המחשבה האמיתית קונה אדם מדשן העצמים האלהיים
העליונים מעין בטר והשפע האלהי מפרים ורומם אותם חסן
ודעת מאד לעלות עמן בהתאמו המתמיד עליו כל אותו ואותו ש
מאמין האדם שלמד והתבבר מכאן להמשך אחר הבאו וכבר יבא
שדמקן הטבע הנמו הנבבר המקום המחשבה להטמנע מלמאמינו
על ולמם וכבי מה שקר ובלי יהיה קונה שפעו בשיעורו וכבי
מה ברחב והתבלבל שלו יהיה רחב שפעו בשיעורו כלומר
בלומר לנשפיע על ולמם ושפיע כפי הנמצא מה מידני מדע
ומתרון הכמה מה מעט ומנו מה לו יתכן שישפיע רב ומפר
רב ומנא מה לו יתכן שישפיע מעט ומה לו ומנו מדע דבר
המשפע לו יתכן שישפיע מאמת דבר כי אין ספק מדע לומם אשר
לו נמצא מה ובבר הוא חכמי העולם עמן הבבר הנבבר העליון
לעמן שמע המאמן כלומר שיש בדר מי שבבה לו בשם מאמר
יבלה להעלמר ולמם כי לו חלקם ומה החלקה העבמה בכלל
כי מה לפי הבבלה לו לפי הלמן כי יש מי שיבול להעלמר מעלים
רבים ומולה לו ומעבבם מלומם ומבלו להעלמר עלמו עמר מאמר מך
יקנה כחן מדר לשמיב לעלמו המאמנה כל שן שלו שמיב שלמם
ועלו מאר שלמה ברבמרם ולא ישלטם האלהים לבבל מחמם כי
מוש נבבי ישלמם כל שמעמשמו מבמ על בבה בעבבר הומם עמ
לנה בעבבה האלהים ומולם מבמע הנבבר בהמלמו רומם לבלמן
בה המחשבה לבעל מם לו המנע המקבל מומעים בנמיים מו ה
חלומים בם ובקמ מו שקבל לבה מבמר שקבל · ומבמ שלמבמ ה
מבמ לבי עמנמם רבם ומבל מי שקבל המעמנם ההם כפי מם
המחשבמו הקוממם לקבלה השפע ההוא ובם יתכן שיחרב מלמן
השפע העלמן המחשבה מבר לו קומו ל ובבריחמו להלמן עמנמם

הפרוטה בכח השל יתקן שיבואו חזיקום ויזיקו כל עמם ולא
ואלו חוצ מדברים שהנה שאמרה הפרטה בלתי עדי ופלה קומא
לעבר. ואפשר שאור השל חוא הסבה הראשונה העומד כל מי
הפרטה חבמתי אינו זה החמר עצמו בו כל פרטה וקראתי שמו כ
בא הסבה הראשונה והוא אור השל. ובעזרת אור השל אא
אאיר בתבורי זה ניע לבות החשבונים ואפשר שאור השל איחס
בשם עשרה אחלקא לעשרה חלקים מאשונים. ובל חלק חלק
אפשרת באותיות אלפא בתא. ובל אות ואות תבלו אות־ער
שורבה מבלום לא אחד או תבה אחר נחלקים לחלקים ידועים
לפי הדבר. ואמנם בזה הסדר לאעבל המתבלים בעצם הטבע
המפרש ואורה לבם דרך ידועים עד שתהיה שלק עי החבר
אל ידיעת־השם הידוע על דרך הקבלה הנבואית בעזרת חמאר
מעשה בראשית אל מעלה מרכבה ומה הגמתי על הר
לעשות כן אחבת־עני הבריות מאוהבי התמות. מבלו מבחר בני
אמון אשר בחו סקולות אשר הקריבונו אליהם מאד ומם פרטים
אל מטאמעתי ושמם ר מבחם מאבל לו עדן הנבון אל זה כי בב
בחאתי שמם ומיו מעשים בקטו אחר לבתב לבם בקטה הקמאר
כולות מעבון ידיעת־השם הנבר והעזרא ומרוב מהבתי אותך
אהבת מאחר הכמתי עשתי לבם אחר שאלתם בלבון כי הנון ומקו
ומחסון הון בזה בעבי לחעבון אבל מאוך בבורר המאחר עלמם
נחתו המוצנים והמתבלים לשלום חבלם בעזרת הלבר. ואם
ידע שזה החבר מעבל לבם מאד ולמאים לבם בהמתבם שמיים
מלבר הסבר הזה עד לבבאם מה שמתבבר בו אל הטבע השבלה
הבועל אשר השבעה היא מבנאה בם כן לדי קבלה הדבר מפני
ומם מחבעם חוצ מזו המעלה העליונה מם ושלום הנה יועלו
בזה החבר בם כן מעלה שבע שלה שבע שבלו ושלם סתר
תנה ושעתי מלבר בבלו ומה מם כן לו ומלו בעבו מטמר
תעלה רב מו מעבי. ומפני שהשבע בהם מבנא לדי חבר
ולדי הבר מקן שיקבלה מספרי זה דרך עד שיתשקו להבקר
בהבנם הראשונה ונשלמו שזה שלם שבע לבל עמו עד שיומשו

ומעלים הטובים הם הנמצאים הפלגות ואם לא יהיו המקומות
מלאים עם חלקי הדעות מלרו והעדרו ידעתם אלה אדני ו
לקבל בעת מלאות אור הלבנה כי בכדי ישיבה עניין היות א
מלאים עם חלקי הדעות מלרו והעדרו ידעתם אלה אדני ו
הפרקים

לפעל אחם הטבעים אלמיאים כולות ואחם פרטיות אור.
אולמות אז מאוכמות לקבוצות לפני המולמות עד שתגיע
הגלגלים טובות בחשבון תמן מחבים הכחות ההכחות עם
הכחות המולמות כמו שחתך הנצר בחלקים שהם הקמאות
הכחות המולמות חפצי לחמעשים ההם הם הטבעות גלגל
ונמצא שאם אין המעשים הנמנים אין שכל שאחר שלו מלא ה
השכל חשבון לשכן עלו לא ישכון כלל ומגיע שאין לעלם השכל
יכוק ולא הכח לשכן בחקום שהשכל אינו חלי ולא מ חלקי.
ובם אין לו בעלמו יתרון בשכנו על ומקום כי הדבר שהוא חשבון
לו מתקרב בעדו אחר שלקם עלו ואחר שהיה כלתי קרוב בחלון
האור השמשי עם הבית האחל שהבית לפני הבעל אל אלו אור
השמש הוא נקרא אחל ובהגיע אלו האור יקום מאיר והכח
אלו יראה הא שלבית חפרי שכם עלו האור ומאור אינו חלי.
ומאוחר אצל שהוא כי חלקי השמש אינו כח דבק בחלקי הבית
ועל כן בהפרד אור השמש מהבית שהבית אחל ומלון—
בהחלה. ומאחר כבר קבל בעל הבית המעולה ההכחות
לו מהעשרים אשר בבית חפרי שכם עלו האור ומוא שם השמ
בראות עינו הא שהיה בבית ומקן כל דבר בו בעוד שהאור שם
ובשו מחשב אחר מקום זו אין היה בעל הבית ויש השכל ש
שהאור עדיד כלילה מהבית עד שלנו בו מה שראוי לעינו ועד
שלא בו מה שראוי לעינו ועד שהיה פלגותו כדי שלא ישיקוהו
ובבית בסור אורו. כן חלי האדם הוא בחשוב הבית ומחלי הבית
הם המעשים אשר לא יתן לעשותם מחלטרי האבות ובעלבית
הוא הית הנפשי המחקן עניב הלבי ובהשמש אור השכל על
הית ועל הלב ועל הלוחות ועל שאר המקומות אלה אור השכל
שכם עליהם בהשמש הית אן ומכן בת אור השכל ומשיך עם
מלאותם והעדרו הנה. ישתכל מקן כל הענינים הראוים
לקבל בעת מלאות אור השכל כי בכדי ישיבה עניין היות א

סימן כ"ב. יכול סתרי תלמוד. והב אשר סימן ל"ג. יכול סוד הלשון המובחר שבהם ועל כן ראוי וקרוא לם זה החלק הראשון בכלל סוד לשון הקדש.

החלק הרביעי

כולל חמש אותיות. והם אנפ"ף
ואותם כוללים חמשה חלקים
המוזכרים באותיות שמוש. ובהם יכולל חמשה ענינים. הא' אלף סימן ל"ו. יכולל ענין מגיחי האדם. והב אשר סימן מ"ו. יכולל כב אותיות שבם עלה. והג אשר סימן נ". יכולל החלקים השלשה חלקים ראשונים. והד אשר סימן מ"ז. יכולל המספר הכולל את כולם וקלקל מעמדיהם. והה אלף סימן נ"ל יכולל החלקים החלוקים שזה חלים שרשים וחלים לשרשים ולשמשים מעבר ראוי שנקרא שם זה החלק הרביעי סוד אותיות הלוחות.

והחלק החמישי

כולל שלש אותיות. והם ינקל"
ואותם כוללים שלשה חלקים
המוזכרים באותיות אבג. ובהם יכולל שלשה ענינים. הא' אלף סימן מ"ו יכולל סוד המשמרות. והב אשר סימן כ"ב יכולל ענין הסעלות. והג אשר סימן נ". יכולל דרכי המלות. ועל זה ראוי שנקרא שם זה החלק המחולל. שלוש הדבר.

והחלק השישי

כולל שתי אותיות. והם שת
ואותם כוללים שני חלקים
המוזכרים באותיות אל. ובהם יכולל שני ענינים. הא' אלף סימן מ"ו. יכולל אותיות הלשם המיוחד. והב אלף סימן ל"ו יכולל ענין הזראתם. ולפיכך נקרא שם זה החלק הששי. יחוד השם.

והחלק השביעי

כולל ארבעה אותיות. והם גלמץ
ואותם כוללים ארבעה חלקים
המוזכרים באותיות נקמא. ובהם יכולל ארבעה ענינים. הא' אשר סימן נ"ל. יכולל עירוף אותיות. והב אלף סימן כ"ב יכולל תמורות האותיות. והג אלף סימן מ"ו יכולל אלקל האותיות והד אשר סימן מ"ו. יכולל גימטריאות וצירופים ואותו תיקום

אלו לאמתא בני עם יהיו אלה אחד בני האלהים. ואם יומר
בני האלהים בשם בני עליון שהעולם שבה בן אלו בלבד
מלכים שאם בבני עם. ונשמרו אשמה כל שכן בבני עלו.
ואם תעבור תבאת נפש אל נפש אברהם עין אלהים שבי
ואחר שהקדמתי זו הקדמה המוכרחת שבה החבר אחל לחורים
בו כוונתי והשלמה אבקש עזרה ועזרני בהשגתי שאו לעולם ואין
ספר שאו בכל האלן יסתכו שאם ומה. בעבר שלו. נביאים
יעלו שאים מה. נם מאור שכל ובן יתקבאו אשים בכנה יום
אחרי ומים. רוח אלהים תעלה. אעלה עם תעופה תמלון על בן
המים."

ההלק הראשון כולל חמש אותיות ואם אלפיה.
ואותם כוללים חמשה חלקים
מסומנים באותיות אבגיה. ובהם אחל חמשה עניינים. הא אשר
סימנו א. יכלול ענין בד כל סגלה. והב אשר סימנו ב יכלול
מעלה תעלה הנני. והג אשר סימנו ג יכלול הכח מניאות
התעלה. והד אשר סימנו ד יכלול טעם הכבוד המועל
והה אשר סימנו ה יכלול ענין הפסד הנני הנני. ונאלא
שראוי לקרוא שם זה החלק הראשון בכלל. בנה פלגה.

ההלק השני כולל חמש אותיות. ואם
ונחנו. ואותם כוללים חמשה
חלקים מסומנים באותיות פגזיו. ובהם אחל חמשה עניינים. ו
הא אשר סימנו ה יכלול ענין כלל כל המעשה. והב
אשר סימנו ו. יכלול מעלה תעלה המעלה. והג
אשר סימנו ז יכלול הכבוד מניאות תעלתם. והד
אשר סימנו ח יכלול טעם הכבוד כבלו. והה
אשר סימנו ט יכלול ענין הפסד הנני המעלה. ונאלא
שראוי לקרוא שם זה החלק הנני בכלל כלל מניאות.

ההלק השלישי כולל שתי אותיות ואם כל.
ואותם כוללים שני חלקים
מסומנים באותיות כל. ובהם אחל שני עניינים הא. יכלו

סימן כ״ב · יכול מתני׳ המלוגמא · והא׳ אשר סימן ל״ · יכול סור הלשון המובחר שבהם ועל כן ראוי לקרוא לה זה החלק השלישי בלא סור לשון הקדש ·

החלק הרביעי

כולו חמש אותיות · והם חצם עפ
ואותם כוללים חמשה חלקים

המורגים באותיות שאחרו · ובהם אבדל חמשה ענינים · הא׳ אלף סימן ל״ · יכול ענין לגרות האדם · והא׳ אשר סימן מ״ · יכול כב׳ אותיות שבה עצר · והא׳ אשר סימן נ״ · יכול החלקים השלשה חלקים הראשונים · והא׳ אשר סימן מ״ · יכול האספר הכולל את כולם וקצת מנסתרות · והא׳ אלף סימן ל״ · יכול החלקים לחלק לזה חלקים לשרשים ומלות לשרשים ולשאלים אבל ראוי שיקראו שם זה החלק הרביעי סור אותיות הלמה ·

והחלק החמישי

כולו שלש אותיות · והם יקפ
ואותם כוללים שלשה חלקים

המורגים באותיות אמר · ובהם אבדל שלשה ענינים · הא׳ אלף סימן מ״ · יכול סור השאור · והא׳ אשר סימן כ״ב · יכול ענין הסגולות · והא׳ אשר סימן נ״ · יכול דרכי האלוה · ועל זה ראוי שיקראו שם זה החלק המאוחר שלוש הדבר ·

וחלק השישי

כולו שתי אותיות · והם טר
ואותם כוללים שני חלקים

המורגים באותיות אל · ובהם אבדל שני ענינים · הא׳ אלף סימן מ״ · יכול אותיות הטם המאוחר · והא׳ אלף סימן ל״ · יכול ענין הוראתם · ולפיכך נקראו שם זה החלק הששי · יחור הטם ·

והחלק השביעי

כולו ארבע אותיות · והם אלמן
ואותם כוללים ארבעה חלקים

המורגים באותיות עמנו · ובהם אבדל אחד עשר ענינים · הא׳ אשר סימן ע״ · יכול עורקי אותיות · והא׳ אשר סימן מ״ · יכול אלקל האותיות · והא׳ אשר סימן נ״ · יכול אלקל האותיות · והא׳ אשר סימן ל״ · יכול ביאוריו ועשריקון וראוי תיבות

אל. להיות בכן עם יהיו אלה אחד בכן האלהים. ואם יוחסו
בכן האלהים בשם בכן עדיין שהעילה לבה עם כן אל. בלבד
מהלדרים שאם בכבוד עם. ושאחרי אשתה כל שכן בכבוד שלו.
ואם תעבוד חכמה נפשי אל נפש אברהם עין אלהים שבר.
ואחר שהקדמתי זו ההקדמה האחרונה אפר החבור אחל לבוריע
בי בוודאי ואהיה אחקש עזרה לעזרני בהחזרה שאו לאלהי לעין
ספר שאו בכל האלן יסתכו שאש ויחי. בשבר שלו. ובאיזה
יעלו שאים לה. נם מאור שכל ובן יתבאו אשים בבשר יום
אחרי יוחים. רום אלהים תעלה. אעלה עם תאוב תחיי על פנ
המים.

ההלק הראשון

כולל חמש אותיות ובהם אלפבית.
ואותם כוללים חמשה חלקים
המוזעים באותיות אבגדה. ובהם אחול חמשה עניינים. הא אשר
סימן א. יכולל ענין בר כל פרטי. והב אשר סימן ב יכולל
מהות תועלת הבני. והג אשר סימן ג יכולל הפשט מציאות
התעלה. והד אשר סימן ד יכולל טעם הבדרת המעשה
והה אשר סימן ה יכולל ענין הספר הנבדר הבני. ונמצא
שראוי לקרוא שם זה החלק הראשון כללי. עדי פרטי.

ההלק השני

כולל חמש אותיות. והם
וזחטי. ואותם כוללים חמשה
חלקים המוזעים באותיות סעפצ. ובהם אחול חמשה עניינים ו
הו אשר סימן ו יכולל ענין כלל כל המעשה. והז
אלף סימן ז. יכולל מהות תועלת המעשה. והח
אשר סימן ח יכולל הבדרת מציאות תועלתם. והט
אשר סימן ט יכולל טעם ההפשט כללי. והי
אשר סימן י יכולל ענין הספר הנבדר המעשה. ונמצא
שראוי לקרוא שם זה החלק השני כללי כלל מעשה.

ההלק השלישי

כולל שתי אותיות הם כל.
ואותם כוללים שני חלקים
המוזעים באותיות כל. ובהם אחול שני עניינים הא. הלא

הטוב האמתי. והלא מדרך אכילת הטעם והנה. שור איסור ומקר-
נה. לדורות הנמשכה. ואחר שהרגיש בכל עצב לאדם בפרט
כל לב. ולב כפי מה שאל המבינים באשר מציאת קצור יי-
שלמת אחרי המתנת בשר בהמות בכח העלון המעלה-
דעתנו לדורות ואת לא הוצרך אליהם לכן.

הפרק הא׳

מאמרי אמונתנו אבינו. חלקי האלה
ועקרינו חמשה. והם. אמתם. חלק
א׳. עניין א׳. מאמר א׳. כולל בד כל פרטי. תחלת מדעתי כל
מבקש. לבורא הוא אלה. יתעלה בד כן שבעת הנמצא הקבל לבוא ב
בפלגות לשון שעל זה ראוי אחרה הכתם באחרו בקבלה חוסר ענין
בו יחוד ומורן בד שבעת עצם. ומאמר שזה הכתר כולל עצמם עם
אור מאומתנו הוא ברורה כי המלאכים בו בענין בד הפלגות
אשר בימים הקדמונים ובשלו ברם רבים מן המשכילים כאו שיעבד
הם רעאל באחרו ובקשו להעביר חוק ובשלו. ראה ומן המלאכים
ובשלו ונקם עצם לדבר באחרו לבד ולבם ולכל המלך לבד. עד
שאחר כי באחרית הימים שיהיו רבים ומדבה הדעת. אמנם
שאחר ודאיה בהיעדר הדעת ושאינו לבקש את דבר ה׳ ולא ימצאו.
ודעת שהיו הפרלים מנעו ואז הבנים אלבן בשם בבתם
אבל הפכיאו שיבבנו את העם בשם בחקם בתבנו ובאדיה בבנו
והני הפרלים בדעתם מוד הטם הם פרלים בד הנעה והעלה
ומן הפפרים האמונה כלהו מנשבן דעת המאמונה. האמיתי
ביתה חסר ומחטבתם הקרוב ומאמונם מדע. וזה שהאמר
המאמין דבר אחד ואין ביו מאמר שכל לשקול בם האמונה הוא
אשר קלה ביו קצתם אשר לא היה אפשר לאדם מאמין אלה
לפי מיעוט שכלו שאם לא היה מקבל שום מאמר היה נשאר
תמיד בבהמה בלתי אדם אמר עם כל זה אחר הגדל שכלו. ל
שיחקרו ויבינם רבי באמונת המקובלים ולחדר עד שיגיעו
לפעל מושכל שעל זה נאמר כתב ראוין לכל דבר ומדום ובין ל
לאשרו. ואם הוא תמיד באמונה ומקובלת בלתי מושכל לפי ה
ראוי לבין בה עד לפי המושכל האלהי הנה הוא עודנו עומד

ותיבי תיבות וסופי תיבות. ולזה נקראו שם זה החלק השביעי
בגלות הפנים באותיות.

והחלק השמיני בגלות שלש אותיות. והם גלה
ואותם פלים שלשה חלקים
המסומנים באותיות גלה. ובהם אבלול שלשה עניינים. הא'
אשר סומנו ג' יבלול סוד הצורה השם בעקודין. והב'
אשר סומנו ב' יבלול סתרי העקוד. והג' אשר סומנו ג'.
יבלול עמן לאמון האור עם הגשר ועל כן נקראו שם זה החלק
השמיני בגלות סוד הבשר השם.

והחלק התשיעי בגלות ארבעה אותיות. והם
גלה ואותם פלים ארבעה
חלקים המסומנים באותיות גלה. ובהם אבלול ארבעה עניינים
הא' אשר סומנו ג' יבלול קשר הכתר העליונים והתחתונים
בשם והב' אשר סומנו ב' יבלול בחור הטאות לבם קשרים
ותחבולות והג' אשר סומנו ג' יבלול מיבור הקשר ומה והתחת
והד' אשר סומנו ק' יבלול תעלה הקשיות והתחתה. ונקרא
שם זה החלק התשיעי בגלות סוד מיסור מחב.

והחלק העשירי בגלות חמש אותיות והם גלהיה
ואותם פלים חמשה חלקים
המסומנים באותיות לגלה. ובהם אבלול חמשה עניינים הא' אשר
סומנו ג' יבלול השם הטל. והב' אשר סומנו ב' יבלול עמה
השבע. והג' אשר סומנו ג'. יבלול מאר הבאר עם הבשמים בגלות
והד' אשר סומנו ד' יבלול הבדל אשר בין המשבים והמתבאים. והה
אשר סומנו ה' יבלול עיור הבית הלבע מחבשו לבב ולחבר ומה
ראוי שנקראו שם זה החלק העשירי. שהוא התבלות האחרון לגורה
הגבוהה.

ואחר שהשלמנו העשרה חלקים לפי סודותם נבלול
שמותיהם בסדר שוה יחד ואלה הם הם
בגד כלגה. והב' בגלה מגבה. והג' סוד לשון הקדש. והד'
סוד אותיות הלשון. והה שלש הבבה. והו יחוד השם. והז

מלגנת כאשר יגלה כפי מה שהביר כו׳ ומשתקל בעין וכר
לבר לאוש כתבון וכתבי אשלון׳ ואם יגאו אפך וכיוצא
אורם מאשר פלגר הגדי מלון כלן מהר ובדר מה שפלגר עד
שתפסך בוערת אל אשר היה כן מתלה ועלה בהפכלו עד
אשר לא יבקש כך ולא ישיב כוערך בשם פנים ובשי תקרא ל
בגד פלגות׳׳

החלק הב׳

עניין ב׳ סימן ב׳ כלל הגדרה
תועלת חנד כל דבר שאתם מבין
אלו לריך שיבא אל תועלת קטנה או גדולה שאם לא יכון לזה
הנה בעולם בלתי השגה. שעשה השבה מזה על כונה אלון ו
ובחוה ואי שפעל פעולה בלדיהם תקרא פעולם חקרה עד
שאפי׳ אם בא לבעל פעולה הכחיה אינל הבבל שאין לו עלה
שום כונה ויתכן שאם היה מבשר אלון בלתי היה שחת בכך
ולא היה פועל אותה. לעולם כיון לבעל שבא אלו קשר
אפני שאוא לו אלר הוחם בעל קיום לא אלר הוחם בעל שכל
או הלשיה בהחלפו מה שהוכך והמיון שהוא לו הכחיה ל
לקיים בה חיון ומן אחר הנ׳ ע׳ לה הפעל לריך שיכון אלו
קלר כונה מטוחבר עם ההכח הבבל והוא שיכון לאבל ה
המון המועל אשר אין הבבל מכריחו לאבל המון המיוק אבל
הכח הבבל שאם אלר חוחם הוא שהיה עון לב אלא שאפי׳
הבבל יקבל המון המוחל ופועל בו בראוה כונה ושבקה ל
שאוא בעל כונה ואוא יקבל באותה הלוה בעלאה המון ה
המיוק אבל שב אלו המיוק כבר פעולם שבוה המבבל את
הבבל היתה לשאר שבב הענין מהה ומן כפי מקבל ולשאר
מן הענין ההוא תמיד בחלקה ההוה והבפר ואם מי שלקי כונה
לאור הדברים בקט המועל וההבפר הכחי חסר הנה בל מן
שראוי לו להתעלה בלא שלו לכון להמיל לעשות בפעולם
ואם עלה כן אז תהיה פעולם פעולה בעל שכל ובל מה שיהיה
השכל האנשי יותר שלם באוש המכון אל התעלה תהיה
התעלה יותר גדולה לפי ענינה ובל שמן שתהיה יותר חזקה ושלמה

בחיות הבהמה ואחיות אשר קל בקשתם הנה נעדר מאת
מקום המציאות ושב מאין וכך עולה מאמרנו אל מחנה אשר
מעט ושלו מחגל בכל יום ויום בעניינו בענינים המוטלים
אשר קבלם מדומים ומשכים אחר המורגלים ואין ראוי שיתמוד
ולדון או רבותינו ואלוהינו מסה שלא לא לא לו סתרי האמונה
בקטנתם כולא שאר בעדם אבל שאר בעד חלשותם שלא מין
ואין ראוי שיאמרם מיעקרם אשר העקרנו אחלב שרוה בעבור
שלא האכילתן שאר האומות הענבים מיד שהרי אם היתה עליה
כן היה יותר קל עליה מאד לפרוש אחון מאה שתבקשהו מדמיה
אבל היא כולנו להמיות בחטאה ולא להמיות באמון שאינו ראוי
שיהיה כי הלחם והבלי אמין אעפ"ש אם סם חיים לעדנים שבוחם
מובלם הם סם המות לקטנים ואין כחם מובלם כן עין קבלת
האמונה המושלמה עם המקובלת. שאעפ"ש שהמושלמה אם חיים
לאמיתיים אשר רעתה מובלם היא סם המות לפחתים אשר אין
רעתם יכול לסבלה. ועל כן בשביל זה האמונה האמיתית המשכיל
ישיב רעתה אם מובל אם לא וזה לך המות אם מאמר בה ולא
ובכל בשאינו מזה ולא יתרון בדיה אשר הם לא כמסתמות. ב
לאמונתם שבשעתם ושאר הם מלבדם כי חיות הענינים תכון אי לא
המקבל האמונה המושלמה הוא חסם ומכון מדעתם וכן הנה
ויחסה עד הדעת לדרים מוסף לפי. ואל תאמר טוב מאמרנו. כי
בהיות לאל יכך לעשות. ומאמר אם תלה לו סור אחר ובכל
ומשמרת נלו ויטוב שר מעלו כי אמונתו ומאמר כל מינו
או מין או אפיקורוס אל תאכילהו סם חיים כן תחזקהו ועשו מיכך
יבוקש שבר הזהיק שלמה עליו באמון באנו סמוך אל תדבר
כי יבוז לכל מלך. ואל תשב בבוז בלה אשר בלו ראשונה
ובפי הענין הזה תכון כה כל מקבל דבר מוכל או מקובל ומיומו
כפי מה שהוא והסוד הראשון אשר תלה לו יהיה כן בקיום
אשר בסיך לו מאשר כלך מזר לבא לפומא לו לי. ובעשות
כן תמן לכל אומ מוקו ומתמשך מהר מדי הטבה ומ אשר עומד
לחם לכל בשר ומשביע לכל חי כמן. כלומר מטביע לכל חי ו

אין חילקי האדם ופעולותיו רק בהתבוננה היא יותר ובפרטי אינו
דעת המקבל. כאשר שהגה הכסיל שיחלאו מטי האדם ומגיע לאמן
אפשר שיחלאו אלו הדיבורים מן עולמה שהם מלאים הבל. אחר
המלאת יאחר עליהם שהם מחזיק המלאתה בהחוצה סבתה
ומפשרי. המלאתה בהחוצה עליהם. ואשר היה סבתה האשון
המלאתה הוא אשר כאן אל תבלבלה ועוד מהמה תעלמה לפי
עלמותה ושאתו אפשר בתחלה כמלאתה ואחרש מכחתו כאמן
בעבור שמלאתה זה כלו הוא לעצם מאמון הוה מלאתה כל
מה מלבד מלאתו אל שמי שכאן המלאתו כאן להבדיל מלאתה
תעלמה וחייבן המלאה לפנו מו עמו או אחרין אל בעבר הסדרו
מהעלה הטבל כמו שאמר מאים שכאן המלאה לו ירצו מעלותו
בעלה הבי. ובה דעצם מאמון הוה כל זה בשבע כפי הסדרים
הרעה מחוסבה שכל הבדרה זה התקון מחה לתקון מכאן ומגיע
שאין לה כוונה נפל עליו בזה. ואם לא עוד הקשה עליהם
בהתבוננה כי כוונתם חוקה מכוונתם. ומאמר מה לא היה
בעבור הדבר מלאתה הבעלה לא הבטה דבר מתקיים כאן
שתמצאו שהמאמון הכמה לכבד כל עיון ואם לא היה בו תעלה
הכמה לקיומו לא היה נמצא ומאמר חמשה החושים הכללים
הבה המעשים הם לפי תועלתם ומה מהם הכמיים כלומר אלו
תקומים בלעדם אין אחר ומה מועלים בלתי הכמיים. מה
והחכמים הם הטעם הקרובים אל חיים ואר מה הטעם
ומאמרם. ומאמרים הם השלשה שהם רוחניים יותר מהמאמרים
ומה הראוה ומשמע והרוח. וזה שאם לא יראה אדם יתבן לשמה
וכן אם לא ישמע או לא ירוח כי הקשה לבאלי איך היה
אבל הקשה שמה הוא מלאים אינה אבל החושים והמש
התחבר שאינם שאמר מרוח הוא אעם ואם לא ישמע בקצת
יחוד. אבל אם לא יריח כל שהי חיים לא יחוד בעבור מה כי
ענין הרוח הוא שיריח ריח טוב או ריח רע. אבל אם לא מעבר כפי
הרגשה אם כן מה אחר אינה הרוח. אבל אם לא מעבר כפי
הוא מאמרים אם כן שהיה כל מעבר אחר שהמאכל אינו ה

אם תשאלו קצת מה כוונת השבועה האלוהית עם פעולת שאו
תביא אל המכון מהות המעלה ואתה עומד לפני אלפיל שלמה
שהמעלה המאמרת לו בפומו בדי פלן נפרק היא חומר עגול אל
מון העץ האפשרים ואם תפרק היה קל שיעקר כו רבים ומה
נעדו שב מהות המעלה יותר חוק ויותר נפרד . ואם בדי הפרק
מועל להיות ולרבים בקבים או פחמון כל שכן אם בדי הפרק
מועל להיות ולרבים בקשורים הנפשות ועל כן כל מי שהוא
מעניק המדעים או חלק מחלקיה או מדומה הרבה בהיות מכון
בפעולתנו לסדר תנאי חיו ומתוך תקשר ועוד עניינים כמו לעמד
פלגות הדור ומעלה שהיו מחעלה. אל מעלה. עד שיגיע אל מעלה
ויום המכון לעם מאמר אל מעלה מאמר שלום ושקטים ובמאים
בקבם ומאמר אל מעלה בומאת ומלים מחבמה המבאמה לידי חיו
הנפשות מלמדים עם זה מאוד בעשומן כן הקבע חוא ובל הלומעם
לחבין ומעלמים אמרון אל מלות המבלוות במעלה מאמר מהות
כל מעלה בבל חוא עוב בהבמה ואמר המעלה היא לבעבר המאמר
שהיתה בעבומה לנומר מאמר בעלה השבל ואם כן מהות המעלה
המחמונים לבבל המעלה ומעבמה שבמן חוא השבב המים
מאחמונים הנלמים לבוונה כל המעלה המאמרמה ומאמלמנומה
מתה לקבע אל נאמר מאחמונים הנבמה ואם הבעבה בלמה הבנה
המלמנים בה ומם לאו נעדה הבוונה ומעבה לבלה ומחנו בשלמה
המעלה המאחמונים בבל המלמנומה משתבמה עם מלמנומה מאמר
מכון תמיד לחלמנומה לבבל ואם מקבר או מחסר מהמלמנומה שלמ.
לבבל אליה זה המוש המומנו אלון המה הבבמה לבבה יתבן שיבבל
אליה זה מאחר ועל זה נאמר המון כבי שישיב זה ומשלים מסמון
של זה ומם כן מלך המכון המבאר שמהות המעלה המאחמונים
קיומה לקבה מושי המון ..

ההלק הג׳ עמ׳ ב׳ סימן ג׳ . כולל הבמה מ
מלמנומה המעלה אין הבמן לו

שאחר שהמכון המשלון כוון אל מלמנומה מעלה בשר מעלו בה
המעלה היו הבמומה ומחובבה שמלמן ואם מלמנומה הלקה

מין · והוא היו האדם · מי מאיר האדם שיבין מי מדבר מתי
לפי שתי הסעות הידועות · והנה כל מה שכון לתת הקדוות מון
מה ומון בעוך מעלה ומיה ומי ידוע לפי שודע מעני הנין מן
הדבר הפילוסוף · והכן מה שאין לך דבר בכל המציאות בלא
עצם ואיך ומכן עם זה לחוד הנמה ומלות בלא עצם שאחר
של מציאות הדברים והבנים ובלי הבנים יש להם מעמד ·
בראותם בך מה שהם מלעיגין את האדם כל שכן שיש מעמד
בדברים שהם בדומו של עולם לפ לנמה ולמלות · וכבר כפשר
אנשי הנמה בהסכמה של מעלה יש מרבינ סבות למציאות
והם המאר ומלות והבנעל והמבלות · ובאמר כי המבלות הין
הסבה הנבדרת שבכן ובעבה עלמו השלם ואם לא הנעבה
המבלות לא נשלמה כוונה כל המבלות ואם הנעבה עלמה
כוונה ואם כן מעמד הבמה המוגבל מבואר שהוא הנעבה אל מה
שכון מלו כל המבלות כי המבלה עלה הדבר ואחר כן המציא
לו מעלתם ואחר כן עזר המציא לו ההכמה ואחר כן ה
המציא לו מלומה לו המבלות ואם כן המבלות הוא סבת ההכמה וה
וההכמה סבת המעלה והמעלה סבת מציאות המציאות הבאמו ל
שלא נמצא דבר בלי מעלה והכמה מציאות המציאות הבאמו ל
המציאות הנמצא ומעלתו ואלה הוא ההכמה ל כי הנעבה אל מ
המבלות כוונת שהוא הסבה הראשונה והיא האחרונה בעצמה
וה מספיק בזה המקום לפי כונתם בזה המבדר ואנקה לבאור
אלה הענינים הנמוקים ערוך הנבל מן הסתרים לאותם
הסרוים ונתן סה כונתם לקלר ולא לאריך ·

חלק ה׳

עיין ה׳ סימן א׳ כולל הבור הענין
הנה · דבר נכרע של מה הוא מכון
מהקדר · ואמלר הוא מכון אל מעלתם והמעלה מגיע בשיעור
הנה ובהיות מכון כראוי · כן הנעם מגיע בהיות מעלתם המכוונה
ובאמר תבית מעלתם הנה הנה לפי לאותה ומהות מי קרוב
מהיה בם כן הענינים המעלה ההיו בשיעור הסדרים הסדרים

הטעם. אבל אפשר שאתם רואים מי שלא הטעם לו באבל שלא הר-
הגעתי תאותם לאכול ולא יוכל להעביר חומר בטטין ואפ-
ילו בדברים יקשים כי מפטומאתם לא תפעלם ויהיה זה הדבר
סבה חזק על כן נראה שהטעם משותף עם האדם ובאין שאמנם
חכמתי להיות כן הטעם הכמתי להיות. ובאין כן עצמי פתקשי ה
אמשוש אלו שיודע שהי שאומר אמשוש בשרו ודמו אתם ואפ-
ם שהם מטעם אחיים אחים הנה כל שכן שאי הנפש שהוא אחר
ואפי' בהיות הבשר והדם חיים כל שכן אחר מותם. ואם כן הנה
הכמת אליאות הנעלם בהכמת אליאות אחי בעודו חי וכן בקלים
דברים.

החלק הה'

עניין ה' סימן ה' כולל טעם הכמת ה
אמונה בעבור שהנעלם הכמת לפי
כוונת מאמינים את בעל הנעלם כאן שנדרש יראה כי הכמת ה
הוא הטעם בעצמו ואל עם טוב עין יתבאר שהטעם אלת הכמת
וזה כי הכמת אם היה אפשר להעדרו היתה אליאות לבעלה ואם
היה הכמת כלתי מוגבל לא היה מאמינו בעל הבעל בכוח ולמן
אבל טעם הכמת הוא שראוי לקשר חשבון מה היה הדבר הפלוני.
הכמתי בנעלם הדבר הפלוני ובמנות זה הטעם היא מבלי דרכי
סתרי הנעלם ומדרגות האליאות. ושאינו עניין בכלל. דעכ
הטעם בזה המקום לא סבה. ואי שהשפיע שהמחוייב האליאות
בהמחוייב עצמו כל שאין הוא סבה ראשונה. לא האליאות בבר-
שפיע שכל הדברים שם הם סבות הכמיות כי האליאות עליון
מסבה לסבה עד הגיע מהסבה הראשונה ולא עצמו אחד שאינו
סבה לדבר והוא תכלית לכבות כלם ויהיה כל מה שבין הסבה
הראשונה אשר אין לה סבה ובין הנמצא אשר אינו סבה סבות
ומסובבות כלומר עלות ועלולים בהכמת. והסבה הראשונה היא
העלה לכל שאין. והסבב האחרון שהוא העלול אשר אינו עלה
לזולתו הוא שכל מאמר הנעלמה לו כמעבל שלם אשר אין אחרית דבר
אלהי. ודומה זה לפי הסודות העלמים אשר אין עליה חוקר ודר
הנעלם. או הקצה לפי שהם הדברים ולאין הסוף אשר אין אחרון

הדברים קטנים שבעולם. כמו העלמות והעניים והאלמן והגר
ושנים והנשים להם שאינם חייבים בחייהם הם חוזרים אפילו ב
בשעת מותם רוצה כל שכן אחר כן ובעבורם עליהם המעשים
שהתנועה בם קרובה ועל כן חלשו תנועות הנקנים. עם הקשה
ואחר שהוא כן מה עבירה יעלה הנקן החלש ואם תאמר יבל
לעשות בפני ובלבם אחר שבעבירות נלאתם בשלמה מקומות
הראשונה שהם חסה והלב והמעלה הנה תשמע כונתינו בזה החלק
השני. ואולם המלות אלו יחשוב לקיומם ודומה שאין נחלשות כלל
אחר המלות האחרות המיוחדות והיא סוד הדבור הראשון שכבר ה
הדברים עם הנעשות כלל נמשכות אחר הדבור השני ובכל מאדנו
תמיד אל כל המודה בגלוי בוסר בכל התנה בלה. ולא הנוס
בגלוי מודה בכל התנה בלה. הנה כבר אתה רואה שכל הנמנה
תלויה בשני הדברים הראשונים. ואם לא יביר אדם אי זה מה
הוא עקרא עלי בכלל ובפרט לא ידע לכסות בה בלבו ואם יכסה
בה בפיו גם אינו חפצים המלאה ואינה שאינו טוב ומחוצה לבן
בני. ואי אפשר לשיב אמתם עלי בתכלית ההטבה כי אם ב
בשלב ידיעה בשם הנפשר והנוצא. ואפשר שזו ההשגה אינה
ראויה ולא לאי שהוא אין בחכמה ובאיזן ומשם שישיב בחטה
אחרות הדברים על בוריון ישיב בשיטין חלשה עלי וחוק השם
הסכום לאמרה לאנו ולשנים. אחי שאינו ראוי. ואמנם שאין
כל הדעות שהם בנו שלא סלקום ואחרו שדעותם השם ברבה ואל
תראום רבים בדי שלא יחשובם כן הודע אתם השם שבבר
פעם עלינו אבל אם שקם בהכרת לדעותם השם בהיותם לאל ידו
לעשות. אבל הראוי הוא לאחוז שם השיבורים כי זו מקומות
זו זו אם זו כחוות הנלי ואפשר שנעבה עריכם זה לפי ובחוות
האות עם הקודם כי הלאיאות לשנעבה יחד באין אחר ואפשר
שהאות חוזה לנלי והקור לעפר שהרי הקור מעבר אחר האות
והאות ומחבורת ומאחרת להעבר אחר שנעבה רוחה לכל המעבר
הנלי אפשר יחד. אבל בשיבור אחר לאסור קבלה אחר ביבורים
השם לעיך שמשרבה לעורר הכלבות שהם אם לא הן מלאכות

הטעמים והתנועות לפי הענין והקטעים בעצמם. ואחר שהשלים
חצאי חלקי החלק הראשון בפרשיות עדיין בלתי אחד כולם
בתורים אומם בראשיהם זה החבור אשר באעלי חשבון
שאינו מענין כונת החבור ואמתתו כונתיו בזה היא ואמר
רב כי תבלות תבלותיו אלוהות מאתם היא בעולם הזה כי לשם
שיטול המושכל הראשון שהוא השכל הראשון העליון המשגיח
כל מושכל אשר מתחתיו בהשגחה עליונה הכוללת כל עניניהם
ולא מה שאפשר כל מושכל ומושכל להשגיחו יהיה יותר נכבד
ומעולה אלא ואהוב מתחבר לו ומזולתו מאמר שלמה המושכל
ההוא ויהיה מתחבר לו ותכ מזולתו מהמושגים שבאים. ולזאת
שיסכל מאמרי אלוהות ומזון מאמר ויסקי ויחק בעבר המקבל
דעתו אם לא ישתכל להוסיף בהעצמו אותם ולא בהתקבל דעתו
בהיותם מתקבלים לאין ההשגה והם ומי הוקנה והשיבה שאם הוא
מאמין בלתי הוכח ענין לקטרת חוקה שהיא החכמה כאו שלא ב
בשישים חכמה ואחר ומים חבוני. והוא מוסיף להקם בהבלי
העולם הזה בהתקיים אל תרומת מאמר בשבע הנה הוא יוסף.
ויחק מהשם בכל מה מום. וזה האוט אם ענין ומוסב שהתקבל
הנה הוא ענין וכבול. ואם ישוב לאחר הנה שאחר מה שלוני קוב
בשאחרי קוב אלוהים עליך שיתעוות משנתו ואם היא שנה שבעה
שוב אי ווהוא בארבעה רבתי מאה שיעובהו לאשן שנה עלה
לא יקיל. והוא שודעיהו שאחר שעקן אין עם הקדש אין העבודה
שיסר מהם ושאחר בזה אלוה קוב בא שהשב שהנה העבודה.
אלו כבר מהם בשבע ואין עוד לו להמה קוב ובעבר שאמר
שהעבודה סבתם ולא הגלוה באמת הראון הבעל הבה בואן
בהבחנה ומעט בואן הנעמה ואין לו בעל בואן הקדה הלוא דבר
לבעל ואם יש לו אלוהות בלב הקדש הוא לפי הרוב בבח לב ב
האחשבה לא בבעל כי הבח חלש לעאר לבעל. ומי שאסבה
הקדבה לעבודה בשבע היא ותחתה הם והוקן דאו קי מאד
והוא בלתי חוב חנן שבבר ובבר עלון כה האמה השחוה שבבר
קי ובכל והעבר מבקש חלקו שהוא יוב הלא האוכבב מאמר זה

ואחר עובר הר שאין לו מטאר ליום אלה ילינא שאתם עובר
לי בארקה ואחר חושב לעבור אלה על כן עשיך דיל תצליך
ואמו שאחר חושב לילך בעבור עבודתם כן האי שתמטור שאם
לא תעברא באמר אתם חייב לעבוד על הסוך עבודתם אלא אין
לי חפץ בה. ואם כן אין השלחה העלון הארוקי אחר שמקבלא
אלו בעבור האחרון כי אם בלייך אלאמור מטע ויחודו והוא ב
בלשון הלז ובלרי בה בחלק באחרון הקודם ומשלם. ואם
האחרון הראשון שלחה עתך כל מעליך יהיו לשם שמים. ואם
היא חסרה אחך כל מעליך יהיו לשם הבדם. וסוד שם כך ש
אחרות הוא שמים. לפי דרך הבפלה חלין הראשון על עצמו
והוא בעלמו עוד על חלין האחרון ואחרי חלין על חלין וחלין
על חלין כלומר זה על עצמו וזה על עצמו יהוה שמים. וכתב
אחר חלא באבראו על שמו ועלה רם תמצא סוד זה ונקבה
באמם. והוא עלה לה שאחר מוחרם. ל אחרא סיעתא יקבל
לה אחרא סיעתא לתתן ואם ב מדרגה. אחרי וסוד. האחרא ב
בולמה ומיעתא בשם שהיא אחר האחרא. והשניה כולה ידאר
בשם שהוא אחר הבחר והנה אחר שתקבל שתי הקלוות העבירות
באחרון אשר לא נתלו באעשים תקבל היה חוה אחלעתה כין
שתהן חבני שתאור תרה מודיעך דרך המעשים ההמנים שתלך.
כי ודרך המעשים המנים שתחק אחם. ואחרי הוה כל באלמה
מאטבוה אחר האחרון עלון כן באסר שה לדרעה הטב. וסודא
לה שאי לעלם ולה זכרי דור דור. כי כלתבר לה שלי תמצאם
שם. ואתחבר לה ולה תמצאם רשע. חבר שם עם הלא עלו
עוד. לא תחבר עוד לה שלי ותמצאם שם. ותחבר עוד לה זכרי
ותמצאם רשע. חבר עלו מלון ושאמן ולה רבים. שים ל מן
רבים יום אשר ויהיו שם. וכתיב רבים וחסר כ מן ל ושאר
רשע בתוס אשר רבים לרבים ולמה לך לה מצאתם. והנה שם
מנעם כחון מאור החאר. ורשם כאמן אבני האום. ואם שהוא
כאך אברין לך הם לעשות בם אלה לאו שלא נברא ל כלה
שם אבר כי אם לבדך בן אחר הבורא לא לעלה זה שהרי הם

אלוה בתורה בשום מקום שבלם השבעי המוק עוד שהיו מה
מחדשים אותם מחדשים שהרי עיר הפלגה מאה אל עמעם הלעה
אלו שהי בשכל אנשי זה בשאלו שבל אלהי נם מעשי ואחר
שאם כן כל מה שהי המקבל השלם לו ישרון שאם עד אל ול
ישתבל בכל כחו לבוד פלגות במקום הנוסך לפי הדר ומאן
הַחֵלֶק רֵבִיעִי שיעוד אותשתנו ונמשלו חלקו
המשה ועשרה המלה והשם ספרו
חלק שמן ל׳ עינין מ׳ סימן ס׳ כולל כל האלוה כל אלוה
ואלוה אין תכיא אלוה אשר לנה לו משה רבינו עליה על פי ה׳
כאו שב תנה לנה לו משה מורשה קהלת יעקב׳ היא כלל
חבורה קטנה׳ כסוד תלות שהיא בשמרנה תכיא ומן קטנה
ומן כתב אמר׳ אלהיך תכיא׳ וכן ויאמר אלהים׳ והוא סוד יאמר
שמים ומן כתב ויאמר׳ ראשית רעב חכמה ומוסר אולים בז׳
והנה תרבע שעשאנו מן תליש ב אלוה ומם ב׳ קלנות׳ הקלה המשון
הוא בתבלות המעלה׳ שאין מעלה אחרת׳ ומוא סוד ודעת השם
ואם תמשוב להבע אל תבלתה תעשנו להיותך שבל נפרד ומה
עשנו מכל בעל מור׳ אבל עדיך שתעבד מאנה מה שאתך מאוו ל
הוות׳ סבל בו מנר הוסך בעל עלם אלהם ובעל דמות אלהים
כל משיב המושבלים ומתחיל הבחות המחבות ומשבעות׳ וה
והעשיות׳ ל לך נלמה׳ ואם לומר תנה הרבה אל תחמן שמה
לנמרך אלך נלמה׳ פלומר הלשיב הרבה לא לחות׳ סבל בבמה
בלמה אמר׳ ומקלה השנ הוא בתבלות הפחיתות׳ שאין אחיון
פחיתות׳ והוא הסך מדיעות׳ השם שהוא המקה מאנו בתבלות ה
הנוסך והוא שאם תמיה סבל מדיעות׳ השם לנמרי׳ מבל לך ומבל
בעי׳ ומן לך עלו לא מאונה מקובלת ולא מושבלת הנה אז אמר
כמו שאין לו אלוה ומו שאין לו אלוה איש אדם׳ ומאו כן אם ש לך
עלו מאונה מקובלת בלתי מושבלת אמר תלוי בין האמת והשקר
שאינו ומעשאם קבלתך אמת או שקר׳ ואם היא אמת׳ ואתה
עובד אלוה לפי קבלתך אמרי עובד את השם באמת׳ אבל בתקנה
לא בעלם ומאו שעבודתך מקנות מן נמוך מקנה ואם היא שקר

לגלה בין אצילה לגלה יתכן שיושלם לו סוד הקבלה כי
האחרונה. ודומה שהי שהושלם שלו ושאר כל האיות בכל
עולם שיושלו לו היה להם מציאות הוא היה מחדש ומאציל
כל מקום בחיות להם מציאות שלם שלו אפשר לחדש שובות
הן לעולם ועל כן אין ראוי להוסיף עליהם ולא לגרוע מהן. ו
ואם תאמר בדרך שאחר שעלה אדם אל המעלה העליונה אבדן
ואיך הקבלה האחרונה שהיא ידיעה השם חיצה הגיעך הן
הנה הראשון שקרוב אליהם האדם כל ימי חיין מפני שהן לא
נשומע עליהן לשומם אלא כדי לעמוד בהם כעבד לרב הרע
ולהחזיק כח לרב השוב. ואחר שלא יפרדו מן האדם כל ימי
חיין שע הלשיב הנה אם לא ישאור האלוה מעבדך בו בעבר
הטם ואולי ישלוט שלוט שכלו עם מן הענים הפסיו
כל מה שראוים כל ימי חיין. ועוד אתה מאה מהטם ית עלב
שאעב שבראת את עולמו לפי פשט הקדמה בשלמה ומי בראשים
והשלמו לא עשו כלום הקדמה אל שאמרו תמיד עוד. ן
הקדמה והמלוה אעפ שאתה מגיע אל הקבלה אחת ואין ערוך לך
לשאר פרטן ודלון כהשקדמה ראוה תמיד. ומעד שאם לא ה
תלמוד תמיד תקבל מה שלמה מן אם לא תעלה המלוה תמיד
יחלש כח ערך הטוב ואתה לא תקנה. ומה מוסקל הדרישן
בענין כלל המלוה שאני יודע שאם אתה בעל שכל תבין בדבר
הטם בכל המלוה אחר ראה ההקדמה הקדומה בה החלק הטוב ומ
ואם לא כל מה שאני מעלם מאחר בענין שאדם המלוה אע
רואה לפניך כמו שאתם לפני הלוחים ואחר שהדרכתיך זה כולו
אשלים לך ענין בא שי עדיין להודיעך אודות בה החלק מענין
הדבר האיש הזקן יכול להשוה בזמן ובלא והוא בענין הדבר
ומהמלבה שאחר שהדבר הוא הכרל שבו עבדל האדם מלאר
בעלי חיים אם המחלבה היא הסולות האדם ומהנבדרים. ש
שבעלותיו הנה יתכן להשוב שמאדם לדל אחשוב העבד עלה
המעלים. והוא אמת מלד אחר הנה אודיעך אוד מה שלא בקלר
רע שהאדם ראוי לבוא עדין על הענין שבקבל השלום הכן ן

בחסד אלוה עליה. ואם תעבור בם לעולם בעצם אתה עובר
אלהים אחרים ואם יהא מקיים. הנה אלהים אחרים ועל מי אני
ומעבור את הטם ומוסר אל טרי. ומהות כעבר אלהים אחרים
בכל אבריך. בחטאת עליה. ואם תשכיל את הטב הנה עמדתך
שלהיה. שבל אבריך ומעשיו בכל תעשה אחר בורא השלום
המלוה. הנה האחדות בכל הבלהתך ואפילו בטעמי אשאך
ומהכך ואכלך ושתיך בו תמשה ולא ישיך הזמן בהבלו המלך
אחיון בהשגיך כי אם בחקה או בהכרת טבע האעשה ועל
הו מלוה לא תעלה. בעמן יאות החתה טמה. לאו שלא. ת
תעלה. מעשיך על פי הבלי הזמן. ואמנם שהחתה נכתב לא יאמר
ומה עמנו בן אדם אמלוה ושנה. ומשתעם בם כלל. יאות אבה
אדם הם נמנים על פי הטעם השמשיים ולאו הענין להיה
האבדים והטעמים המתפסים המשתעם אשר לעם בחיון המלוה
המחאות והמרגשות אשר הם כלם הבל ומעשה רוח עובדים
לטומרה בעמן בקי ובטל מלכים הלך ואין לחם שם השאות
בעמנו מאוש הבריה לא בעמה ולא בחקה כי אם מעבד קטון ו
אחוה. הנה כל המלוה שנעשוה עליהם כאו לא בחוב
הקדוה לטעם שאם אין הקדה אין הטעם מושלם ואם אין הטעם
מושלם אין מאוכן. שלמה. ואם אין מאוכן. שלמה אין ל
עבודה קיומה ואם אין עבודה קיומה אין חיל נפש. ואם אין
חיל נפרע לא המלוה הנבוא אחרה בריחם. והמשל בזה מי
שלא הלך בחוק לא קנה אזן ואם קנה ולא הבינו אל בוא לקנ
לא ישלוה ואם לא שהו בקנה אחר שבשלו אם הקבל לך לא.
יאמרו ואם לא אבל לא יהיה בן ואם אבל הקבל אל תקרוה בורא
בן בשאבלה בבאות שה ובאבות אחוזה ויהי בן. כן המלוה אם
עשה אחר חכן ועזב האחות הקודה לה בשבל מנוע להפסיד
המשלוה. ואם קיום השעה ליך עוד לקום הקודה לה ועל זה
יאזן באחרם מלוה ברחם מלוה וכן העבירה זה דרכ ס עבדה
ברחם עבודה. ועל זה נאמר אחרם בעמן זה באחם שבר מלוה
מלוה ושבר עבודה עבודה. ואם עלה מלוה לעלוה בן מקנה

לעולם.

כאן שיורע בה כן מהקטרים הנקטרים יחד העברים מהמה
תועלת מלאותם והקטרת זה בזה. ואי שלתועלת כמה לשמן
כו תועלת תכן שהיה עולה בחשבון הענין את בתוכו אוי כבקאיה
ראשתם אז בקלתם. רק בענין האלה שכל אלוה ואלוה עולה
בפני עצמה יהיה התועלת בה בעוד מלאותה בעבור עצומה
תלה. ואולי אחר כן תבוא אל תועלת אחר שאינו נמנע מהיות
באלוה תועלות רבות לפי בחינת האלוה ואחרת יג. ותפיה
התועלת המיעלה שבכל תועלותיה הין המכוונה האחרונה מהם
יג. וכבר ראו החכם בעל האורה אל ענין זה בעלמו באלוהות
הגלל כמו שיורע מספרו העבר אורה אקטרים בחלק שלישי ודעת
מהם ואחר שהאלוה עקשרה זו בזו כבר התבאה מהות תועלתה
בכלל בעבור הקטר אשר בעצמם ובין זה יעשה הטם ושל זה הבינו
חכמים אל אל האלוה כאורה הי והיו באלוה קלה כמאורה
שאין אתה יודע מתן טכן של אלוה.

חלק סימן ח׳

ענין ב׳ סימן ג׳ כלל הכמה א
מלאותה תועלת האלוה. יודע

ואחר שתועלת האלוה הוא המשיך דעת הארם לעבודת אלה
ולהגיע להשגת יתב׳. אם לא היה מלאותה הכמה לפי שבת ה
המעשים לא היה הטם מקרוב להשגה. ואחר שהתועלת הי״ן
תכלית האלוה הנה מלאותה התועלת הכמה יתרב מאלאותה האלוה
והתועלת מלך לחלקים ודעתים קלתם בעלם הנה מקלתם בעולם
הבא. ואם כן הנה התבאר לך שהקטר הכוון אל קטר הכמה
מלאותה האלוה וקטר הכמה מלאותה תועלתה. וזה מבואר אין
ערוך להאריך בו באור.

חלק סימן ט׳

ענין ד׳ סימן ג׳ כלל הטעם הכמה
האלוה ותועלתה בכלל. מבואר הוא

שאדם שהוא משיל אדם קומ. ושומר מלאכתו ויכא מאת הזן
אשר מאוו לומר עליו שבעבורו נברא העולם מלר אחר. ואי
שראוי לומר עליו שהעולם נברא בעבור מבואר מהם שיש טעם לכל
מלר שבעבור האלוה ומבין מלאותה הכמאות ותועלות. וזה שאם

BSB

קוב יותר בענין שלא ישלם חפצו מאה שאמר לרן אורי על ה־
הענין הרחוק אחסן קוב · והענין הקרוב אל חסן בשם יותר הוא
המעלה השב · והראיה על זה שהשם יתב׳ אינם שרבורו הי־
שלם בעלמו ומחשבתו שאה אלמן עד שהגיעו רבוא ואחלפא
לבינו אלאבא אשר עשה לעין כל׳ לא עדעה שלאות ואינם
שאין לו עוכר בגד הנה אם ראוים לחסן כנה ובכר עלה עד־
שהכירו הנבראים מעשיו הנפלאים ואם לא היה בעבור מעלו מ׳
היה משיגו מהמשיבה אורו ואינם שהמעלים בם כן מטמפים
עם המשיבה והמשיגים בם כן עשוים · הנה המרעלע שאין ב׳
השגה לא בו אלא מתוך הבטחה בחיצון אשר הם ישיגו על
מעלתו כן על מה שאל בענין הזה אינם שבבר חלב כחו כבר
עלה מעשים ואם הו שובים כבר ובר מהם ואם ראיה נברבה
ועוד נמשך בם כן אחריהם · ומה יאמר כבוד מה שאמר ראוי
מון יחסם לו השומע המעשה הרע ויקראהו אותם מן ואם ומה
רבור שוב יחסם לו הנמן ויקראהו ענים · ואולם מחשבתו אינ־
בה כי יום ראיון ואם יחסא בו בחיות סכל כבר עבר על הטוב
אבל הוא ענין כי אם על המעלה שאם חשב אמר לנבו־
ובבה אינם נתבש על מחשבתו עד שיוכאנו לבינו · ובשובה
הדבר להפך · ועל זה ראה לו מחשבה שובה השם מלבבה־
המעלה · ומחשבה רעה אינם מלבבה המעלה עד שיעלה מעלה
ומה מכלל מדות המחשבים · ועל כן אין בהבלים הנפלאים והנבחר
נבחר בלתי המעלה והמעלה הוא המולגת הנבלים לבינו כבי
מה יעבר ומשב · ולבינו הכל השב כבר בלתי לו סוד כלל כל
המלוה בבעבר הבינים לבי הענין ·

חלק סימן ז׳

ענין ב סימן פ׳ כולל מהות ב־
תעלה הלשה · באורי שכל

מלנה קטנה בחכמה כלי לבד שכלו עקר קלה בקלה ומוא פ כ
כולל הוש אחר באבהה ובכן באישור ובלי האם לבד שע שכל
אבין ובקשים קנבב בקלבב · ופסוקי הנבה לבדים אלש־יה־
שאלה בקשים בשלה · יורע מוה סוד מהות תעלה כל מלנה ומלנה

שהאותות הנפלאות בחוקיהם גו' אז הם גם כן אינם פחות
מטבעים ואם הם יותר אינם נמנעים גם אינם חוקים עד שאמר
היה הדבר כן כל שהו האותות יותר יתחייב להיות גם כן
הלשונות יותר. ואז היינו מפרשים המקובל בחיתם לשון א
אומרים שהן רמות כי עצם שבעה או שבעים זכותנו בשבעותיה
סודו לפרשו על הבנים בלשונם מבכל אומה ואומה חייב לנו
חוקה ומתנה וקנה עצומה וכלו לשון וכלו כתבי. אמנם
העצים הנאמרים בנפש כל האומה ובקשי אלהי בכל ובמאד
הכל יונאים מאחדו אחד ומפטר לחד עליהם בכל שהם על
כונה ומחת כללית האשונה מאדם הנאמר בה אלה הטבע לא.
ושתה בם רבי מאיר כי אם בחקרה. וכבר ידע שהחקרה רבה
משוקרי בין הלשון והטבע. והשון הטבעי אי אפשר שישתנה.
אלה הטבע. ואם ישתנה פרחי לעתים רחוקים ועל ידי הפלא
הלעוג האלהי. יהיה עליו נבוא הלמדים נבואות בחלק מחלקי
האומות הטבעי ולא יהיה בכל לעולם שזה נמנע ולמעט שבע
קיים אי אפשר השתנותו. גם יהיה לפעמים תשנו להבה ע
עניין מבלעדי הלמדים נבואות הנבוא. ואולם לא יהיה זה כי
אם בלבד השגה מהטעמים הנם הנכבד ובכח הכח הדבר המשתנה
בין הארם ובין האלהים והוא להודיע לאומי הנשנו כי יש אלהים
שמים באמן כי יוב הנשנו יקרה בארץ ע בשקרה לא יתכן
עמוד הנשנו ההיא אשתה אשר הוטבע לא בחלות תמידי אבל
יהיה עד שנו שנו בארם אל שבעו ואל אין האשון ובאמר יש
יתאמר ויתקיים הפלא שהיה פלא באמת וכבר יקרה גם כן בשאם
בשעה התלקחות הפרשיות לא בפלות ולא בחלק מחלקים
הנמסים בלאמר שישתנה בסבב אחר מאלאמות שבעו ע החלק
הנמסי העלין קיים בעלאמות קיום הדבר הנקרא כל בהתחדשות
ולא עד אלא שקיום הדבר שהוא כל. אולם. סבתו הקחבה
הוא מלאמות החלק העלון והחלק העלין מקיים מתכל התחדשו
ומלבד שמלאמות החלק בכל והכל בחלקים. שאין בעלונים
דבר מאמתה לעולם בעצמות ולא בכל מקרין כי אם בחלקי ה

לא הין המלוה מרחמה את האדם ומטלטלה רעתו אין לך כבל
בעל חיים חי. אבל ואדע להשיע כאו האדם אפיקר לא המה
אבשר מבלעדי. אשר משלוחה החסדים ומחסרה המאוחדים
עד שיסוד כל חסד בסדר שלם ומאוסקי. יבין עד שלמה עינו
והעדיע יוסף. עד שאמרו דרכן. ומה כולם הוא תקבלה אלוהים
כדי שיעלם העכן חשבני הכולל לשמה האדם ברוב התבקש ושם
תעריה ומהיה כל נושא סבל דומה לבעל שלו. עד שאשלם המכון
באוטיבה הלוגים ומהם לבעל. ואחר שהוא כן הנם התבאר טעם
כל מלוה בכלל ומעם תעלתם ומעם הכרח מלוהמם כל המלוה
ברעלה הנלר מאוד.

חלק סימן ו

עין ה. סימן ו. כולל הספר העה ה
המלוה. אחר שערבה שתבלה הנעלה

המלוה הוא להבאו אם בעלה לדי חיי העלם הבא. אסקן הנה
הספר הנמרה כעך המה מלוהמה על זה ראוי באמרם הוי מחלב
הסבר מלוה כעך שבה ושבר עבה כעך הסמה. כלומר מדב
שיאו שהתעלה בדלה כן הסמה בחל. ומה בדל הספר המלוה בהיו
סבר הספר חיי העלם הבא אשר הוא הספר אשר אי אפשר לאנשי
אבדם. עד לעלם. כאו שאי אפשר להסיר מה שהורה בעה
לעלם ואחר שהקדמנו שני הפרקים הראשונים העברים על ענין ה
הכמי. עם מועל מאד לנוגע שאם לבר עוד בדברים החלקיר
הנשארים בלבד.

החלק הג

סימן מאתוחנו כל. חלקיו ב. ונעניינו
ב. והתנבה כן.

חלק סימן ב

ענין מ. סימן ב. כולל סתר הלשונות
כל שון ולשון הנלנו מתבטל כל מהוה

ומהוה ענין להבין שאין הנהנה בלשונות לדי שבבל האעלים אלא
כדי להעתק הענין הנמלא בנפש מעבל מה האיש אל נפש מה האיש
האחר. הנה הלשון עם מחשבה מקומות הנה כל מוכן לבעלים
ההעתקה הנמלאה ההיא אל בלשון. לאן האדם המוסבה והנה
ענין ומתבקש לכל שהלשונות רבות אינם מחוב משבעים לפי ל

חקר ועל כן היתה ראויה שתהי המעלה הזכות היותר
חכם מעלות האלוהות להיותה מוחסרת אצלה מה שאין ועל כן
בחר הטם בארץ האדם להיות חלקו במעלות אחר מאמר שבחר
באדם אין העליונים ואין התחתונים זה אלו שלו ועל זה אין
ודעים כי השל המעל כמו שכל מעל המה ארץ כל ה
העליונים ולא אלמו אין השלים הנפרדים כלם ואם זה השכל
אשר לו הוא עשירי הוא בל ומוא המוחר אצל הסבה המשתנה
לכל בעלה. והנה שאו המוחר לשך נאון כמו שתבאר והנה
חסני היות פעלו אחרון בתחם שאו אל המספר האחרון ו
ומסני היות ראשון בפעלה בתחם שאו אל המספר הראשון
ומסני היות פעלו בראות הלל המקלל בסבות שלו שהוא
פועל באלר היה והוה ויהיה כלומר חלקי אין האדם שהם אלוהים
הפרטים המיוחדים בתחם שאו אל המספר האלפים העלו והמספר
הראשון הוא הקלה הראשון בראות אדם הראשון והקלה האחרון
יודה עלו המספר האחרון אשר הוא בראות אדם האחרון והאלוהי
שנמנים אשר ידה עלו המספר האלפים המיוחד שהוא חמשה
אלר אחר וחמשה ושמה אלר אחר ושמה לבר אלר אחר הוא
בראות אין האדם אשר בין הפרטי הראשון והפרטי האחרון ועל
זה היה הראשון בם האחרון אחד אחר והאלפים שעם בראות
שנעמס לשם הם אחד אחר מרובים ואם הלל הלל יתבר
הדבר הנראו ויהין השנים האלפים ראש וסוף ויהיה מה
שהיה ראש אחלפי וסן מה שהיה סוף ושוב אחלפי זה סוד
השם הנכבד ודע שאין האלוהות קודם לאחות ולשאות ה
הקיים היות באחות המקלות בראשונות מה לו ומה לו והקיים
היות השעמה מתקבלים בם בראות הכיבים ובראות לבל בחבר
המתקבלים השונים מקדם לא ערן כדי לשאר דרך עין הנים
ומתקבלים שם השם המקיים התקבלות הדעות והעורות ו
ושנו האחות והלוף חזקותיהם ולא עוד אלא שכל תועה מסבות
מו ישרא היא מתקבלים בראות הסבי תנועות השם המיוחד
וחמרו האלוהות הקדמון אל מאד שם בשם והוא האותיות שהם

התנועה המקומית הסבירה המוטבעת בבעלי חיים שכל תנועה
שעל ידה אין כל שום תנועה. והיה חובה מציאותית הבדל
המומות היה תלוי משני המקומות השונים ומתקיימים שכל
העולם הוא בתוקף בתוקף והחלקים נמשכים אל מקום ואל זמן ומן
האדם הוא כל חלקו הבנה מתפשטים ומשתתפים מאת שהיא
כל חלק. ויקרא לפי הכל ראשון והחלק האחרון שבכל בעיה
הוא גם הזמן הסרטי ושם אדם הבלי שהוא שם המין ומיום
אי הקרא בשם כל כולל. מצד אין אחדות כלל. בדומה סוף
הסנים שאין עליו סוף על כך אשל. ויהיה זה הקרא בשם חלק
חלק החלקים. אלא אין תחתיו חלק. בדומה אין המינים שאין
תחתיו אין עליהן מינן. ואם אין תמונים מוכרח מרבים. פ
אוש תאשים מוכרח מאוברים רבים. אלא שהכל בזעדם אוש
בהיות הכבר אין תמונים מופרדים מחלקים. והכבר אוש האוש
האושים מוכרחים בחיקיה. אלא ביפים רבים בלתי מרובקים
ואלה ביפים רבים מרובקים. וכבר יוחדו אלה בדת לכל אוש ואוש
מקיים בפני עצמו כמו שיש לכל אבר ואבר מקיים בפני עצמו.
וכמו שיש לחלה כחות מיוחדים ובלתי כן לחלה כחות מיוחדים
ובלתי. וכבר זמן כל חלקי העולם. ולמי אדם אחר בבלתי בחלקי
ויחדו אדם מרבי בלומר משכל לדומה השלם אלו ולא אל אחר
משאר בעלי חיים אפשר חומר בעל שכל מוכרח ביפים רבים
ובחלק ראשון של האומה. בלי הכר האלה. ולכל גם הסוד המופלא
ועין בו ותבינו אשם ותדע כי כל אוש אוש מהשלמים בקיום
ובקיום ובשלם הנה נמצא אלהים נשם והוא אחד משבע ולם
ושבע עמד לכל מלא שיבדו בהשלות. ואחרי הדומה תשבע
האלהי רב מבלי חקר כפי הנמצא אינר המקבלים שהם בלי חקר
כשתקבוב הי שברים והבנים והבאים ואמן בהדם היה ראוי לבו
אי השבע קבוא הקרוב לאלה ולא ומר מתשבע תשבע על
השאים בבריתם שהם ביפים מקבלים שבע והם בעלי חקר. ואמ
רומה מי שהוא בעל חקר ואי שאין לו חקר בפעל כי הנשארים
משכלי. כגון מדבר אין לבם חקר ומתנאים מאבלי. הנאים יש לבם

בלל · כי כשיתעלה זאת האמונה בהודו ובאת בבוש והיא בתכלית
הרוחק מחבריה והלאן שלא נאמר מושכחת לסבותיה ושל זאת
לסבותיה ואין נאמר ראוי לזאת ואין כיוצא אלא ואיך ויהיה לה
הרוחק שבין שתיהן בזיקות סבה לאותה ז בלתי מחוברים לשון ח
חבריה כי כבר התבאר שהלשונות הן הסכמיות והדבר שבעבר ·ו
ואינו הסכמי · ואין שבעו מחבריהו לזה הוליא לבעל את שבוא
ל בבה אפשרי בדבר והאלוהות כלן שאם לא ידורש לזה
לא ידעה לעולם וגם הנעלמים באים בבה אפשרי ואינם——ל
בדאות הסתרות והנקבי שהם אלו בבה חובי שיגע לבעל ו
אין ל ואזה מודע כי אם הערר נודע לבר ועל כן הענינים הם
לא קנש לזה אדם מלר לזה ובעל אלא מלר שבבר ודרשה מלאכות
והבנים הדבר הם בחות נפשות לריבות אל מלינו מסרו לבעל ואם
לא ומלא מי שיגיעה לא לזה לעולם ומפני שהאדם בעל טבל
בבת לבי שבעו אם ידורהו יקבל ואם לזה לזה · ומפני שהוא
מדרה ענין לענין ואפי אם לא לבר אחר שראה מי שלזה ונבר
נעשה נעבר שיפעל בעל מתבאה לבעלו באקרי, בלתי לזה או
יכיבה בעל אחר על בעל אחר ומלזר מהם בעל שלטו כי הכל
נאטך אחר הענין הטבעי · והנה על זה תתלא שהתב קלות שהם
אומות שהן קרובות ז לא תבעל ז לשון של ז ז לזה לאותה של ז
ומלו יתבאר ה הבבה באותה האחר ומעבר באותה הטעם אין
הבבה בלתיהן ד שיתשוב הטומן דבריהם שלא היא לז אז מעבר
בלתיהן עד שיהיה עבר ההבל שבוקן ואמנם מוקי הקלות לא
יבטל זה אתבאי · ומלה קמה הלשונות מה שקרה לסודות מאשר
שלשונות קמה בהסכמה ומתה הסבה הרוחק שבין ולסודות
קמה בטבע אבל הסבה היא אחרת לענינם · והיא הרוחק וזה כי
הסודות שהלקו קרובים לחברי ישמע הם הוא מזה הם בחלקיו בב
כן ועל כן היה קל התהבבות האש לאויר ולהויר לאש בחלקים
הקרובים · וכן האויר לים ומאים לאויר בחלקיהם הקרובים——
וכן המים לעפר ולעפר לים בחלקיהם הקרובים · ואבל בעבר
והאש התהבבותם קשה באקומה חסרי שבינם תבלבר הרוחק

מאחר הדבור וכמו שמאחר המלכותו נמצא בתחילה מקומות
הם ל' יסודות והשמות. כן נמצא הדבר בהתאלה מקומות הם
ומאחר מצבי שלמעלה מהן פרטיות ומהן כללות התחיבה ל
הויות התעשות באצילות כללות ופרטות. וזה כלל הקשר
מהשם שנעשתו הוא גם כן כללות ופרטות. וכן תעשות ה
לשונות כלן מתחלקות כללות שזה בחמש תעשות הלשונות
הללו שהם מסבות והן מאשר לאברה ומאיזה לעצם
ומיוחסים בשתי הפעולות יחוד ושמאל ואלף שהעשה הסבות
כוללה את שלשתן והיא אחת בעצם. והשתנה ומסיות
ישרות והן מהעלה לאחה ומאחה לאחלה. ואלף שהתעשה
הוא כוללה את שתיהן והיא אחת. ונמצא שהתעשות כל
כללות הם המצים בשם תעשה. וחלקות שתים ראשונות והן
הסבות והשרה. והם מוצים לתעשה ומתחת הסבות
שלש. והן מזמינות ומתחברות ועשה. ומתחת הנשה שתים. אם
יולה ומורה. כן נמצאות בחבר בעצמו ברוחות בלחן כי הר
מהנמצאות בכל לשון המדבר הנמצאות בעולם. וחסרו שתעשות
שעשם מקריים לרוכם אל מתנים לגי להתנים בכללי המאמר
המתנים עיין שהיה נמלם לשם תלקים אחר מעקם ומתעשה
עם המתנה. ומתנים בלתי מתעשה עם המתנה. המתנים
הויות באותות המעוקות שהעקר הם כלות המתעשה עשם ש
אלשי והם הדבר העקר שעמים ומעשם והם לאותות ולקות
כעשות שעם הם מתעשים עמהם בשם שמעשים אותם אלא
שהנו נתנה מקרים ומעשה האותות עצמות. והמתנים על ה
הויות לכל מה מתנים בלתי מתעשה שהוא מעשה הכל מחלק כל
שהוא ונכל מה בעצם ומשבים עליהם בפעמה. והוא הכלל
המעשי המעשה כל הלשונות. והוא בלתי מתעשה לא בעצם אלא
בסקיה. ול הכל המעשי הבעל בשם המה מפעל אבי ובמיה
מגמה. והוא אשר שם הלשונות אחר הקתם דבר אחר אופן לכל
מדבר שם הוא מה דבר אחר הלא שהוא בלתי אופן לכל מדבר
הוה סבה מה פלו האותות כמו שנמצא בפיר הפלבה מן ופן ומן

ובאותה ההבדל שאינו בין מכתבם. וידוע שכל אומה שהיא בעלת
תורה ומלוה וחקים ומשפטים ערוכים ומה שאלתה היא נכבדת יותר
אלו מי שאינו על הכל וכל מה שמתחקה האומה מן הרחבלות
הנאמרים ביתר יותר חזקה ומי שאינו מסה ראשונה להשגתה הרי
שהוא השגת האלהי המעיד הדבור הכלל. ודבר המקרים באומה
ש אומה היא האומה הראשונה אשר קבלו תורה מפי הקבה ואין
שם אומה מכתשת זה ומה שמכל מודים בו והתקיים כבר אין
ערוך להבא עליו ראה. ואם כן מי שעינים היה אלו המשגיח
מעלה אשר חברו לשום בם כן מעלה אלו אשר הלשונות
מעד לשונות של האומה הראשונה האיומה הבר אתה כל מה
שדבר ומאמרה נזה לתעב כל מה שיסתם ולא עוד אלא שהה
שנאמר שנכתב על ידו על שם לחות אבנים בין ומה הכבד
בפשטון לבר בן יסמוך העלה והקהל יחד ויהיו עניהם אומה אחת או
האחר מהם הנה נכתב בלשון הקדש שהקבלה ונמשכה קיומה עד
היום ואם ואחר אומר אומה היה אבל מאה האומה הבלתי ראויה
לאותה המעלה והתלבה באומה, מחמת מה לקי תוקה ומלומדה
ובא ומעשים ומהיר מכתבה. הנה לאומר דבר זה הנה בעלמו ו
אומה על מעלתה ועל מעלה לאותה ועל מעלה מכתבה בעל ברחו
ומחר שהודה על העיקר בא והקטה עליו מסני האומה חסרון שלמה
המעלה הנעלמה היום מחמת. עם מה לא נקטה עליו בעניין המסמן
המוקש כי אם היום מכתשים המוקש לא מוע ובלים לאומה ה
המוקש שהמוקש קומה ל בעבר ומגלה שהמוכל קום לאומה.
בעלה מה שהתבאר בדברי מחמת הקדמונים אבל עם מה נדה על.
האומה שהיום שאינה המעלה חסרה מאמר אבל לא על דרך חלון
מחמת מקן באמרה רק הדבר דומה לו שהיה אלו הראליה מחמת
והיה מלה הקבלה לבם ובתוך הוינן שהיה מה לבם מדבי העשר
כדי שיכר המעלה הראליה ותהיה נמחה בשונו כמו שהיא
מחודה בעניין אבין בא הבן והכעיס את אבין מה עשה האב
לא מלה לתת המעלה בדר אחר כדי שלא יפסיד בם ומושם את
ישוב ומלה מה אבין אבל השלמה בבור כי אחר אם לא שוב

וקל בהאנשים בקיבוב זה המציב אין היות בהחיר על הארבעה
שרשים חיר אחר ראשון לארבעתם בכלל. וכן קרה לשונות
בלשון בחיה זה חסר היותם אב כן לכן בעלי חיר אחר וזה
הדבר בכלל שחלקו כבר אותיות. ובבר אם הבור שקרה לאותה
מיוחדת שנפולה על פני כל האין לשבת לשונה עדבר לפי הלשון
שהיא קרובה לה בשבעתם. עד שהיה זה סבה אלוהים בדי
שתשב באחרונה מעולם הדבר לשנה בשהתקבל האותה המיוחדת
במקום מיוחד. שבבר יהיה הקבלן הזה כולל כל הלשונות אשר
באין מתהיה סבה שבלם ידברו בלשון מוסכם ביניהם ותהיינה
כל הלשונות מורכבות בהרכבה אחת אחר שהלשון תכלית הנוף
בה להעתיק הכוונה מעבר לנפש עד שבשיאריך האין לו יחוד
בעלי הלשון המורכבת אי אי דבר היה הלשון פלוני אז אי זה
מלשון פלוני שלא יחלק הלשון הזה לשנים. וזה הדבר קרוב לו
לחושבל ראשון שבבר יקרה חזק לאי אחדבר לבני בית הקיבוץ
בבית לשונות ומחלקה בכך שהם ומשבר שבל מה שלשונים
אינם כי אם בלשון אחד. ואולם שהיה עדיף להאריך יותר בשתי
הלשונות והיות יבלים לגלות בעצמם נפלאות אלו שהיות ע
ידיהם אל מרובות דברים ואל הקומות רבות בדי לאחר עצם
מתרהם בחופתה בחרים הנה חסרים עד כאן בחר שאחרת בם
בכלל לפי כוונה קלור זה החבור.

חלק סימן ל׳

עין ב׳ סימן ג׳ כולל סדר הלשון
המשבר שבכל הלשונות הנה

בבר הודעת ידיעות בלשון בלשונות ובאדם שהשבל האלוהי
מעיד אם כלם והוא סבה מלאותם מזה המלאה אותם אין הבה אל
הסולל. ואחר שהזה כן לריך להודיע אם כלם מצלו שיש אז
בלתי שיש אחר שכולם אין מסולתיו. ונאמר שיהם שהם שיש
אלו אלו ובבר הם שיש אלו אלו אבר מלאותם אחר שהאמת הוא
הדבר הכלל. ואבר הזה הענין מלשונות מרבותם ואין הלשונות. ה
המיוחדות מהרבוך עם אחר שהתשבל שזה הכל שבר. אלו
שהבדל בין הלשונות היה בדאות ההבדל אשר בין האותות

שבעה תקונים בדא הקבה. בעולמו ואדם לא בתר כמה בפור
אלהים אלא עבדים ואנא השבעי אלא שם עבדים אשתמש
ודע הנראה אבל כיבר האדם שאדם בתר בשאר אבלם —
הנראה הי סודות שהאש אחבר אבלם ואעלה אבלם. ומנראה
אחוז מתקבצים שלקב אעלה אבולם. והאולות שהתחר אעלה
אבולם. ואבנלי חיים בשוחים שלאחן אעלה אבולם. ואמלאכים
שהעשר אעלה אבלם ואהבולבם תשר בבשיעים בעקראים בבאוה
והאדם בבריים בעקרא חיים. ואבלם אדם. ואהאדם ישראל.
ומישראל שבא לו. ומשבבי לו הכהן אבדא. הנה בבר בתבאה
הבוקר באה שלעם לדרשן בא בחלק השלשי שאחבר הלשונם
הוא לשון בקדש ".

הבחלק הד

סאתן אותנותו. אנה נגם. חלקו חאלב
ועשיתו חאטא. ואם שאולל. חלק סאן א
שמן אז סאן ל בולל עצם לאים האדם. ספר לאים העבר ששלה
הבדים ובראו עם כפר אותנותו. האחר עולם והשני שנה. והשלשי
נפש. והעולם הוא אש ומים ורוח. ובראו באאש. זל כתב לם
ובראו בבקר בבאמצע. ובל אלולם. ובראו בבוזה שולם פעלקם
הרי זה כלל העולם ופרטיו אתם. והשנה ובראם אן העולם שהיא ב
חום וקור ורוח. שבראו אן אש ומים ורוח באאש בבקר
יום בראשונם. שבראו אן ל כיבר לם. בבקר בבאמצע בבקר
הבל חדשי השנה. שבראו אן יב אלולם. בבוזה שולם פעלקם בבקר
ם. והרי זה כלל השנה ופרטיה אתם. ונפש ובראם אן אלולם
בשנה הבלולם ובחלקיה. והיא ראש ובאן ובמן ובנה. שבראו אאש ומים
ורוח. באאש בבקר ם. זל שעיים. בל כבבם. בבקר בבאמצע
בבקר. ובל אדבעים. בבל אלולם. בבוזה חבר זה שלקם בבקר
והעולם ובלאה שבראו בו הוא עלאמי. והשנה ובל חלקיה. הר
אחרונים. והנפש ואלקים הם בבנים. ואמנה עוד ובראו אבאדם
בבקראים אבבם. ושרשם ומזרחם. שלשה דברים. הם שאים
ואן ואור. ובם שלשה בבנים. אל שבשאים בשלשים אנים
בבראים האש. ובאן אורבבם ובבבה בבראים אים. ובאלים

בקיץ אינו רוצה שיירעב ואם ישוב איני חוזר שיפסידנה ולו
עוד שלש שובב תקיה לנוחי בבור וכשישוב מיד אעלנו מן הבור
ואתנה לו. וכל עוד שלא שב היו באים עבדי אבון והיו מבעיטים
אותו בכל כל יום ויום וכל אחד מהם היה מתפאר שאדוניו נתן לו
המלבוש והכן לא היה חושש כי לא היה בו דעת אחר שאין כולם
הבינוהו עד שישב ואחל לו אבון והשלה המלבוש מן הבור
ונתנה לו כשראו יבדי אבון כך מיד נפלו פניהם ובטלו מעקריהם
לאין הכן ונהיה להם הרבה לעשות עמו עד שיאחזו להם הכעס. ש
שהכעיסוהו בחוב פיוסים. כן קרה לו עם האומרים שהש
המלבוש בם שאין לו מה להשיב כל זמן שאתם מלעיגים אתם
השם באשר תשאלו לו ואולם כשובכם ובהשיבם לפ הוא אתכ
שבתם ובשו מבושים מבעיטם בראשיכם אשר שב לו את שב
שבתם ואשר שבו וקבלו רחוק היה ואנו לקום בעוניכם ועשקו
עד בלתם. ומסבת שאין אנו עדין יודע באותם המדרגים שאנו מ
מלפנים עליהם אלה בכל יום עדין המחלוקה שקורה עמהם לו
החדרה והאמת הלא אם לגרוש עד בוא המבורש הדלה המחלוקה
מחבור ותשבה לשוב יתפוץ לו אז לכם ואז יתבדר האמת תכלית
הבירור ותשוב החדרה לבעלות הראוים לשבט אותה הנראים בעם
לו ומסוד הקנאה והקטנה והמחלוקה והשנאה ותכונתם המחשבות
המרוחות מהלבבות ויראה כל אוש ואוש אחר כל אחד ואחר
מאנשי המין כאלו הוא הוא חברו ומחברו הוא הוא עלמו. כמו
שאמרנו כל אחד ואחד מחבריו שהאחד הוא זולת וכל הלק
ומה שלו הוא הכל ואז ושמנו רבים ותכבה הרעה ולא ולמרו
עוד אוש אחר ריעהו לאחר רעו אחר. כי כלם ידעו אחר השש
לחקשים ועד גדולם באים לם מבסים כי מלאה האלץ דעה אחר
לי באים לם ומבסים. ואחר שהרבה הוא מן הכל מדרגם שמבלים
כל השנאה ואז הוא לשון הקדש ועל מן עדת אחר שעדת כה
לבבי אים בסוד השם המפורש מה שלא ערב לגולתם מאנשי מין.
הדבר מתוך הסבלנות עוד שיהיה השם בחור בדבר אחר
מאחר מכל פרטי הענינים כמו שנמי בעמסות מכל הקלים כאותם

הוא אור השכל המיוחס אל המעמד שאשם האור אינו לעולם. והנה
שם המאמר קרוי. ואמרו ויאמרו בקשר באמן שעשה דשו בם
אמן שעשה בה ביאור האמת. אמן ועשה ה׳ את אדם. ואנו
קולטים בו שהוא רמז לשוב הכחות המושלמות אל העצמות באמצע
שעה הצעות. ועל כן אחר ואשבו שם. שלא יהו אחרי הלחם
והשחרות. והוא אמן בלבד הכח הזכרי על כן קרא שמה כבל כי
שם בלל ה׳ שפת כל האמן. ונפרדה הכוח הראשון מהמשלב
ועל כן אחר שיצאו מהשלבה הקטן. ומקבלן סבות הסדר השכלי
ושוועבה הכחות זה לזה ומחשך זה אחר סדר של זה. אך בבור
הוא בהתחבבות הכוונות והרעות. ואחר שהומקה מהם בעב
האחר ומפני הם הלבנה לחפץ ומאחר היה הם לחמר. איך ימצא
לבנות מקומות הקבץ שהם העיר שהיא מקום כלל כל הכחות
ומתבל שהוא מקום המושל עליהם הוא מקום הכח הזכרי אלו
הנתיחס אל הראש כאו שרשו באמצע ומגל ומאצו בשאיפה
ומרוה שאם נפל בלבל בין הטעמים לא יוכל לעלות לשלום המלך
ומפני שהמשלב אין מאו שיתשלב בהשגת הנעשות לו שם אלו לב
לבקש הסיבה כדי לקבל מאתו מגל שזו היא עבודה שלא לשמה
אור השכל לבלתי הסיב כלל ומעניש הכחות על זה לבלתי שמוע
זה לזה לבלתי המקבץ יחד ועל כן נאמר בעוצם הבה נרדה
ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. ומיר
העוצם כאמרו ויפן ה׳ אותם. על פני כל האמן. וזה כלל מעשה
שומעת נסתרו אין המקראות ינאון מדי פעמן שהוה אחר שאין
דבר מבריות אומרת להאמן שה מגל ומום פעמו בשום בעם
נאמן הנלה הפעם כאשר הוא בשאין מוגד שכלי מבחוצו ואחר
זה נדרוש עליו מה שאמר על דרך הנסתר. שכל מה שנדרש לפי
הנסתר ומה על הראה יותר עמוקה ויותר מועלה לאוש המוחר
מהמראה הגלה. שהעלה נפש לפעול לגל הנע שאין לם שקל
רעה להבדל בין המוחר ומשקר וזה אומר מוגל לבעל הרעה
המבקש הלבלבה המוחרת בבה הבהרי. שאם מרע אלו בעראה
אחר שעלה ומה כל אחר אלו שנעם וקרה לכל אחר אלו מקרים

ביום משיחו בראשית היות. ומה הלי בעולם כולך על כסאו.
אמנם כולם כולך בארוך. ולב בקשם כולך בחלומה. והנה
הלי בחלומות בחיים בשאשו בחיל אחר יבא בשבעי לחלק בחלק
מן קב לקב מעלות מעט מעלות שהאל עלק בהם בחטו ובמה
ומה חובה. לם חבריע בקרים. והנה האל בדמות שעל כעל
אחר קלות והאחלעי חבריע בקרים. מבשל הוא כמ אחר עסק
על מחמת האל ומעל אחר האל בעלם ומחבשעל. ומו בחקרה
וכבר הנהו משבע כלב ומוא לומר מלב. ועל כן נקרא לב. ומבשל
בם כן שאה רם ולב הוא עומד בבם הם. והרם הוא הדבר האלון
אשר נקהה בארם. על כן אדם עם רם קרובים בעצם בם ומיון
חבלם בם מומה. בם מומר. ומומה. ובל אחר מאלה נקרל ב
בעבור עשן מולם ובם חתיבד עמם בעבור ראנים ובקב האשים
ומלאומר האדם הוא מקרה והוא קני. שהוא שם שבבים ועל. והוא
ועל לם. ובהיומ ועל שתמקי בשם עם בל ועל. ולומן בם מ
מקרה. והוא סוד השלם לם. והמו כמעלה לבבי הספיר.
ובעלוגים כמראה אבן ספיר דמות כסא. מלא שנה מומס בשבר
אבן ומה בשם לבבי. ומי שבבלבל דבוא היה לו. הלבבי לאבם
ומס הלבבי ומס חלוש שהוא מחר קל המבעל והתבמומר וקל. ל
המתאמר לבסר והוא דבר מחובר בבעלה מלאכתיים. והיא הבעלה
בידי אדם. והוא ומס המחר הראשון המבמון ומס האבן ומס חוק
שהוא מחר קשה הבעל והתבמומר וקשה המשמשים והבסר והוא.
דבר מחובר בבעלה מבעים ומעלם כלבי מוקשים ובלבי ומדומה
מבל מושלבים. והוא ומס המחר הראשון העלם ובבר ראנם הש
בחקום. ומהבר עלו סוד לומר המשבע האעשים באמרו ומי כלאמן
שבה אחר ובבים אחרים. שבא לומר שלשבע נמלאר באדם
בבח הבבי שבם ובשהבבוב שזה בבל בחומבו שהם נשבעים מאמר
המשבע אחר שזה והבבים שלאמר כלבי מלוק בעבר ומו סוד
שבה אחר ובבים אחרים ועבר ראנו שאלה הבהמה יש לם תשעה
בחקום האור ומשם יש לם ירבה ומה. מאמר ומי בנפשם מקרם
מולבאו בם בן ומשמרו הבהים על באמתם בנם בן מקמומם מלעלה

נכלל בגוף האדם הזה הפרטי השלם בדעתם כל עצם ידוע
שאמא נדע כל המציאות. ועל כן נתקן על עניני דבר בכלל
ובפרטיו ויסדים כולו חקרם הכל. אחר אשר הוא כולל הכל
ונמצאר כי אינר היום זה הקבוצא האחרון והוא הכל על רק
תכלית כל ההרכבות ראוה לקוים לה שהוא הגלגל הראשון והוא
הכל על דרך תכלית התחשבי ההרכבות והקבצת עד הוא שהגיעו
בתכלית הפשיטות והייחוד עד שאי אפשר להיות פשיטות
ואחדות אחרון אשר אין בעצמו שום הרכבה בעולם לא עצם
עצמיות ולא מקריות ולכן על דרך התיחס אל דבר עצמו ולא על
דרך התיחס דבר אחר אל עצמותו. וכל הנעלמים נעלמו ואין
מאמרים המצאו וכלם אפשרי המציאות בבחינת עצמם ומחוסר
המציאות בבחינת סבתם. והוא ומציאיב המציאות בבחינת
עצמו לבדו ומפני זה היה ראוי שהוא יהי שמה בלתי
נרדים בהכרח ויהיה הוא המכריע בין עדרין הטעם. הלר
האחר אלר הדבר הפשוט אשר באדם והמה הכח הדברי הנקרא
נפש. ולר חוץ אלר הדבר המורכב אשר באדם והוא המחדר
הקרא גוף. והמכריע בינהם הוא השכל המשפיע עליהם
והוא נבדל מהם. ומפני שהדבר משותף בשניהם בחלק. מלמקי
בשניהם בנפש. וכן המחשבה נחלקה לשתים בשניהם. מחם
רוחנית שכלית ומחם חמרית חושנית. וכן המעשה נחלק לשתים
טוב ורע והנה הדבר תמצא בפה נחלק לשנה חלקים שהם
שש קצוות. והם אמת ושקר. וטוב ורע. וברכה וקללה.
וכבר הזהרו הקדמונים שגם אלה יחלקו עוד לחלקים ושמו מחלק
בין האמת והשקר. והוא שקראוהו המעורב. ועוד חלקו. הוא
המעורב לחלקים. שידוע כי אין אמת יותר מאמת. ואין שקר
יותר משקר. אבל יש דברים שאינם אמת גם אינם שקר. ויש
קרובים אל האמת ורחוקים מהשקר. ויש קרובים אל השקר
ורחוקים מהאמת. מפני שהאמת והשקר שתי קצוות אשר אין
אחריהם קצה מאומם והם שתי תכליות. ואעפ שהאמת ומה
נעלמו והשקר דבר בלתי נמצא. ועל כן המעורב היה אומלעי

בזמן שהם על גבי גמל והם על גבי עגל והם בלבד גמל א
אבל מקרים גמורים והם בלבד עגל אם כן. ואלה אלו ואלה
ירדו מה תועלת בבל זה הסמר המחוץ לנו המוחר המרבה
דברי הנתבי המיוחדות. ולפיכך מסקנא דברים הם רק תועלת
לדבר ועוסק אל מה שהוא בו אם יודע שמחבר כוון להשלים
שתי הקלות בתבונה בחקות שאפשר לעשות כן בזה המין.
שהם יש לנו עדות מופלא מפנו שלמאומות ושנו הלומדות
יש לנו עדות מושכל שעמדן היה בפלוגו. והתעלה הכלל בא
הוא דרגה רבי הגשם ומגמל הבאים מהשם בהשגחה על הכללים
מעליהם ולפי דבריהם ולפי מחשבתם שלשתם נבדלים מה
ומאדני התעלה הפרטי לחיוני בגלי הוא לגשים הפסדי המוצ
אלו בהשגחה אשר שם גמול ועשו ושאר הגמול והעונש אלו
בחומים כעבד אלו. שאלו נבשיה ואלו נבדנים. ולא כלום מ
העמן בתון דברים אלה אלא לעזר דעות המוטבים אל מ
אומות הדברים שהם המבר לו חובר כי אם לבעלי שכל שקבלו
הקדמות כללות בקבלה התרבות המוחמות אל הטם לה בפעל
ומפני שהדברים הן בעמן נגזרות בעמם ובכח הדברי שם מאמן
לקבל המושכלות ולגאת לגמל עם שמע המשכל המשפיע עליו ב
בעזרו בעל מאר מלמדנו לומדע סוד מאר הנגזר. על כן כלום
בחיק עשעם סוד מר הפלגה בכלל על דרך הערה ובראותה
מאז קמן. ושובר לומר שהגזרות המעלות המבעות בדה לומר
האדם סוף כל עלר ושובלות בו כל הכחות מקובלים מהם
מבעיים ומהם לגזעים ומהם מקרמים ומהם שבלמים. גם נתלקו
הגזרות כל אלו קלקת רחתנים וקלקת בנסים. גם הגז לו ובו מהם
בכח ומהם בפעל ומה שהם אינו בכח נתלקו לחלקים שנמ
המשגחה והם כח קרוב ומה רחוק. ומאמנם מלגאות מאבגיבה ומדו
לו מלגאות כמגל קרוב או רחוק אל אל מה אל מה מו כלתי בוקי
ובלתי כח אחד. כי זו מלוקה הכחות. וכן כל דבר נגלגל. א
מוקש מו מושכל הוא מעבר לו מלגאות מאלגאו ומעלו ומוה
על מהומה. אחר הגבון הראוי. ואחר מעבדנו שכל המלגאות

ואל ואמר. אמרו יהי מקום בתוך המים ומה. ואמרו ואמר קשה
מה ורה על כוונת הכתוב. שהנה אמר כי שם לא קרה אלא
אבל דבר שעשאו ואמר שם מוכן המים והוא דבר שהתחיל
מאלהות החיות אחר שהקבה מלאכות ונתה עליה בין מים
העליונים ובין מים התחתונים. והבר ההוא הוא ביום חמשי.
אמר יה מעורבים ליום שני. שבשני פעלה מים. ובחמשי ת
תלדות מים. ובבר עליה ובבא הכה מים שני. והמים תעשה
כתי. ומהלשון נבין מי שהשלים לא שב להיות שבי. ועם
השב תשתקן הרע והמים על הרעה שב ועי. והמים שני כ
כמ שנבראה אשה ובבא שלן עשה ובבוא בם השמן בתוכם
בלתי מכון בבריאתם ובשם עלה מה אחר היות עשה לא עלה והמ
בה כה בלתי עקי ובלתי שהור הוא מקומו. הוא מהוא מקרה. ולה
קרי שהו עהמה הוא שבה פחמן היא כי תולדה שבה המלעבי
ודה הסר יבלי לך כה הראשה ומשקי ובלדי. כי שבה ברוח ה
סובה תרשה. ולא אורה כמרש. והמים הוא ישוקן מאל ואתה
תשבע עקבה. ואור בעדים ודעי. ולפי מה שהיתה אפ
תבלה להשלם השנה. אחרתה השתבל בבראים ובאותיות שבבה
ובראו הוברשים ובנקודה ובטעמה ובקנעמה ובשוותיבה
ובסופיהם ובחלקיהם ובחלקי חלקיהם ובהרכבתם האשרה
ובהוכבלה סגמים הבה. ואז תבין ראות ". ודעה אלהים
תמלא. ואז אפשר להשריך בסוד יוחה האמה כי אין לך לחנה
אבל הראים הסביבים והוא שרשו בראות הקליים ואת שלמלה
אבה. ובבטנו ומטה הוא בראות עולם התחתון אשר אמא ובבא
ומן עליר בסתרי לבי עיות. ובסוד שביבות דמים. ובעבודה
עי. ועל כן בוכר האושל ובוכב שהוא בעל זה הסעל בעבלבא
סוד ברות מלה. שבוא שלשה עי. שבבות דמים ולבי ע
עיות. ומן היא הבריה שבה ". אחת שמוקם ברע אברהם
אוהבן וברע ישראל עבדו לברות אחת אלה השלש עבדות
החמרות שבתורה. שבאה לא בעבר בריתנו מאלהות העולה
התחתון אשר אין לשם חפץ בו כמו שאין לאדם חפץ בשם שמוניא

לחיות. ונחלק כך היו ברוחם ובקיומם אל אחת מהן. וקיום
הקדר האחד בלי שותף. והקדר השני בלי שקר. והאמונים אינו
אחת מהנו שקר. וחלקו חכם אחת וחכם שקר. ואמונם העצמי
שאינו לא אחת ולא שקר אינו מחוץ החלוקה הנאמר. וידוע
שהדבר הוא המורה על דבר עליון ואם הוא נמצא באמיתות
כמו שעצר בדבר יוחס לדבר שם אחת מלבד הנמצא שבדבר
עליו. ועם יתכן שהדבר יבוא להורות על דבר שהוא נמצא מן
לדבר ההוא שם מלמעלה כפי הדבר ואז יוחס לדבר ההוא בלבד
מבני אלא הוא עליו הנמצא כמו שעצר בדבר. ומה שיהיה
הדבר נמלך להורות בו על שני נמצאים ויהיה האחד נמצא ו
ומשם נעדר יוחס הדבר בם לחלקים ויהיה אינו אחת מלבד
הנמצא וחלקו שקר מלבד הנעדר וכן בחב ובאמצעים יהיה הכל
לפי הנמצא והנעדר. וכן השב והרע. והברכה והקללה. ובכן
מהעצר בדבר בראות האחת והשקר וחלקיהם. וכן המשלבה
בולמה. אבל המשלה כולל טוב ורע. אבל מן אחת ושקר
ונמצאים עליו בולם כי אם כמקרה. באמרך פלוני בחב ספר
פלוני שאומר בזה אחת או שקר כמקרה. כלומר שחוזר הענין
אל הפועל ואל הפועל אם היה הפעל הראוי מתעצם על ידי
הפועל את הנמצא אז לא. אבל אם תאמר פלוני טוב —
מעצה פלוני אינו נמצא לא. לא הענין אחת עצה ואפי אם עצמו
אבל תאמר טוב יולה או רע עצה וחוזר אל המעלה שהוא —
טוב או רע לא אל המעלה שעצה שב או רע. ומאמר על
הנמצא יום ונמצא ונמצא עליו מאחת שנמצא ומאחת שהוא בלומר
כך. או להסך. ואם כן אין אחת ונמצא כי אם על עצם הנמצא
ולא המין הנמצאים. לא אין שקר ונמצא כי אם בהסכמה ומאמר
לו המלאכות הכלל בא עליו. עין מורה על היותו טוב ומבני.
המעלה ובא עליו הוראות המלאכות ההכרחי שהוא המאחר. ולא
המיוחס המעלה אל כוחות מבחוץ ובאמרו ורואה אלהים כי טוב.
ולו כן בשלמיות המאחר אל הוראות דבר שהוא נמצא בלתי כוחות
מבחוץ לא אבר בו טוב. ודה סוד נמצא. מובן אין האמת הטוב.

סבת הקללה וסור הקפל ואז: אלהיך אתה לבדך ואתה ל
לבד ואין לאחרים אתה: אלהיך בדל לבדך ובדל ובשן לאין
חיך. ואחרת לאין חיין. אחת על הרוח המולה העלה בסבת
מולה הלב. ומולה הלב סבת היות העולה נבאו הלב והרבה
המוחבים אתה השם:

חלק סימן ג

עניין ב' פיין א'. בדל בלאותיו
בתוב בספר לנזה בלי אותיות

יסוד ב' אמות. אותיות, זו בבולה בלי בלמה. ויבא בשומות מה
הנה וכל עקר. אבל בתנב שאלה בלי אותיות הן מן שבלן נמנא
הבל. כאמרו בלי אותיות חקקן תבן שקלן המיון לבלם ולבלם
נבש כל נוזר ובל העתיד לבוא ועוד אומר שם בלי אותיות. ה
חקקוה בקול חלובות ברוח קבועות בפה בלי מקומות ובלי
מקום מבטאן. ובלי מוצא כל אחת מהם לפי מלאומן. ואמר
טבן קבועות מלא בלולות שערים. ובל מה שנאמר לזה ומשמר
תבן הנאמר. הנה בא זה המחבר ספר לנזה והיה מו שתלה
בל הנמרים לבאמר: ותמצבו שמו לבלי אותיות הם יסוד הדברות
ומה מלא עשיו בל מלא האותיות ומה המלא הנועדה לבבל
מלא. המלאות ומה מלא הראשון באעלה נקה לבל מלא בשלאות
ומה מלא הנמה ומאלה ובל הנעלמים והמתמנה מתבמים על פנו.
ועלו נעמר בדבר: שמים נעלו וברוח פיו כל צבאם. ובבר
קיאו בעל הספר ספרים שהם הראשונים ואחר אחרים רוח אלהים
חיים. ואחר קול רוח ודבר על היא רוח הקדש. ועם קיאו ספרים
טעים. באמרו שנים חת חרות. שתקע שם רוח לטוב עצמם.
אבל שהדבר הראשון הסגולי הוא רוח הקדש והדבר הטוב ה
החלמן הוא הבה הדברי יסוד ומי האדם לבבל חיים הנעים. והמ
באדם לרוח מלאן. ואזה תבין סוד חתם על מלאות. ומעמים
חתם ומעמים מלאות. כלי. אל חם. מאבר המגועה. אל
פוסק מהמגועה. וכן כל שמלן סימן חם. בן. ומחטבה. אל
מדבר. סימן. אל. ובי. חבר פוסיקן תמלא בגועה רוח שם אל
אבנים בגועה שם בחנה. וכן כלן. ושם נאמר שנר ברוח היום

מאה, שאכל אותו שהטבע מבריחו. ובאו הבריות לעבדן שיום
בוא אדם לעבור אחת מאלו העבירות שיעבור ומבריח מילה
שאדם שבר יש עליו עדים שבעה עליונים השמים והם ז' ומי
הגיות ומחריבים כל הבריאה בם. ועל כן היה יום ומן הבריאה
אחר עליו ז' ימים והוא השמים לאות היום שבו נברא וכן ועלה
והוא יום בריאת יום בריאת. ולו היה לבני נח לא היה בריאת
בריאת. ולו היה ביום בריאת אדם שלו היה ומל לסבול. לא מן
הבריאת. ביום עלו והיה ראוי שלא יהיה עדון ביום מן הדורות
והיה עולל באקום אחקומות המלאכות. והיו לו עדנה לאותו ב
בהם. והיה עולל בכל מעשיו. ולו היה אחר ז' ימים בם כן היה
עדיך להתר עוד ביום מן לדת. והמלאכות עלו מז לו כמו ז'
מפירות המחלקות בארות הם שבם בן עולמו. ומן הז' נלקי
אלה לעדן ואלה לבלה. ועל כן היה בשאיון. ושעתי הרבאלה
ודרגים מסוף החלק השלישי שלהשמה ומעם משם. ביהם על
עוה אחרת עם היו מעולה ובבדרים. ואמרם על זה מאר הם
ומעיזה בם מה בשאים ומה המלך ובל הנעשך לה. ובם אלה
הל עבירות באו לעזר על מפירות הדרעות בקבלה שהמ
המשבה והחטאים והבעב. והם הם החטאה והבעב והרעב. ו
ומלאכם חורות על מה שאמו להאמן בשם ותעלה בי החטאה עמ
לתת יבור ז. והבעב עמרם לתת שבעך ראשם. ומי שבראו
בקלה אלהים והמעה עמרם לתת עלות עמה. להחלק מה בבא
עבדי זר שהוא כלתי מוא שהטבע המעגלי עמר שהאדם ומשם
בחאות המשם כלו. ובל אוש מין. ומם מחלקי דומה לאין
שאחיר מיע. ומן זר מלל הטבע כל שכן מלל הרעב שהוא מ
אחר הטבע. ומלך הוא בראות עלמו ובשרו ומלאם זר מלל.
והשם כתב בדרום לתת הקרבה אל הזר ולדרום אן הנעל. ועל
כן ומו בפסח הבא להבדיל בין הדאוב. ובל ר לא מאכל בן ומן
ובל עדל לא מאכל בם ובקרבן והזר הקרב מחרב. והעדל כזר
מלל הטם. והסור כל לב מאמר מלקבל הוא ר מלל. ועל כן נזה
מבואר ומלתם מה עדלה לבבם. ובא בעמן התשובה שהיא

ולהוי. והם תפר. וסיומן ושאתי סיר בין עני ובין עשיר כי הוא
על עשות שנא שרשה כפר פעמים כפר. ולכאו מן אלהי פעמים
סיר עליך. ודון המסר המתחלף על כפר אותיות שהם מרובעים
ולהוי. והם תפר. וסיומן ושאתי סיר בין עני ובין עשיר כי הוא

חלק סימן ס

עניין חלוק האותיות הראוי בסבר
עניין: סימן ו. כולל חלוקים הנה
שהכל תלוי בג׳ ספירות וכפפה אותיות ה
ונמצאים בה. ואחר שראינו לך עם מאה שערים אחר ה תרע
ומסר נכרים ונקבות תקנות. אל עניינם
תבין סודותיהם ג ב א ו ה מפורסים
ואם תתלא מח שכלי. א ו ה י א בקרקרך בקול

מה שבלבל אותיות הפעל ועל כן נעשה בפעל ב׳ אותיות הנעדרות
ואם תמצא אותיות אחרות הנמשכות. ונקראו אותיות המשלימות
ולא שם אחרת. ולא אמרו מהיות כו אחר מאותיות.
ולא שם מיוחס לשם. לא אמרו מהיות כו אחר מאותיות.
אלהי שמה אחרת אותיות הנה. ונקראו אותיות המשלימות
ואם תמצא אותיות ואם לא. ועתה בפעם אחרות הנעדרות
מעט ומעלה ומעט לימה. והבדל בעניים הבדל ומעט כאלה
ואם תתלא מח שכלי. א ו ה י א בקרקרך בקול
תבין סודותיהם. ג ב א ו ה מפורסים
ומסר נכרים ונקבות תקנות. אל עניינם
ונמצאים בה. ואחר שראינו לך עם מאה שערים אחר ה תרע
שהכל תלוי בג׳ ספירות וכפפה אותיות ה

הנבואה והראשון חקק ולמד בה כמה אותיות. ואם הוה בתרין
כלם שהסתירום העשר הם העקר הראשון והקדום אליהם
במלואה הם סמך אותיות. ושני המעונים הם שקראם בראש
סדרו לב עתיקות פלאות חכמה ואחר שכבן חקק יה יהוה ובאות
שאו. ואנו מעורר על זה הסוד. ועכ"ל עם יה הוא בשם
המעולה מהכבר שכבל השאות בם הולא בוא בלוא עלמו אלא שוה
בן ב אותיות. וזה כן ד אותיות. ובאו שנכתב הראשון חלי הלם.
כן ראוי שתסיר חלא האחרון ואחל ויהיה האשון הי. וזה חלו.
והיה האמצעי יהוה. וזה כולו. והיה האחרון הי. וזה חלו עלאה
מן החלי הראשון. ואז הכל שני שאות שלאים אלא שנקבלה מהבאה
ומבדרכו סוד הענין האחר. ולו תשיב הקרא בזה השם ובתבדרו
בעזרה ב שני החלאים ובמדים והמאצעי חלא מחובר בזה. הי
יהוה. הי. עתה חלקם לה אותיות בחלוק שזה דל ותמלאה הסוד
מפרש יהיה והוה. חבר עוד חלי האחרון אל חלי הראשון ושים
האחרון הראשון והראשון אחרון ותמלאה שהיה בתחלה כן. יה הי
הראוי הנכבד הראש לפנים ואסוף ל————— אל הי הי
חברם ותמלאה והוה. חבר השנים הראשונים עם מה המלאי
ועלה מהה שלש תיבות בני מחבע מרבע אותיות ותמלאו סוחם
הוה והוה והוה. קח עוד ב אותיות אחרונות ושאר בראש
התיבה הראשונה ותמלאה הסוד מפרוש אן ז אותיות ו מפה ו
מפה. ורי"ל בזה הראו האופלאה בזה המקום כי לפנים משלש
זה הסוד יותר חשב בעבר. ואומנם היתה ראה ההעבה — בה
להודיעם כי הראשונה מעלות השאות שאינם נמחקים בהיה הלם
הנכבד ופנים המעלות הוא שם לבאות. ובעל הספר חבר הראשי
עם הסנים. ואלם מה שבמקום הם ב מעלות לבד הם אדני אלהים
שדי. והנה אל. בם אלוה. הם מעינן אלהים. והנה חבר גם עם
הי ובקרבו והוה כמו אהיה. וחבר גם עם יה. ונקרוש בנוסח
המקו בעינן אלהי בם גם הוה. ונקרוש בם בן וסודו נעלם בשם
אליהו. ובראש ואלהי מעקב. והוה כמו הוה. ומה הלנאות עלאות
ומן הלקים. כן הלליה. והבנים והמדרים כי מחמבר יודע

ואומרים בזמנו עליהם הערך עדיו. והם הם יהיו עדיו. כעין
שתאמר שעלה ביד עכן זכר ונקבה. ולזה אומר כל אשר
אתם. ועדו בם כן שם. ותצבור איך על אי זה דבר היה לו אם
שם. על כן וכך. מאה אם עוברים עליה. ואיך תעבר מה תוא
המבוקש. ובלבד שתשאור דעתך מהחזון שלא תעיר מבוקש
האלהים בעונתם הנעלמים כילו הנה לשון לשון: [illegible]
ולא אספרם שם ואמרתי לבך מה אספר יש לי על שם. הנה
היה לו זכר ונקבה. ואוצרותיהם בלשון כן זכר ונקבה הנה אם כן
הכנה שם. ואולם שהוא בשתי לשונות. כן יעוד אמרתי ועלתם
ועשיתם מאתם חלק כנו. מן נזר שפה. והוא חוש אמר ומלאתו
בחלון שלם. שהוא שלם. לפי ההכרח. ובקשתם אמרתי בלשון א
אחר ומלאתם שמו. ומלאתם שקרא בלשון כן המצוות
ואמרתם כלם אספרו ומלאתם שלם. והוא הוא בעצמו. והרחקתם
כיון דבר לשאם לא היתה מכיר מהרתם הנשמן הכתוב בשיבוב שו
בשאר מקומות יתלה לך סודו ונסתרו אבה המאורות וזה כי פירוש
המבולות באמרם לפי הלשון אם לוט. הוא מעלה. לוט. יהיה
עניבת שלם אחר. ואם הוא בשרים לוט. יהיה עניבת רבים והם
הטרם. והנה היחיד באספרו שזה אל הרבים בין בלשונים בין ב
בלשונות ועוד נעלה לך מזה אם ירצה לשונם שהיה השם נמצא על
בדבר שאר שלום. כי השאבה בלשונם ראוי. והעלום בדבר
ועוד לו סוד שם בדרים. וזה הסוד אלוהו הם בלשונם הנני בקראתם
כן הם שם בדרים. וזה הסוד אלוהו הם בלשונם הנני בקראתם
שם הטרם סיבתי. ושם הסומרים בעצמם הנחלקים שני חלקי
אל ורוח. חלק אחד עולים. ואם ועבר חלק אחר יורדים. קראתם
בשם אחר עפר הארבה. והוא סיבתיה. ולפי זה הוקך מעלת
הכלל כל האמרים בלתי מוגבלים. ואם כפולות עולה מן א עד
ת אלף ואכבר מאתים ואלעים וחמשה שמם אלף וחמש מאות
פחות חמשה. ואספרם בסודם. מלקה. ובלום תנה. וסוקם
ולבלום. ואם תוסיף מנלקם לדברים שהם בה. יעלו בלא פרשה

אסר ו סרס · והם גם כן בסודו נפרד הזמן כלילי · או אמור
פרד הזמן כלילים · והנה נולדה שנה אסרום · שהיא חלק אחד
הזמן · מתוך הסוד בדם וקפלים · והם לילי · בראיה · ויכבד אלהים
והנה יש פנוי לם · והיה אם כי · ועניינו שאחר שנעלמה אם
הנעלמת רי במליאותה לבד אליה הדבר הכלי · וזה אות שקיים
שהוא כלל הכפיות האחת הראשונה המקראות רוח אלהים · ו
סודה מלכן · ויולד יהוה בחשוכה אלה בנים · והוא רוח שלש
מעלות אחרים ועליהם ואמרה · שהנה ב מרובע ב · ועוד ב
מרובע עם ל · הוא ג על דרך שתקון · ועל דרך עלמו הוא ג
הרי ב ג · ועוד מרובע עם ל על שרשו הוא ג הרי שלש · ומן
יומן אין לילי · שסוד לילי · ומאז אלה שתחת כסא הכבוד
שאחת מתחזה העבר הנקרא אולם שלג כי לשלג · ואחר הוא אולם
ומוד שלג · שבבר מדע · שכתב מדע · ומע · כתר שבאמצע · וכל
ג · יגיע · ועל זה היה מסתכל שר הלב בכתב שאחר הלב · ומסוד
שהוא אש מתלבש בדמה · יהי מתלבש באש · הנה ומלילי לך אין ה
האותיות סודות פנימיות · זה הכל · מחר התחלה בגורה
גורה התחלה מחדר · ודע זה ומזה תדע כי משרשן ש
הנעים · אשר הוא שר לבאותה · בתנועה הלילי · בדא מה
השמים · והוא אשר הלכה אחר בגורה · כאשר תפקידנה
בחדר · ועל אלה תבנה כנין בדל מהדשים הנו · עד שיתלה לך
מהם סתרי התורה · ומודות הולמאות · ומה שיבאר לך זה הוא
חלק האותיות ··

חלק סימן ט

עמ' ד · סימן א · כולל כל מה
שנסדם דע שהוספר הכלל הוא

מועל אחר בכל מה שתלה השם · והמשל בו שאם אתה רוצה
לחלוק סוד מהות השכיבה והיה לרך לכלל מספרו תלה בכלל ה
המורכה כאמרך שמספר השכיבה בכלל פוא לן ואחר שעלה
בדרך הכלל שאמרת תמיד ואם הוא דבר חופן או בלמאוחם אל
תשכחנו · אבל הקפדו וסתכנו על זה לבך כי הוא יגיע לך מעלומה
חבאה · על כל פנים והנעם שכל הדברים הנעלמים כלאן שמה

מהם שמים . והיו השמש והם מתקבצים ב שעמוד .
שהם אלה . הם ט . וכן בז . וכן ח . וכן לה . וסדם ומ—
אה בז ה״ה ... וחובר כך החבור האמצע שמש עם שרש שמש
עם שרש . והסכם עוד שרש עם שמש שרש עם שמש .
ואשתיהם אלבד . וסופרים הסבים הזה . ואמו ושר עליון
בלא אותיות . ומפני שהיו לו עוד חלל חמשים הם תקונים
בשני לבדים היה ב שרש . ה״ . שמש . בשמש . ודע שהמשים
הם כלבדים . והשרשים הם כחמר . ועל כן היו אותיות הלב
מהשמשים . ועלה מספר הל . האחד מהאחר אחד . וסדם
וכן אחר אחר ואם תביר זה הסדר תקבל שכבר בא אליהו
והשיב לב ואם על כן ולב כן על אב . ועל כן קולר דומה
והתיחר הלב האחר בסדר האחרים שהם ; סבירות . ומקו
נאמרו עוד בשירות שמים . וסדם ח ובאמות ל . חבר
באחר שלשה האצלות והאצלות אלה . ומאמך ברגל בבריל
אלה ואיש אלה סדם רעהו . כי האותיות מורות על מדרגות
ונתה תקח עוד ל אין העליות הראשונים הם כלולים והנה הי״ם
שמשה . ותקח שם ל אין העליות הנשארים הם סגולה . ומקו
הין שרשים . וחלק מספר האחרים הוא כ״ה . והם כוללים
כל אלה . הנולה אין הגדולה . והחזר אלה יפ . שכוללים אלה סגל
אלה . כמו שרשות אצלה בעצמן ל״ אינה חלק . ואינה תקון
כי העשה כלה הכל והם הל . ואמנם הם עשרה חלוקה ל״ אלה
וסדם אשיה . ואמנם הם שמנה . אשר הם השמים . חבר
ואצלות סדר כלה כל הקבל . הם שמנה כלה . הם שמנה שמים .
ועל כן בבר אילה בשמנה שמים . ותבין זה הסדר אין האצלים
בא אין שם אדני . ובדעתך סודו על בדרון תמצא בעלמך כח ב
אחיכל בן הכחיל כעל האבנטים . ותביר שלשה אין נמשל
אלו להם דמות אדם . והם אחת אלוף שמן . אשר הם המצלים
בשלמה . והנה ושאחר ל אותיות אין החלק . ושקחו שנים
אחם לרשים והם קר . ובלהם ט . ושנים אחם הין שלה . והין
שמשים . חבר ועלו שלה חבר ותאצלו שלה ומים שמנה .

ומדרש אגדות. ואם תוסיפם ארוכים שהם בסימנים בראשונה.
ותחבר עם חלק חמישה סודות שלי עקיבא. שהוא ראש באגדות
והנה עלה מגפן. בחסדו הארוך. שלשה אלפים ומאה שנה
ועלו כפי מאתיות. אלף ומאתים ואחד ועשרים ומאה. חכם
ועלו מרבעה אלפים ותשע מאות ותשעים ומאה. שהם
חמשה אלפים פחות חמשה. וכל אלף חוצב לאחר הוי חמשה
פחות חמשה. ונמצא שמקבלי כלם ומן הרחוקות כי לא נשאר
לחסרם אלא שישכון המספר עליו אבל נשאו כלם ומן הקבלה ה
הכמי. ודע כי לפי מלאותם שהם אלפא ביתות. אותם כמה פעם
ואחת בת כך. היה מאז שנת מה שנת תשע ומרבעים עמוד
היובל. והיה מלאותם ז' פעמים ז'. ומה המספר הכולל אם
שמוכן בכולו ו' אלפים ומלא. ומעם תלוי בראשונים ומעם שבעי
עולמי. ואם הוא פעמו מאוש. ומזה ראו לומר שלא בדברי הגלו
ולו מלכות. שאם. כי עולמות שוים עם מלכות. ומה כל
ב' אלפא ביתות. והם עולמות תשעה. ונמצא כל אחד. ומזה
מלאך הכלים. כי האותיות הם ספרי המלאכים. כמו שהם
מלאכי הספרים. והם הם מלאכי השמים. ודעם.

חלק סימן פ

ענין ג. סימן ל. כולל תלוי שה
החלוק הנה של האותיות לפי מלי
מלאותם נמלם. על דרך הדקדוק של הדבור לשני חלקים שוים. ומה
זה אותיות שאינם ושרשים. וזה אותיות שאינם שרשים שאינם
שרשים. והשרשים הם נמלקים בשם ידוע לפי האלפא ביתא
והם בד"ו מ"ס עפ"צ. והשרשים הם נחלקים בד' חלקים ה
הסדר והם אבגדו כלומר שרש. וסימן השרשים. מה סדר בלי
עלים. וסימן האותיות שאינם בלולים וסימם בלו הספרים
של השרשים חלוקה. ומזה הסבות ובא כל הענין. שלשה.
וסימן כל הספרים השרשים. תקסר וסודם ברוח האור. חמר
הנשמה. עלם ומשם בעלם אלהים. ומעם היה החלוק כך שלקחו
אב. לשרשים בד' השרשים הו לשרשים. זה לשרשים. ל' לשרש
לשרש. והנה הוא חמשה ומכן אין האחרים שרשים. וחמשה

ובשל לא עכב הבולן כי אם בעבור . והשם אשר בא הוא
אשר הבולן מחברו בשביל שאינו מ׳ יחיה לב ולא הכה
ולא אמר כי הוא עכב בשם הטעם המחזיק בעת אעלבה׳
הטעם העלוה ובגיעם אדם שוב הפה ומלוא הבריאן והנה
הלב בעבור הנשיים יהיו נכבדים בחבשאם את שאין לן בשאר
האומות ומבל לומרים ובלאומים מחבאו בחבשאין לחיי ש
שיתקים בשלומם . וכן כריך שתעיין בסלם . ואמנם
סדומה הוא שבעני . ואינו כעבדים שהם בדרך המלאי .
שאם הלשון הסכמיי הדבר הוא שבעני . מה סדום השבעני .
אי אין הבדל כי אין הטעם . הי לשונם ב לקוים הדבר .
ב אין הבדל . ג אין הלשון . הרי אלבלד אוזרים אל מקומות
ועוד חוזר הלה תחלה . לאחר ה אין הבדל . ו אחשבה . ז אלשון
מקומות הטעם ח מהבדל . ט אלשון מקומות הראשון י אחרי
והנה הוא מבדל שלו . וכן אמר . שאינם בלבד . וכן לא . ושבעם
בחן . וכן יב . ושתים אלשון . וכן יג . ואחר בלשון מקומות
הטעם . ומזה יד . ואם כן הנה בלשון שלו אמר דוקא . בעבר
הלשון שבבדל שהן אמר . ועוד הטעמים . ב אחרי . ו אלשון
א בלשה . ב בלשון עוד . ג בלשון מקומות הטעם . ד
בבדל . ה בלשה . ו בלשון . מקומות הטעם . אמר הוא שתים
בלשון . וכן ז . ושתים בו בלשון . וכן לא . הרי ח ושתים
בלשה . וכן לא . הרי ו . ואחר בחן . ט הוא ב . ואחר בבדל
ומזה יא . הרי לא הוא הראשונים . ועוד הטעמים הם . יב
וכן קרוב . ואיש בחן . ג בלשון הטעם . יג בם כן . ד בלשון
הראשון . הרי הבל ומה . הם בבר . ודע שהשם שאחרים לן שאלה
שבעים בחלום . לא סדום לא מאמינה בעבור אלו האמונה
ולא עולבת מטאר מאמינה שבשאר בעבי האומות אבל ידוע על
הלשונות אלה בבל מקומות מבטאם . ומאוכל שלהן שבעני . ובל
אלה שבשבטא ל מעטה אותם בשבע . ודע שבל מה שאתה
מלבא בא בשם מן האומה ואתה מלבא בבל אנש אבל אומה
ומזה ומשתה בלשונות כי הבל אחד הוא הקיום שבעני

ונלקים לא כן אל ד׳ חלקים והנה כי יש לה כ״ה הברות. קל וחומר
כ״ שאותה מקום. ומורגלת רבות. והאותיות הנלאות בשמיים
כל תנועה. והוא סלם. והוא סיני והוא כולל ; כל אחד. שהם
הלשון. אל האורבה העליונה הקראות בשם החך והיא סוף החך אבל
מסעיו. והנה אחר שהאותיות נמלאות בכולל בחמשה מקומות
הנזכרים נחלקו הבלה ונפרדו בנות הארבה לכל־חלק. ואין
בבין ד חלקים זה לחבר זה כי אל״ף בראש הבין שהוא סוף הגואר
לועלה. זה. הוא תנועתו יותר שורר מעל בבין. לא ורד אחר
ולא. ורד אחר ואם כן הנה לא. ראשיות אלאותות הדבור
ועל כן נראה שהלשונות כלן לא. וכן מספר האותות לא ומספר
הכתב לא. ומספר האותות לא. ומספר הנקבה לא. והנה שם
האות הוא עצם ופירוש עצם. אחור אים חייב ובא הוא אלון
עצם והשנה. וסוד מספרו שבעים. וכל שבעים. הם שבעה.
הוא חוא לא ספירות. והוד עצם. הנצח. שאשם מתחלה
כל תנועה. והוא סלם. והוא סיני והוא כולל ; כל אחד. שהם
לא שאות הקשה. ומורגלת רבות. והאותות הנלאות בשמיים

מקום. ומעלה יהלך לחלקים. והם עלה נפרד. ועלה מורכב.
וכן המקרה. עולן לחלקיה. הם מקום נפרד. ומקום רבים.
ומשם שורש. על מעלה. יחלק לחלקים. שם אחד ושם מורכב
וכן האות על המקרה. ועל כן אז תבנה השנותה של השאות כפי
עניניים בין מקרים נחלקים שלשה כללים עליונים חלקה מוכחה.
הם נבדלים. ונפרדים. ומשותפים. וזה פירוש בקיצור. הנבדלים
הם השאות שעבד כל עניה מצלה בעניו ובשאר. כמו אש אדמה
רוח מים ואם מעפר ועפר מאד ובכן בהכמה זה מה שיש
כל מאד הוא חברו בכדל ומעבר שהוא מחבר עלה מאד בבח כל ל
עלמה מחבר מאד. ומה נפרדים בלומים מלר נמשכים בשמל מל
כן נפרדים בשאם. ומאמר בשוב האש רוח הנה ושתה שמו ומקרא
רוח. לא מאמר שני חברו כי מאד האש הוא בעניו מאד הרוח.
שבל מאמר שני נמשכים. מעה ידיה. מה הדבר מלר מעני הנמר
מלמוד השם. מעלה יחד רבי עקיבא אלא שהשם כבר הוסכם
שמו בכללו לא ישתנה כי אם בהשתנות חלק מאד מחלק הזה
אחר השתנות מלמוד לנמה. מחבר לשם דעה כל מה לא נשתנה. כל
עניניו ולא שמו הכלל. ומה כן מקרה הוא שקרה לעלה הפרטי ולשון
עמו. וכן לשאר הדברים כלם. מתרפים. הם שהשאות רבים ומעין
הכלל אחד כלם הוא מאד. כמו דרך ומבב ומאד. ומתרפים קיאום
שום בפתרון ונחלקים בשבשה. ומשותפים הם הפך הנפרדים ומה
שהשם עליהם אחד ומעניניהם רבים מלחלקים. ומפני שיש הפרק ו
קראו המשותפים שום בשבשה ונחלקים בפתרון. וזה כלל. ומאמר
המשותפים עליקי לשון חלקים. ולא מהם מלומדים שקשה שמו
הראשון. כמו מה מאמרים. ורוח הקדש. שנשתמש בשם רוח לבר
מבלל בענין הפרל מאד. ומפני שנעשה לנו עניינים שאין בין ל
עניניהם שתקון שורה. שבעבו שנשתמש להקרא שנעשה בשם משם
המאמר. ויש מהם מסכמים ומאד שהוא שום עקן מעשיה. שלם ה
עניניהם שהשם על שנעשה אחד או עניינים רבים. ומשם הה. ומ
המאמר לקראים בן אחר בספרים. על כל אחד מהם מלר שנעשה

שהשתנה כח הגוף הנקרא חקרי. וזה כי הדבור באדם אבל
הוא ושותה מדבר בלשון האותיות אך כן אבדו הוא. והבו
כולל שלשה דברים. והם שאלה ותפלה. ואחרים שקראו
זה האיש זה הדבר בשם נבר הידוע אלו ואלו ומאחר וכי
הבעל בשרה זו הידועה זה הדבר בלשון מיוחד. וכל זה מלשון
בדבור הקריאה באותיות אלו מאדם אחרים. הנה תבין טעם
מופלא בכל מדות ומדות. ומיש טבע. אבל אולם הקול אב
המבין מדות מהשפתים. והדבר המחשבה המקומות העצמים
והיה יום כן כלל הדבור משתקף בשתקן זה בלומר בקול ורוח
ומתנועות ונקוד. והבדל הקול משתפרש עם רוח בהבדל. הנה
כל זה הוא שבעו כל אדם שלא ישמע באחר מאיש כי אחר
בחקרה. כאלה ומלות מדומה לו. ועל זה התפאר באומר
שהשומרים הן המאמרים. והבינה זה שבעבור בעל לשונם
הודיע לו כוונת הדבור ומעלתו. וכן עשה כל מפסקים לשון או
סתם. ודע שכל מפסקים לשון כבר קדם לשון ומופסק לשון
הישן. והשר שאם לא קדם לו לשון לא היה יכול להפסיק עם
מלות לקרות דבר בשנוי מאשר עקרא כבר כי איך יבין זה הענין ו
לשון הנע אם לא יבין לשון הראשון ומפסק עמו לחדש לשון
וכן לבבל. אלא שהם מלות הפרש בין הסבאותיהם. ואין זה מקום
ביאורים. אבל מאחר שנפחדו תעבל לבין מה שלא יבחר כי טעם
הוקם להחזיק בזה החלק מלות הראשים על עניין מלות הנוסחאות
ובבר ומאחר לקבל את שאפשר לבאר בקצר לפי כחו זה מחמת
בזה החלק הבינו. גם ענין מלות הענינים בקצר החלקים האחרים
שנשתנו זה על זה תבין כל הדברי בלי הפסק.

החלק הה

סימן אותיותיו. יקב. חלקו שלשה.
ענינו שלשה. והתיבה אבן.

חלק סימן צ

ענין א סימן א. כולל סוד השמות
כבר התבאר לכל בעלי הלשונות שהשמות
הם הבדלים נעדרים בבני הלבבות כם על עצמו הדברים הנלאים
ועל אמיתם. ואין דבר בכל המלאכות אלא מה שהוא עצם או

אין הענינים נוטלים בעניבה שבעצמו קראו בשם אחר שהי' ומשם
התנאים אלו הטפ שאתה קורא משומר. ויש שאתה נאמרים
בכלל ובפרט. והם כשיקחו אין האומנים בשם פועל בשם עובד
האחר על עובד ובעבד מכובד הנאמרים בדרך כלל ואחר כך
אחר בשם אחר פרטי לעבד אחר אחר והוא עובד חיצו
הקרא כובד הגבל אשר אלו הוא הנוטל אשר על גבל הי'
והוא כראתה סופר לאמר. ועל כן קראו כובד חיצו. ועל החליפי
כך הזהירם לו נאמר שיש לו עשה כלל ופרט כלל. ומפני שכל
הענינים לפי מיוחדם שאם חליפי ו"ל אחר אחר מיוחד שנשמע בה
כן חליפי והוא שהקבלנו פרטי. ויש שאתה שקראים מושאלים
ומה שאינם חפלה על עצם דבר אחרונה מתפרסם הטם ההוא על
העצם ההוא ואחר כן הושאל מהעצם ההוא שהתישב עליו הדמיון
אל עצם אחר אלא שלא התישב על העצם האחר כאן שהתישב
על הראשון בשם הראוי המיוחד על הדבר מאיזה בעלי חיים
ומפני שהוא דבר יקרא הדבר שבפני אדם הפעמים כאשר אחרים
ובאלה אלו הבריאים. והבינים אין להם קל כל שמאוליים הדומה
בדמיונות אחרי. לזה. ויש שאתה שקראים מושתקים כלומר
שאין על עניק אלא העצם והוא הפוסם שלמה ואחר כן הענינים
אלא הבנאים אל דברים אין הכוונה בהם שום עם כוונה הנה כי
חפלה שהוא עם בקשה אלא העצם והנעשים אל עניק אחר מיוחד
בעצמו מיוחדים אלא הבנאים והבנאים. וכן אם עבר ונקבה ומצבה
ובאמר וכולם בם רבים. והנה אלה השלשה חלקים מכלל השאתה
המשותפים. ובה כן יש עוד שאתה תבים. אחם עניים. ואחם
פנוים. ואחמה חיים. ובינו אחרים. אמנם השם הנעשה. כאן
לבן אלובן. וחכם אחכמה. ולדיק אלדק ואלה הם המתנאים באה
שנעשה תאום אשה התאר. ומאמר הלא המתנאים הם אלמן וה
ובחכמה ובצדק ובדומים לבם. והבנים שאם אלופים יתן שיהיו
בהתבונן שלמה כאן מין ואחד והוא ומעשה ואחר אם. ו
ובכן שיהיו באמצעי מחוברים אל שאתה ואל בשלמה. כאן
הנשבר ומעשי הכתוב ומעשיך. הכתבנו ומעשיו. וכן

הזאת המוסכם ולכן הוא נקרא בשם אחד עם זולת מבלי עצם
תכונה האמתית אלא הוא מה שיש לו עניני הדבר באותיות
מאיזו קרבים לשון השותפות הקבוצית. דומה לשתי המשמעות
ע"פ המלות. כי אם בשם מיוחד לבד. והנה דומה העם המסוכן
ולא שתרקלי בגוף הדבר. ובזה דומה העם המתעלה
עליה הדבר האמתי כי עם קומת הבנתה הסגולות שהוא הפך
הדבר המקיים עצם כל אחד מהם אבל אלה מקרה שקרה להם.
ומזה נראה הדבר כלומר הדבר הקבוצי הלא מדרגת אחת מתבטל מקום
בעניניה אלא שהשתלם בין אלה הקראים בשם אחד אחת אחת אלה
כאים אבל מורה אין לו מציאות כי אם בראיון ואמנם דבריה ב
הדבר ועל הענין בכולו וכבר יאמר על הקצור בהאמה או
מעניים אשר אשתלמה בענין שהוא כלתי מקיים והדומה כל אחר
אבם מו על עניים יותר אבם בשרי מדיה שהוא ראמר על הלי
ויש שאומר שהם הפוסקים. והוא הנשאר אל שני עניים
יחבן שאלמא הענינא בבור מעלו המקרה מו הפלה לפי המוצל.
הפלה. ולא הקרה אין הדברים המקיים אחר הנקרא. ומי שבבר
אחר דבר. ולא יומר אל פלה. ולמו אל מקרה. אמנם שאין
מן הנקרא המוסכם כולל פלה מו אין מו הבדל המדיים על עניינו
הדבר הקבוצי אשר הנקרא מדבר אין מו אל מאמר אל מאמר
ועל

וקלות האורבנים ברוב הרבבות ואנו ורוח. מחמאת האש ו
ולחות האויר. ועליהם יש לשאול מדוע אי לשטה. ובוודאי
בה. ואלה הענינים בא כן הנלאים בפעולות הטבעיות יקראו
מקרים כמו שיקראו עליהם. פ מאמר עצמם. אבל קראנום
עצמיים מפני היותם מתמידים עם העצמים הנמצאים אותם ולא
נמצאו בלעדם בפעל בלבד בשלם מהמדות בגשם. וקראנו
המקרה. הקורה. ונלבד שם מהעצמים ועוד נעדר מאמר כמום אמת
ולחות לדוגמא. ומצאנו בה מקרים נמצאים. ואלה. והדומים
לם מן הפעולות הנמצאות בטבע ונקראו טבעיים. ונמצאו
מהנוב הטבעיים כאלה המקריים הנבדים המצאים
בהתבבות לעצמו ונקראו מקריות. ואולם המעלים המלאכתיים
הם הנעשים. על ידי אדם לבד. ולא באי שלם לא ובראו מחד
אחר לא קטן ולא גדול לא רב ולא מעט. וגם לא מעריהו ו
מפלגותיהם המשבעים. אבל המלאכה היא רואה בפלא עשה לשבע
שהיא נמצאת עומדת בחדר בעל מוח. והנני על מה מחסן ה
הפעולה אל פעולתם והפעולים אל פועליהם ויחס הפעולה הזאת
המשותף לעצמה להתיחסם אליה ולהיחסם אליהם. ומפני שאין
פעל בלתי אין ולתי מקום ויחסו בם כן הפועל והפעול הפעל
על זמן ואל מקום. ומפני שאין פעל בלתי מחבר סבות ו
המחבר ולזמן והפועל והקבלה ויחס כל פעל אל מרבעים שאת
סבות מלאותם. ולא יולה הנעשה מבוארים בספרי הטבעי
ואולם אותם נעשה פה. עצמן יחס הפעל אל האדם לבד עם הפעול
והפעול. ומאמר יבוקש באמצעות ומלבא ומכן מלא בעצם המשבלו
ובאמר על מה שהפועל הזה יהיה יחיד או רבים. ובאמר עלק
לשון חלקים נגד או נקבה. ומרבים נמלקו בם כן לשון חלקים
ובדרום מן עקבות. והמדברים הנודעים אל הפעל יחלקו לשלשה
חלקים. והם הנמצאים המדבר עם הנמצא השומע על שלשה בלתי
נמצאים לבעבה. והמדבר על עצמו. והמדבר על חברו בעבר
אל פנים על עצמו של חברו. ומלות אלו שלשה החלקים שלשה
נמצאים כללים והם אומרים אתה הם. ושלשה נמצאים פרטיים

הבחרת ואעשיהם. גם בני ישראל. בין האש. ובולא בני.
ויש שקורין אותה הבנים בשם עשרת הקונם שהם משתמשים
לשרה. ואם תשים הבדל בין זה ובקבה ויחיד מבשר טוב
שמשמע ועלו לזכר בעיים מהכה. שכן ראוי לשלום כל מעשיה
העליונים בשבו עד יכ חלקים כמו שעשוי בחלק ג׳ ובזה
החלק נאמר בו עבד. ומי שאות מורכבות הרבה סמוך.
ועשיו השאור משתנים בשעיים כפים ובכר חלקים המקיים
לחלקים רבים מאד ונרדן לא חקרני אל תבוראם ולא ידעני לעולם
שאין להם קץ ואמנם ידוע בה עניין השאור כי לדעת בה
אמיתה מה שמשמע בדבר.

חלק סימן ה׳

עניין בי סימן ב׳. כלל עניין המעלות
מפני שמשמ מה על מלאות עליה

מה חדשים. והמעולה אינה לא עלמה ולא מקום אלא עניין מיוחס
אל עניין שאר בה מה שמשמע. והוא זה. דע שהמעלה מ
מאמר מלאכה בבה ומ מאמר מלאכה בפעל. ומ מאמר שמוש
ומ מאמר מלאכיות. ומ מאמר חקירה. ומאמר מה. ובבא
יחלק לשני חלקים קיים ומזון. הקיים הוא שקיים אל הפעל מ
אחד. והמזון הוא שיתוק מהפעל. ולפיכך יבקש עניין קיום
ומיתוק עוד בין הקיים ובין המזון כאמרו מאר משמ הרחוק
הם היסודות. והקיים הוא שבבה ברע הנמוכה קרי והאמצעיים
הם מה שבינים. ומאמר הפעל הוא כאמרך מאמר כותב בלעדי
הפחיבה שאז הוא פועל בפעל. ומלת מלאכה בפעל מהה
ומאמר שאין המעולה לא עלמה ולא מקום כי אם יחס ומתיחס אל
הפועל שפועל אותה ואל הפעל הנעשה אותה. והנה אונה
עלמה שאינה לא זה ובה אינה כה בלתי שאם היא מ מינה פעל
ואם תמצאה היא מ פועל ומאמר אם כן מה עלמה. מן ובכן. ל
קרובים על כי היחס מאר שם ומאמר הפועל. ומאמר שבו ומ
ומאמר הפעל. ומאמר שם מאמר הפועל הנעלמה בעלמה הנעשאו
אל מקומה. ומאמר המעלה השבעים הם הנעלמים בין תלמה
בפעל. כמו שבר מעלים המוכבים בראב הרבתה מאום ובפי

העלוים מלר הרבה . ואמרנו אפשר שמאן עוד מלק לעומר
ולעתיד . כאן הפעל מומר על שעבה . ונחלק מעתה לשני חלקים
ולה דברים . ר' אחא ביי ומומר פעל עבר לפעל . ר' אחא
עתיד לל ר' פרעים . והלווי אפשר שהקבלים אומר מוכנים אם מן
ארבעה . ואם יחד מלק לכל שנקבר . ורבינא שלקק לזרים
מן עקמה . כאומר בזמנם לבם מלומר . ראובן שאר לה הבא
עתה מן אחר . אבל לל עבר לא יתכן לאמר שאור ל . שכל
לוי עתיד ומומר עבר . קיימתן לאמה לקיים לאמה . עבר . אך
התחלת מעבר הלבה ומלק . מה תעשה מה לוי . ואם אמר
ולבה כי אם פנים מל פנים . והכן אי שהוא סר מנל מלולה
שבל הנעה . כי ומר שאנ כתב בא אוע ריקם מהסור שאינ
בא לעתיקים בחשר מ סבר המרקדים . אבל באו העבשה בר
לעכן הבנה על רב מוכרח מה מוגיל אל כוכב הכבר . ומאר
מה שהשאר לקבה בלוי!! שארו מ הבית בשן פלוני . וכן
לבבה שארו ולבבה שארנה . והע עבאחל הקונים לאם הסנ...
מוסם על שאר המאורות מה הפעולה הקראת מוכרחים בהמלך ס
הבדל בין הקונים . בשאר כאיכן שאי . שאו . שאר . שאן
שאך . שאנ . שאם . שאן . שרבה . שאכן . הבעלים כאיכך
פעל פעלה כאו שאורה בה ובבנייה . אלא שהבעלים הסרו אחר
כאו שכרתה . אבל הבנים עצמה כאו הראשה . ואחר שהתחלה
מן בוא הוא . תבין סודם . וכן תכלן סר התחלה שלה הבנים של
ראשה שהם שאי שאו שאר . כי סופם לעמה . וכן סוף הבאה כלה
חכן בם כן . שאר שאר שאנה . והתעוד מרבי אל הנם מצלה
הנלה הנם האומר הי . ועוד הפעל הזה לל שאר . וכן הפעל
עומד ולא יקרא פועל אלא הפעל הפעל בשם הפעל ואם פעולה
תמידית כלה העד בם הזה תמיד בלי עבר וזה הולכל הראשון .
ואם עבר הפעל והנה הפעל עומד לבנבה הסבר אחר שבבה
ואינם שהפעל הו אר אחר . לא יקרא פועל . אבל הפעל יקרא
פועל כל זר שהפעל נמצא בו ואם עבר פעלו כאיקרה אחר ה
הלוה לא יקרא פעל אל אבל אחר שלו שבבר הוא פעל אבל

והם אינם אמתי הוא. ונקראו אלו בעיים. חלקם עוד ובריים
ונקבעים. ועלו לכ"ב חלקים. ואם תסר אחת דבר. רע שבדון
מחסרון הלשון. והנה כלשונינו בעלמה ליחס פעל שכבר נעבר
באחר מהבעיה אל פועליהם וחסרו המלשון שלשה שמות משנים
העשר. ונבחלו השלשה ולא נמצאו לאו שאור ליחסם אליהם.
ונשארו אם כן תשעה. ואלה הם. פעל ואתם אתאו פעל פלוני
פעלה אשתם פעל פלוני. פעלי ראובן ושמעון. פעלו אל ולאה.
פעלינו אנחנו אברהם ויצחק. פעלינו אנחנו שרה ורבקה. פעלי
אני יעקב. פעלתי אני פלוני. פעלתי אתה מנקב. פעלתי אתי
ילדה. פעלתם אתם עמים ואשה. פעלתן אתן יוסף ושמעון
אתאו פעל פלוני. הנה הנבדים ביחס הפעולות הם
ה"ב. ואמנם היחידים הם שלשה והרבים הם שלשה. והנה
נבחלו שנים אין הרבים אם פעלו פעלו בם פעלינו פעלנו. ולא
נמצאו בם חוברים מהקבוצות כמו שנמצאו בלשון הרבים. ואם
כן היו הנבדלים מרבעה ונעלמו שנים אין השלשה. ועוד נבחל אחד
אין היחידים והוא פעלתי פעלתי. ולא נמצאו בם עד מנקבה.
כמו שנמצאו בלשון היחידים. ואם כן הם תקסיים חמלה ועלה
הלא תשעה. ונעלמו אלה. וכל לשונות שאפשר יותר ויש שתפסין
מעבר. ויש שחסרו בשלה בלשונם כלומר תשעה. אבל הנמצא
לא יכלו ומכן לפי הדבר הנכון. אמן הנמצאות לא יתר ולא פ
פחות. ואלה הם הקונים בענינם. הוא הוא. הם הן. אנחנו. אני.
אתה אתי. אתם אתן. ומה לפי זה הלשון אלו הבנים עדה
כי פעלו פעלו. שהוא שוה לעבר. המנחר לו אחר ונבדל בין מלו
בענין הם הן. ולו היה אפשר לנשים כלם היה דבר חשלה ומאה
אחר שאלנו אותנו בם נמצא. ובם מנים אחר. ולא מלאנו נה
הכפל בשלמה שהבנה בלשון הנבדל בין הנקראים בכם
ולא נצרך בזה. אם נמנה לבוז. ואין טענה מאמר שלנאנו אחרנה
בחקרה אמן ולא אמה שבא אמה לקבלה בחקרותה כי נה בם
אולו בלבד מלון אז לפי אין הסורות בשתים. והנה נה עשה
נמנעו הוא לפעל בעבר ואחרת שפכל כ"ב. לפי חלקי הנ

המקור הראשון ואין הקדוש מתנגד שום כל תנאה . ולא תקבלו שום
אחר . ואשרינו עם תלמידי בן אם אמר ; והוא העשיר . קנין ו
ועלה . ורוח ועצה . ובשמחה בכלם . תעוד . בשאור . באור
ושאור . ושאור . ומעי . שם לחמה שן . מעקר מצוה בעבור
המקבל שלי אחרונה . אמתה בחמה שם ; הראוש לו
שהנה מקבלים . ולא ; מתרעה לראשון המקור אלא בבוא
אחרון אשר מהקנין מתקלקל . ומה . ומה העתיד כלל ; עמדה
על ; עמדו הפשוט שהה שלמה הוא ; אותנה אוכל . זה
עניבה ראוכן מדבר על עצמו ואחר אשה . ודברו לפני אחר לו תשמה ובאות
הנסתר אחר עלו לו אשה . ודברו לפני אחר לו תשמה ובאות
כלל אחרים עם עצמו אחר ראשה . ואנכי שומרו עד שלחה
הוא שה ראשון . וכן ראשו . הוא לבים . וכן ראשה . וכן
תשאו . וכן תשאו . וכן תשאה . כל אלה נקלה בחיים . מעם
בם עד היה הדבר ראוי להודע נגד על פי בעה אוכרע כן יחיד
לבדם ובכן נבדים ונקבה עד תמים . כי הרוך . אלא שחסר
אדם מה שאבאר . ראשל בה . אם ראוכן אלך . אנו מאומן אלך .
מעתה שאשון ולי לך . אנשי רחל ולאה לך . יהודה לך . יוסף
ושלמה לכם . שרה ורבקה תלמה . ראה ויוסף תלמה . שאומן
לך . שרה לך . שרה לכם . ובבר לכבוד תלבה . הנה אלה
הם שבי דרכיה ; לחיים ; לבדם . והחסרון שלשון בם . הם
ביחידים ב ובבבים ב ואם כן נשאר ; אלא נבדל . ; ביחידים
זו בבבים . ובמי נה הדרך אתה לריך לחקור בשאר הענינים הבדרים
מאו שראוה . ואם הבטן הקל אשר הנעתיך אלא פי לא כמבדל
נה הענין בנה החבור אלא לנעיך אל סוד הלשון לפי הבחה
אבר אי אפשר להשיב . ואי שיבוא לפנים כי אם בהקשה אלא
שם מוכרחים להקדימן כדי לקבל מחדיקן אלו הכוך בחבור
ומה ומעבר הנם באשה . והשל מוכיח שאם לא תקום ומאה
סמני הדבר לנשלם לא יפנן לחיות הנשמה הנוכלת המקבלת
ראשה אלהה . ומאוקם עם ומעבר ההקדמות הנמנות הנשמה
קלה להבינה אם לא ומעבר מזה מוכל חיקון מה פעמי מו לין אלו

אינו עומד בטעות כי אם בבית קיבוץ או חוץ. ואינו בין
הדברים הנאמרים בטעות? - אם כאשר יאומן בגופו. לאה.
בתחבה. אברהם ויצחק בתחבה. שרה ורבקה בתחבה. ומן
בתחבה. בזה בשקדה? שלהתחבה. והלשון בלשון. וכן
עוד עניין הטעות. כאשר הסבר בתוכו. הענינים בתוכם.
הסברים בתוכם. הענינים בתוכם. ובא אלה הם? דברים
ולא יכלו לחושן עליהם ולא לבוע מהם. בלומר שאם ומלת
אחר מהם בלשון ואינם שלא ומלאו הטאר בין מכלל לבנין
בין מאחרים משנה מעלותיו תיכל אמנם בכל מקום אחרים. ומנין
יש שני עניינים שהם שנה לכל דבר לאומר שלו עניין טעות והם
שאומר מאשונים אמנם. כאשרין בנין אז בעיניה. שעליהם לבני.
כל מעולותיו עבר ועומד ועתיד. והטעות לא יתחלל על שם הלשון
לאומר מקל דבר ולא סמיכה אבל יתחלל על שם הנאמר ועל מקום
שהם ויקבלים דבר אז סמיכה. מכלל שלבל שם יחובר לו בסמוך
אור אבל שם הנעשה לא יחובר לו אור בסמוך לעולם אין יחובר
לו מלבדו. וזה בם כן סדר נדול ונעבד. ובבר מלבא שם הנעשה
עצר והנה שם הטעות נחלק לשני חלקים. אחד מהם הוא שם
יחיד ובבדה. והשני שם יחידה ובבדה. כאשרין קבל קדשים. אין
קדושה קדושות. בקשות תשן כי הבנים מחרין על תנוד
המתנאר בשלה. וכולנו בם. ומקור הטעות הוא כולל שלשה חלקי
השם. ובם היה הוה ויהיה. והוא לבדו כאן שאור אז נבדו. ושם
לו דברים רבים בכל הבנינים. ואין אדם יכול לבטל עניינו בשום
כי מהבנו המאמר מקור היה עניינו נעלם. ובבר יתחבר לבנין ב
אותיות בכלם. לבד. ולא יתחבר אלו אור אחרים לשאמו אבל
בבר יתחבר אלו ל המאמר. כאו ונעלם אותם מלבדו ומאחר.
וכן יתחבר אלו ב התאחדה בשם המאמר לשלך בלעדו. ולא
יתחבר אלו אור אחר. ובם יתחברו אחרון כל עשרה הבנינים
והמאמר ל מדברים בם בכלם. ובבמאמר מקור כולל כל אמן מדה לו
הוה אחר לב ומדברים והוא מאמרו בכלם. והוא מקור לבבר
ובה עניינו שאור שם קטן הוא מקור. ושם שאו הוא לבדו. ואין

חיק. כי הם דברי אור השכל. בראשון. ועל כן אור כלבבי
כולבבי מחרש ומביר שם מתנשקים שם ומקלה בם חיי עד —

והחלק הזו

סמוכים אותותיהם. שם. חלקים ב
שנים ושמונים שנים. ומקבלה אל
עצמן מ. סימן ש כולל אותיות הלב
מאחד. כלומר שיש ביום שום קבלה

חלק סימן ש

מרוצה בשם ומלה. לבלתי שכלו עמה ולהולכה קבלה מבה
מקובל אל בם מוכנל. כדרך שלא תתבטל נבואה ראשון על מה שיבאה
בפסוד עד. ושם תבטעם רוח קבלה יקרא אל ינקו פותר
הקבלה. אז אל רגעל אשר בזה מאוע מוסרה ל מלוותיו ולא
תהיה נבואה שנמה עלה בראותה דברים נאוקים בהקבלה מהקבלה
ומה לא יהיה בזה מתרי לקבלה ינגד עד שיסבן בזמנם לחוב
מדבר שאם הוא בגלל שכל ונגלה מה אך ועשה ומתבל בלום דרך
אל הדברים האמתיים ושיר דעתי ושאמת בם מאד. ומה לא
שיר דעתי אל ומיוסד בפני לאמת ולא בפני דעת המקובלה אלא
אלא בפני המאמר אם ובל ולא שאם בנגם לקבלה אמתיות בלבד
מהקבלה. כי שיקשה על קבלה המוסכלה המקובלה מן הלם מן
אלה. ומאחר על בבור קבלה המוקבלה ודרכים מסבר קב
קבלה המוסכלה. ומאשר שקבלה מה הוכם מתנגל קבלה
גם כן שום הלר בלבי עניני הכל ומה הענין אשר בו לא נמנעה
מאמנה הוא בזה בלתקום המקום בלם. ואולם בראות אור
בעור השכל ולבדי בו מענין שכל אל ענין נבבר. והיו לי שבע
הלבות ובתנבים ובחמת ל. תנבבה עם שאמרי המשנה. וכל
המקבלה ל ולומים ל בה הענין בלבו מענין לענין. ומהמאמר
רבי הענין הנבבר המעלה אום נפי ומעלה רבי מאמר המשר וקומה א
אני עליו ורבי עלי אהבה. ואל תקומי רבי אלא רבוי. ואחר
שהבינתי כך בהתבאה קטנה והמתנך על מה שראוי להגיד עלה
בהבינה מעשים שאמו בהקום הבנם אחל בשתי אותיות המלה
הנבבר ומנגמא ומודיעך אי זה אותיות הם פנה. דע כי מהן
כי אותיות המלה הם ד ר כ ש ה. ונקראו בבלם אותיות המלאה

חלק סימן ד׳

עיין ב׳ סימן ו׳ כולל דרכי שלום
כל שון כולם שלשה דברים אלה
שמה ומעשה ומלה. ומבר בארבע השנים מהם בלנר
כפי ענין בנתם בהפנר. ונשארו לבאר מלה שהן הדבר השלו
מהן. ונאור בבה שמלה הם הדברים הנקראים קל לעשות
המלעבה והם מקרים ומעלם שהם הכרחיים בדבר. ומה כי באמרן
שם. מבן יעקב. לא תרבן מחשב בחקר לעולם. ומעלם שהם
הנלם הוא שהם שהמו מחר. על מחבר הנמלא. ועל נלאמתו. ומבלן
שלם מרבבת כחר. שהמר הנלדו יחר לא תרבן מהם כוכב עבר. עד
שהשקר. אל הנשם מבלל. בם הדברים הבבים נמרבים לקרבם כמלר
ובדרבר שבבאמרבר נקשרבר בשמר בם בבעלים. כאמרן מאבן
שקר אלן בעל אחר כבן נבא. ומאבר מאבן נבא. ומבלר בן
הנשם לבדו לא הבבן דבר מבבון. אלא מן שהבם אל בעל. עד
שבעסקי להם דברים מחר אל מבבא כבבן מן הנבר המם. ומן
הנשלם כבבר הדבר בהזכרבר הכל יחר כאמרבר ראבבן נבא מן בנבר
המם. ומבם הנשם המבבר. על דבר נלבנא לא המלם הדבר לבדו
כל שבן המלה שהבם מן מן מן ב׳. כבמן הנבר מבם מהנבר. נאמר
מבבר על שום נלבנא. ומבבן הנבנבר לבנבר שדבר המלה בבן
הדבר מאבר הן מבשבר מחר ש מן. בם הנבנבר מבל המ
נאמרבר לבבן מבקם מם נאמרבר מבבן ומלך בבלה בחלקים
הבבים. הנם דבר באמרבי לך מה שראמר לבאר בשלשה חלק
הדבר אשר כל ענין בנבר. עליהם לפי שנבנבר ושמרם אלה
המשלה בחקים הנחלקם. לחמשה חלקים הראשונים בדמבר ה
הקרמבר בלמבר בקבר לבבר בחמשה. בקבים הבאבים
אחרבהם הנחלקים. בר לחמשה חלקים אחרים. והנה כלל אלה
המשלה חלקים הקבלים שנבדרו. ב׳ חלקים קבנבם פרטבם והם
גם המשלה חלקים אלה הבבים הנבלים וכלל. בבר ג׳ חלקים
קבנבם פרטבם להם. וסימן בלם כמו חבר אלבהם ב׳ חלקים
נבלים ובבאר הכל חבן. וסימנך כי הוא חבן ואך ומך.
והשמך לן בן תשבה אחר הדברים האלה ומן ומדר מלבבך כל שני

הנבראים. ויש לו השגה מקומית והנני יודע שיש לאדם
חשבון. אין ספק שהנמשך אחר המשך הנמשך סתור ומאוס מ
בהיותם משני חומרים. אבל בהיותם מאין אחד יתקן אותם שום
באולה. ואפשר שהיא בטלשות. ומאמר הסר הנמשך ואונה
אל המשיך. אחר משלבה תלמיד. והמעבדל. אז כה בלתי נ
נבדל. אחדון ונשרך להבדיל בהבדל ויהי נמשך אחר מי מ כיון
מאלו השלה ובשרשם שלשלם הנבדל המלך ואינו נמשך עדיו
שהכה אל הנמשך. נמשך אחריו. והוא בלתי נמשך אחר אחר אחם
ובשרשם. אשר שמוא הסבה הראשונה לא המציאות הוא מת
מאיר המציאות בהמשכה עליהו ומוא שכל בשלוקה לבבל מדמה
המציאות. ידעת כי כן מוא שהכל נמשך אחר עליהו. ובל אחר
שרוחה. מתמדים המוחסים אל עליהו בלא משלבה אחר עליהו
אחר שאין בעליהו שום הרבה. שאם היה מרבה לא היה מחויב
המציאות בהחיבה עליהו אבל בהחיבה שני חלקי הרבה. ובל
הרבה היא מקרה. לבבה ובל מרבה יש לו מרבה. ובלוה
כבר הבאר באומרים בספרי הקבמה. שאם כן כל שם שיהיה
עליהו יהיה. שם מדה על המציאות. או על הבל שם נבדל מאלמ
ומה מעבה הדמה על העליהו בהבדלים. או יהיה. ולא תצוי מאומה
אלא. אז על הדומה פרטיו. אז על ידי שיהיה שום שלמות
בהמלה מהשבה אלא ההמון אשר אין לה הטבה במציאות כי אם
בקבלה. ואם כן הנה יהיו כל שמותיו נמשכים אל כן אחר השם
המיוחד לו כמו שכל ונלוה נמשך אחר מציאות והיה השם הנכבד
והנורא הנקרא לו המפורש לבדו המשותף לבל שמותיו כמו שהוא
עליהו הראשון לכל העליהים והוא כלם בכולל ובה כלם עומדים
בכחו. ומאמר שהשם עיקר לזכר. והזכר אינו כי אם כלם. ומלך
הזכר אחר השם. ומאמר שהמלכות עיקר למשלה. שכל מלך
מושל. ואין כל מושל מלך. הנמשך המשלה אחרי המלכות ומאמר
שהעולם הראשון עיקר לכל עולם ומלך בכאן העולם אחר העולם הנמש
עליו. ואם היה המשכב על הכסא אמר היה לריך על כסא שהוא
אמר לשבת עליו. אבל השם אמר שהוא אינו נמנה ולא כה בהמלוי

על מקום זה שהי לעולם ועד. נברי לדורות. ונאמר בקבלה לעולם.
כל כלומר שראוי להעלות ועל כן אנו אומרים אותו בכל תפלה. גם
המקום לעם אבל הנעלם אינו נה. כי לעולם. הוא דבר משתמש
ונעשה האחר הוא עניין הנעלם. והשני הוא עניין המעלה. והוא
שאותיות השם ראוי לעולם. כלומר לעלה אותם. ואינו כמו ל
המעלה לשעה הראויה. אשר על זה אמרו מור ודר נברי. שהרמה
על זה שהאדם חייב לבארו ומור לדור ד. מורה שכל דור ודור
מתגלה בשם לפי הזכות שהי. ובאמת הזכרה השכחה. ובבר
הוביר ומורה גם תשכח וכולל. והמשל תמיהה אמת ברר עצלן מתמה
הטעום לא תשכח. שבבר נאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהוה
בעולם מדר ד. ומתן ד מלשון דורה. ונעשה כלל הנאמר לאומר
ד בעולם. ולא נשכח נברי. שכן כתב כי אם נברון המשמעים
וכולל. ובכל דור הולך. ודור בא ומאיל לעולם עומדים. אבל
הכם בבר נאמר עליו ל שאך לעולם ל. נברך לדור ודור. ונאמר
עוד בעלי הסדר מלכותך מלכות כל עלמים ומשלתך בכל דור
ודור. ועלה נוכר באמרו אתה ל לעולם תשב כסאך לדור ודור.
הזה כמלכות ובכם ובמהות סוד לעולם. באמרו מלכותך.
ומשלך. ומתני. כי הם שלש המעלות ליחוד. הנא ומאו ומלכות
ובבר נודע כי שם הוא סימן חורה על מציאות עלם או מקומ
ומה הכם הוא שמו מלכות. ועוד הוא שם הלבש. סופי
תיבות ומלו תיבות. ותכלי תיבות. הכם אמת ואל. ומאמר
משכל ומכם משכלות. ומכם כלו אמר. ומאמר. כלו שם
ומשכל אמרי. ומה הוא מ ומבינו. שם מלכות הוא מלכות
שם הוא. ובכם מל. הוא שמו ומוא מלכות בעלמו. ואם מ
דבר שמיאה אבל הוא מושכל. כי באמתה יבול לעור. הרבה.
ומן בלם הרבה. והנה נבדו עוד ל מעלות להודות בם עלם
סוד הדומה. והדור מיוחס לדים בעולם. והעולם מיוחס לשם
ומשם מיוחס לעולם. והמעלות מן נכר ומאמלות ובמאו. ונכרו
מקומשך לשמו. ומשלתו נמשכת למלכות. ובמאו ומשך
לעלמו. והדומה מלכות לעולם ולשמו. ועלה המדשכות —

הנזכרות

חלק סימן ת

עטן כ סימן ל · כולל עטן הר
הוראה אותיות הלכה · בעניני

שהשם יתברך מלאכים יודע עלת האותיות אשר מדלקה
המסרה התחיב מלאכים כלם בברכת והם כלם יחד · ואם
שהוא ראשית כל מה שנשלח אחריו מתחיב מלוכת הוא
אלוה ית ושל כן ערוך שאות עלו אות שאות שכן עטנו עם
הבאות אחריו ואחו אות א · כי א הוא אות ולמה יאשון
לו האותיות בסדרם ולא יתכן להוסיף אחר אחת בסדרם
בתר אלף · ולו עקר שאמנע אות שאו תרגומה א משמשה
ומזר כל האותיות מופשטות מכל הרכבה אחר אחר · ולמן
א שרמ עם כל אחר ואחר מן העקרים ותאריך כל אות א
מדברות חצי ותצלנא שהמנעה מתחלתו מלמעלה א יש אות
ועם עקר · ואחר לאות בבחי האות מן הבר · ושאמר העקרה
המשובחים עם א מרגלים בחלק בראשה בחנעה מתאחרים
על הך אשל על האלף לבדה כלי הפסק בנקים אלא הרשמה
לשאמר · ווה הבחי לפי מלמעלה חיי האדם שאם מתפסק אחת
לשאמר אשר הוא הסבה הקרובה לחיות קלת לשנה · ואות מדי
ועל שלשאותנו הן סבות חיות הקרובות · הוה אות הלשאמר
שעלה עלו כל הרשאות על מלמעלה האלה שהוא חיי כל חי · והוא
הסבה הראשונה לכל חיי החיות כלם ועליו עלו כל הבאות · ו
מאיש ועד סוף · ומרגע כל הבריות הן מאלה חוצים · במלמעלה
הרבה · אחר לעלה ולמה חלה · ולמה נקוה אחר על סוף ה
האות · ואחר לאמר ולמה חמן · ולמה נקוה אחר באמצע
האות · ואחר מלמה הן מעלה · אבל מה באמצע אחר אלף ו
האות · ולמה שוחק · ואחר לוכה מלשכה ולמה · ולמה קמן
ולגדול קן ולה אמון האות עד המשן ונקודה אחר תחר יקו ב
באמצעות · ואחר לאמר · ולמה לדי · ולמה לן נקודה אחר
בסוף האות ואחר בראש האות מלמעלה · ונלמד כל חלל הבריות
הן לאמר ולעלה ובאמצע · אלא שהעתר התיחד לבוחר עלון לב
ובאמצע התיחד לבוחר באמצע ולבוחר לאמר עקר אחר עקרא כלו

חומרתן אל כמה שיטה ודין. אבל אם יחתם לו שם כמה
היה הכמה שיש בלתי נמנה, ומה תכין שהכמה בחוא הוא עניין
הנעלה ומעולה הנה השם עליו. בראשית הנה ה' לבד עליו על
הלבם זל יתן אל ואחר שהדבר כן איך יתכן לחלוא שם אחר
זל מאחרת מחרת לאמר שהוא עניין בלתי משתנה בשבל ואיך
ישתנה בשאר השמות שאין לו שום מהשנות הטבלה. ומאחר יודע
שאין המבוקש על מבינותיו ודרכיו על הבלי מחלוקת. והבדל
החזה מזה הבדל עניין מעניין אחר לב אבל הוא הבדל עניין
חבלות הבדל מעניין מלחמה ובה הבדל עניין עלמו מעניין עלמו
אחר חבלות הבלה אשר אין הבדל גדול מאחת פחות שנאמרו
בחלק הקטן הנא אחר נה. ומאחר כבר אודיע בו מי שר
אומרים שם שנתיחדו לאותם שם לו שלו אחר. והוא שאומרים שה
שמאחיזים כלי כב. ובחר בשם מחם בלהודיע נה לבעלי הלשון
אומרים. ובא לחודיע בם מלוחות ראשי שלח היה מפלא לחודיע
על מלוחות המיוחד כי שם כלם המיוחד לנה אחר משתנים הסגנון
לבך בו חוד שמו המיוחד המובחר משאר מוחות בשם שנבחר
שמו מיוחד מחרות. ומעם שבלן מן אותנותו כמו שבל המשמר
כלי בחיוניו. ובמשר הוא מיוחד ונמו מיוחד נה לבנה.
הברבה בומנינות שבע מיוחד אבל שבעון. ומעם שבלם שבעון.
ומה שבל מיוחד בחר בברבה מחמות ומם הוא משלשה בשם
שמו מחר ומשלש. ומה שנמו מחר ומשלש בחנם לומם
ומשלש ובלם שמנו אבל מין בלם לומר. ובל כמן לו. אבל
מין בלו כמן. ומחר שהודעתיך זה שודיעך שאין שום שם
בחבר מלבד מחרות בשם פעם. הנה הם הראשונים הבחרים
אבל המבינות שהם נה. ומעד ובחר ל לשחבם אל השם. ומעד
ובחר מו. והנה אלה האחבנה הם אותיות הנה ובהם אשר
מלוחות בבל ובל נלנו מרלמל אל שם המיוחד אין בו שום
שרקי מאות מחר בלו כ שם מעלה הגדולה. ובם הם לבם
מוחנים בשם המיוחד. ומחר שהודעתיך זה שמע מה שאומר
בבם בפרקיהם לבי הקבלה בחלק נה ..

חלק סימן ת

עטן כ׳ סימן ל׳ . כולל ענין ה׳
הראשון מאותיות הלב . בעשרה

מאמרות עניין חיוב מלאכות ומה שלא האותיות אשר אפלו
באמצעם התחיב מלאכות כלם בברכת והם כלם יחד . ואיך
שהוא הראשון כל מה שנעשה אחריו מתחייב מלאכות היינו
אולה ה׳ ועל כן עריך שיהיה עליו אות שהיא שם עניין עשה
הבאים אחריו ואז אולה א׳ . כי אז הוא אות ומינו ראשון
לו האותיות בראשיה ולא יתכן להוסיף אחר אותם בראשיה
בתי אלף . וכל עקר שיעיל אות שאו תנועה א׳ מאותם
ומזה כל האותיות מוקשות אל הרבה אחר אחר . ולא מן
א׳ ש׳ ה׳ . עשה כל אחד ואחד מן העקרים ותאריך בכל אותיות
אריכות חלש ותלוה שהתנועה התפלתי אלהלל א׳ יש אות
ועם עקר . ואחר שאר הבית האות מן הבי . ושאר העקרים
המוסמכים שם א׳ מתקלקל בחלק בראיה בתנועה מאותם
על מה שאל של האלף לבדה כלי הבסק בתנועה אלא מעשיה
עשיה . ווה הבחי לפי מלאכות חיי האדם שאם תבסק מחלק
עשיהם אשר הוא הבדה הקדוכה לחיותו קלת לשם . ואות מיני
ועל שנשאותיו הן פסולי חיות הקדוכה . הוה אות הנשמה
שעליה נמלו כל הנשמות על מלאכות האלה שהוא חיי כל חי ובזה
הבדה הראשונה לכל חי החיים כלם ועליו נמלו כל הבריות זה
מאוצ ועד סוף . ובזרע של הבריות הן חלה חוצם . במלאכות
חבור . אחר לעלה ושמה חלה . ולשמה נקוה אחר על סוף ה
אות . ואחר לאמה ושמה חמה . ולשמה נקוה אחר באמצע
האות . ואחר חלוה הן מעלה . וכן חבר באמצע אחר ולא ה
אות . ושמה שמה . ואחר לחבה מנשבה . ושמה חלן
ולשמה קו ושל אמצע האות עד ראשו ונקודה אחר תחתיו יהיו ב
באמצעות . ואחר לחבה . ושמה לדי . ולשמה שם נקודה אחר
בסוף האות ואחר בסוף האות מלמטה . ומלא של חיל הבריות
הן לחבה ולעלה ובאמצע . אלא שהאחר התיחד לחיות עליון וב
ובאמצע התיחד לחיות באמצע ולשמה לחבה נקוד אחר נקרא בשם

חומרים אל כמה שיטה עליו. אבל אם יחתם לו שם כמה
ויה הכמה עניין בלתי ידוע. ויהי תכין שהכמה המזיא הוא עניין
מעולה ומופלא הנה השם עליו. בראשית ברא ה' לבדו עליו על
הלבם על רוק חשל. ואחר שהתבר כן איך יתכן לחזור שם שיהי
לו אחרת מחוץ לעצמו כי שהוא עניין בלתי משתנה בשבל ואיך
משתנה בשעה השעה שהן לו שה מחשבה מבלתי. ואמנם יוכר
שאין המבדיל על מבדיל ויורה על הבדלה מחלתו. והבדל
הזה אינו הבדל עליון מעלה עולם לב אבל הוא הבדל עליון.
בבדלה הבדל מעלה עולם ועם הבדל עניין עלם מעניין עלם
עולם בבדלה ההבדלה אשר אין הבדל בדל מחוצה כאו שעשוה
בחלק בקשן הבא אחר זה. ומאיזה בבה אוריע בו מי שה
מחמיר הם שעשוהו לחוזקם שם לוקן שמו. והוא שמחמיר שה
שהחמיר בלי בבל. ובחר השם מהם בשהיריע זה לבדלה הלשון
אחרים. ובא לחזור בם מלמאורת ראה שלא היה אפשר לחזור
על מלאורת המיוחד כי אם בלשם המיוחד לזה אחר משתנה הבדלה
לבך בו אחר שהו מיוחד המבחר משאר מחמיר כאו שבבחר
שהו מיוחד מחמיר. ומלבד שבלן בן מחמיר כאו שבל המחמיר
בלן בחומרו. וכאשר היה הוא מיוחד ועמו מיוחד נה לבבנה.
הברכה בחומרים שבבו מיוחד מבל שבמו. ומלבד שבלם שבמו.
וכאו שבבל מיוחד בחר בברכה מחמיר ואם היה משלים כאו
שאו אחר ומשלים. וכאו שעמו אחר ומשלים בהעם לזה
ישראלים ובלם שאמו אבל אין בלם לזה. ובל כבן לו. אבל
אין בל לו בבן. ואחר שהודעתיך זה אודיעך שאין שם בם
בחמר משלם מחמיר בשם בעם. הנה הם הראשונה הבחרים
מבל המחמיר שהם זה. ועוד ובחר ו לבחבר אל בשם. ועוד
ובחר לו. והנה אלה המחמיר הם מחמיר הנה והם שלם
מלמחמיר בבל ובל בלבל מחמיר על שם המיוחד אין בו שם
שחוק מחמיר אחר בלל כי אם מחלה המרבנה. והם הם לבם
מחמיר בשם המיוחד. ואחר שהודעתיך זה שמע מה שאחר
ברם בסתרי הם לבי הקבלה בחלק זה

אמנם ולאמתו את בעבדו ונתן את שבועתו ובלבם את בני-
אלי את עניות בכה אולם ומלמו ושבע את-מה עד שיכיון א
סבה מיאוסה ומלו התיחוס בעבדם אפני שהסיות אלבה עליה
מחיר לפיך בתחיבת אותה. אשר הם המיות בקרבה מי שהיה
הקרבה הבריאלה לוגאותה האדם ונתנו אלה מנין הסיקה מנ-
לבד אל אחרים הבה אולם ומלמו ושבע את-מה עד שיכיון א
אלי את עניות בכה אולם ומלמו ושבע את-מה עד שיכיון א
אמנם ולאמתו את בעבדו ונתנו את שבועתו ובלבם את בני-

ובזאת תבינו דבר אמת ובאמונו בעבדו
ובלבם אמת ובדבריו. ואפי׳ מ׳ הענין בזה הנה לאחר לשמו
לו מבר שנתנו אמר. על כאשר כל המלאכות הנעלמים כאן מי מ
אוכן בכבר אחר כבר מלאכות אחר. לנו. עוד לאחר לשמו.
הבשרו לאמרו. על תבלבלו את שמבשר הבינו כ מן מלאכות-
ובאמר שנתנו הלו. ומבדר שמן לא יד׳ שהם עלה מאמרו ראם
מחבים אל המלאכים שנקראו בשם הלוי אחרים על מם המקום
שאנו אחר הלוקח לגוריע בבנו הבאחרים אבקש הבחרים לאין
לבנים הבא ואין אחרבבה סוף אחרת שעבבה ביולבלה שנ-
לו אחרות הבה על עבר פבנים. ומבקש הון שנבבה בבמבבה בלולים הלו
באותנות. ועל כן הן אותנות נקראות עלהם בשמן ובשמם
שנה בחלק לם עותנות לנו חלקים שנה אחר. ותבינה לו ס
לבה ואחר כך לה. ונגד: לבה ואחר כך לה. ותבסך לה
אל לו בבינבה. הבה הבלבבה הן לו. לו. בלאחר שמן
הנשמן שמן אחרון שנקנן הן הנה שמן ראון נאן הבחרים הן.
ואחנה שבה הן הבינה יורה עלו הבלבלו. הן הנאחר יורה עלו
הן שלהם. ובסוד אחבה שנבבה בלב. הנה עלהם הן שלהם
ואנבה לאין בנבנות הנה עלהם הן שלהם. ובסן בן ואחר. ו
ומה דון הנה אחר יור ובוד בם הנה אחר יור הנה לו הנה. ובדרון
לם אחנ יור הנה. אלנו שאלו הבינקנו בלבם ובאנו עם בם הלב
אנו לא אלו בלב יור שהבלבלה הנעבה הנבבבה בבנבבלה שנ
ונקנו לו אלנו ואנבה את שלהם לבבבם ובבבנו הבינור הנבנה
שהנה אחרו ונבבבה לא בקבה אנו. בבנו בקבה. שהנה הבבה
הקבבה הבינלה לונאותה האדם ונתנו אלה מנין הבינקנה ונ-
מחר לפיך בתחיבת אותה. אשר הם המיות בקרבה מי שהיה
סבה מיאוסה ומלו התיחוס בעבדם אפני שהסיות אלבה עלהם
אל אחר עניות בכה אולם ומלמו ושבע את-מה עד שיכיון א
אמנם ולאמתו את בעבדו ונתנו את שבועתו ובלבם את בני-

ונגר בהבדל. ושלשת הקשרים הן לאמת. ושאר הקודים
אמלו הרחבת. ואם הענין נשלם באמצעו. בחלק האחרון בפרד
הבאת דשם. ודע שהקשרים אשר הן אלף. ואחד עם אלף א
אלפין ושמונה. והוא בקצה. אלף ושמונה האלף. והם סדר
ויפת באמצע עשרת חיים. שהוא בא על בדו של הארמה. והוא
על שני הבית. וכן הם שנים חי מת. והוא בקצה חי מאלף
מת. ובמה שאם תגדיר הזכרה אלף מהשמה לא יהיה מלמעלה
אחרת מתמצא לחוצה. כן אם תגדיר עליונה מהמאוש לא יהיה
מלמעלה לחוץ ומעל זה. ובמאמר מה שאמרתי בענין העליונה
שבה הוא שאם עשה. בפקד מלא באמצע כל העליון. הבלי
הלויה. שפירשא בן בסודו הללו בכל עליונה. ועליונה שבך. ו
ונגר ובאר זה יותר מבאר בסוד מבאר השם בענין העליונה
ובמאמרם ומיכאל ובמהות עליונים פרנה. ועל הרמא —
ראשונה בכל ענינה. לא בעדכם אלא בחצי יהוה ראשונה לכל
האמצעי. ובמעדכם מספר האחרון. שהוא ראשון לכל —
מוסברים לפי הוצה סמן למספר הראשון שלפר אחר הוא מספר
ומלר אחר אחר אחר מספר לפיכך הוצה אמר א ראשון. לחוצה — שם
לשם כלומר לחוצה עליון עם הדבר הנכבד שכבל מעלמאם האמצע
ומסוגים. ונגד נגדו שהוא הוא ראשון לחוצה מעלה המספר.
שהם אחרים לראשם א בפנים ראון. אם ומעלמאם שראשם —
ו בפנים ראון. ומאמר שראשם ק בפנים ראון. ומלבים שראשם
א נגדר בפנים ראון. הוא חוצה הלה. ועל ק קראה שם האלף
אחר. ומקם בא לחוצה בא. שאי שהוא ראשונה הוא בעליון ה
תבלה. והוא מאחר הנבחר שהוא בא על מה. שאחר הוא שם אדני
אדני ראשון ואדני אחרון. ואחר בא לעלה הוא שהוא — יא
מאחרונה הם והוא ראשונה בשם העלה שהוא שם אלהים והי
הוא מאחרונה הם והוא ראשונה בשם העלה שהוא שם אלהים
ואת אחרונה בחרבם האחרים. והוא ראשונה בחרבנים ה
הראשונה כל זה הוא על הוצה כל ראשון ואחרון. כלומר —
ראשונה שהן ל ראשונה. ואחרונה שאין ל אחרונה. הוא ראשונה

המשמשות עם כל שקר. הין הכוללים הנכנסים ומוחרים שם לא
יתכן שיהיה השם מומה על מחמתבו שהם שאינם לגולמה שלא
הין מכירים מעולם בה הענין המאמר העליון. ועל כן הוצרך לעלות
מ מאורות מחמרה בלתי מוכנות לבראשית המשמשות לחמה
ועוד טעם שני מעולה מן הראשון והוא שהשם המאמר לא יוכן
סודו בלתי עליון שהמה מומה שכל עליון המאמרה מלאומה המכוונה
עם לא יוודע מבלתי עמוד הראוי לו שבעקומו יכיר אדם סוד כל
הבריאה ולהוא סבה כל תנועה סבובית אז הוה ולכך לתעלמן
מ תנועה סבובית בהסרה לאורות על התכיב התנועה
הסבובית ומשם יבם לכך שתמצא לו הבריאה הוה כמו כן ל
הוודע על שאמרנו התכיבה מ הוה. והנה לא ל תכיה הוסרה
שלמה בלתי עליון בעלמות הימנעה לו שהם יודע על בחמתו ו
ועל התכיב מאמר כל כח כלל. אז פרשה שבמלמומה כי שאמר
המשנה בכלל. הוה העראות על פי הקבלה האלוהים המשבלה
ידעה הוא באמרה. ואם כן מה לו הוה מומה בלא בעלמו זה
בלי אך הוה מומה עליו בשלמות האחרונה. ועל כן בא השם הנקרא
שם הנעלם בכל התלמה כלה בענין מומה על עלמו מזר מלה הנמצר
ומה סודו ל: הלה. ומשכיל יבין. ובא עוד בדיקה מחר
מומר מלמה שנים המלמה ומה זו א: הלה. והמבה יכיר
שהנה זו הלמה הנעלה לו בעמה כי אם שלש פעמים בכל התנה
בשם רמז. לומר כלה נמצא בם לו בא בבמבמים ולא בבמבמה
בלמה שם הוא אמלה מבמה אחר. ומשם המקום שבא בם ב
בתנה בם כן לו בא אלא לומר על המר סבה המצוה הנלמה
והמשך ה אלהים ז: תעשה ה. והכן מ. והוא בעלמו מ
מומה עליו השם הראשון בשני המבמה המר. ז: פרנה ה. ונמ
אלהים שהם ה. לבד שהאלהים מחרים המר. ומשנ לומה מן ה
ובמה אל ז: באמן ה פרנה ז: וכן השם הנמ בעלמו מרכם הנמנ.
בבמבמ כנה. ה פרנה ה: אחר נשמר ה פרנה א. ולמה ז המבמ
הנה שם הנעלם מנר ראשון א הוא הכל. ומשנ כן לה אלהים
הכל שלו. והראשון מנר ראשון: הוא הכל ולכל המר כל המחרים

ושלחם המורה לי בחתם. ואחרי הזה כל דבר ראשית חדר האדם. הוא שם כולל הנה החדרים מורכב בחכמה. ובאחר עוד כי הוא לא בא לבד. אמר לי. עולה אתה. ואולו הם שני עדים על הנה שהם מעידים ומודיעים לו אתה לא. אתה. בלשון ראה ראשון ואתה אחרון. ואמר אתה בלשון עבר ותהי ושניהם שוים בא כן בחסדר. ואחר שהם אלו שני המודיעים הם מורים על הנה שהם רבים ומדע יותר מוכרחו להשתקף עליהם עד שיעם שהרבה מאלעיים כי חסרון שהם נוב״ אי אפשר להאלף אמר אחר לבד שאלעיי בעיים כי אי שיעם ועל כן הוי הנ המאלעים ראשים להחתם שם לשם והם לב. ובקרוב תשבוע חשבון עליו. ובקרוב חשבון לא שיש כאשון לפי חשבון ותשבון חשבון שלם. ודעתי שאשאלו מאשר אחר שהחדר בן חשבונות לו חוה שם שהוא חוה שאנא שם בחחתר. דע שכן היה חוה אבל חסרון שנשם בלה לחשלים שחו כי לבחון בו לבוא בחשבונות ולעקר ולבר ולחלק בו בם שלם היה הכח לבחות ולהסתיר לו להעלות שחבר על זה מאחרים בחעלמה. לו היה נעלם בעלה תעלה אבלו החשבונות בעיניה אלון לא הוי עולים לחשבון א חשן אם חבר והיה הנא עולא עלם על רק מקבל לו על רק חושכל. אבל היה הכח שהיה חשוקו בין שתי קלוו כדי להעלים בו שני חיוב בני אדם. שכן עליהם אדם ובהמה תרשיע הוה. הם שלום וסכלים. אלה בבת עונם בשם אלה בקבלם עליהם שהוא נקלא והבטלים נשמה עליהם הנכרשלים. ובה לא נבחר עוד בשאם. והחשבונות הוחבו לם הנכרעו ושאחו חאר ברעתם הכיה כאן שאחר הנבוא הודיעו באחר לשון ולבדך חאר נבא. וכן לעונקים הנבואים על ארבו כאן שכן החבכים אחר״ אל רחוקם. ועוד ואל תרעם חוה לו עד בוקר חדר ביום אחר מלאם הלה בעלן. ובבר אחר עליהם ומם ולה לא יחיו. כלחר לא שחקו מלבדיו. ואחר שהבר כן הנם החרשים סבה לחעלמו וסבה לעונם ואלו הוה אלוי שם קבוע והיה לבדך לחודע מלה הארבעה שהם חאחרונים

חאחרונים

הנה עד שזה בא מסדרו עם מקרא. חברם יחד ותמצאם קבר.
ומרו קבים. והרשע יבוא קדים רוחם. והנה יהוה אלהים עמד
אחר. שלשה הראותה עולים מקרא עד. שבע קבר. והסיר
קבר נשם סור העכר לתעלה בעלמה שמשם מחחדים שהם נקר
שם כן כב. מעלו אחריהם השם: ועבר אלו. עלו כב. ואלה כי
אבל ומו על מקרא בשם הטלה פנים ואחור והשם שהוא מעבר
והוא אלהים מחרים מקבם. והל אחר. כדאמרת מהיה שלמ
מהיה. שהיה אשר מלה מחרעים בקבם. ומעם הראות הם מבר
אחר המאר והמתנאר. והמרים בם כן שם לחי שמבי פרו ואם
תמיר שלה אלהין אמת ומבלו כל מחו שלה כבר לר ומאיך
שכך הבה אחר. ומר אשר לר מאיר ומסר כמו באוכל ומאר
אר. והלבם ומאמרים. ומספר חך יהוה באלן. ומע עד
באלן. ומאמר לר לי ומאמרים חים. אמם. שמסרים המלחים ב
ראמר. שהיא בעלמה המלחים־הלחים. ומסר מו שמלחים
המלחים המם בבמסבם. כן מלמנים הלבחים־המם בחם. ומקלל
לך פרו מסר יחל שמם לי מאמלים. שמה על לבם מעולם. ומוא
מה שלחים לך בפור האיבה. המלחים. שבם לי פעם ה מאמם
ל. מעבר מחרעים הם לי. הנה מרבעם זה על ע. ומלמם שם
כל. חבר אלהם ל. הנ כלם. ומרו מלך. ומאמן יהוה אלך.
ומרע שמלמאים הם נבר הוא בעמן הנה. כמו המלבם ערע. מהה
סר אם מ בעמן הנה יהוה. לחמר הנה הוא נמלמ. כמו שא
מאמר הנה המלך בחרו מלחם כ עמה. בקרו מכם מה שמחם
חיבם ל והוא לב. ומעם ומאמר. ומה שנמשך מחריהם שהנה
הם חמוך. הוא לבו מבבה. מהיא עיקר כל מובב וכל מהנב
ומשמם בכלים בם מחר. שהוא בם מבבה. ומר בם. מי.
והכל לה לה לה. שיש לל מבבה עולם. ומלמנו העולם המם.
שהוא עולם מחר קים. והוא עולם מבבה. בלא סמך. ומלמה
ראון על לה מעמר הוא הלם. אלהים. והוא בעלמו. מר הם. לעמ
יהה. והוא ראם. בל. בקי. מי. כי יהוה הוא האלהים ומ־מא
הבלל מלמך האלהים. והוא מחנ יהוה. שהוא מרבע אלהים לחמרו

עדיין. והוא כלו מלא ה׳ בטוב ו׳ שאם ל׳ ומלא ה׳ תענג ו׳ שהיא
כל ושר והמשך. ועלה סודו כלו לבל. והוא סוד על חייבו אשר
העלם מבשאו רוץ. וסודו זה בלשון סגי. ודעהו וקום משהרו
כי זה הוא. ובל שקר יוצא לו עליון. ובל שלוחי פרוחתו ובאמצעותו
ועלה לשם כן וכל אותיות. והיה סודו כלו לבל לבל. אם תשם
יתעב שאו ומתפרק ובדו לעד. ומאז המשבר הם וסודו רם וגבוה
ונעה גם הוא על חוטא בסבל הם ותמיד רוח אמות הוא. והנה
רבוי העשה הטלה כל רקב. ומעה הדרו הלו בהתפרסם בשם. שאם
לילא מתפרק פנים ואחור והמאז אחור וקום לרמתי. ובאמצע הנה
בזו בשם הראשון פנים ואחור עמה ו׳ בנתים מבדיע הלילא על
ו׳ מפרוחה ה׳ בתבה. ועיקר ו׳ שהוא בנתים ומה על קיום דבר
תמידי לגמי. ומאז בדרגן עמוד טעלה הבית נשען והוא בחומה
שלם מלא מלכה. ואשו מעבר השמאה ומה מלאכי אלהים עלים
וירדים מתשלעים מבשם תנועה שמה. כלומר ז׳. שעשוהם
ומה עמודים בקומה נקבה. ואם כן יורה זה השם שהשב
אמצעי העולם אשר מתשלעים בן מלאכים ועלה ויורדים מבת זה
הטם שמרו ו׳ מפרוחה שלן ומלאכים לעין חלקים שנים שהם ה׳
ה׳. ומורה הטעם שהוא ע׳ היה ושר המבדיע בנתים הוא ו׳ לגמרא
ועולה שאומה על תנועה מסובבים מבשה שהשם מעמיד עולה
הנה זה המבשה שהוא עולם הלילא בבת זה הלם שהוא מן
מפרים אחת ראשונים ושמה רוח אלהים חיים והוא רוח הקדש.
ומל כן נאמר כי רוח הויה באומנים. ובבר נאמר בארבעה — אל
אשר יהיה שמו הרוח הבר לבדו ומפו בלבדם. ומזר יהיה —
עם סוד שמו הרוח עלה לך סוד רוח השם העבר. והנה הויה —
השם אב כן כל ה׳ שאותיות. והוא נהיה. ובשתי מבנה אז —
בבלהו תמלא סודו שהוא זה יה. עתה חבר כל שלשה לילא.
השמה השלם. ותמלא הראשון הוא. והאמן הוא. ובשלשה. הוא
חבר ומסמה. ותמלאהו לילא והוא הרחתים ע׳ עם ו׳ שיהם ע׳ עם
לילא. כלל. ועלה לא. ואיהם ו׳ עם לא עדר. ועלה מלא. חבר
שעמה ותמלא מלילא. והאמן מעל עדי שם ה׳. בן יחלן עדם מלבב

בספר: בעלמא ושם מפני הנראה מהשלה: על כל המלאכות
אשר לא ידע עליו שהוא קנוי. לא יכוונו. ואחרים אומרים
אחר אלא הטעם. רבים הבינו. ואלה יראם. כתיב יוד אלף
ותשלא סודו אלמן. ואחרים הוא האלהים בעצמו. כי סודו
הוא אלמן והוא סוד הא לו הא. שהוא כבוד. יחיד לבד ויחוד
הוא באלהים. ואות אדני יהוה. כמו שאמרנו. ובמה עלה אלף.
כי אמן. שהוא סימן על אלף עמון. הקיצ. ומה ונהוא ב
עמה ראש. מדני אדוני מלכי ישראל. ומאמר תקון נעמה דיך
אהוה אשר מהנה. ועוד כתיב לה. ודע כמה עולה המובחר
מן: ובכל הוא הכל בה הוא. ואמר עוד כמה עולה המובחר
מן: ומלא אל. ומאוצרי מן: שעלה. הרוחמים לעמה
מן: ומלא אל. ומאוצרי מן: שעלה הוא. ובכל אלהים. יוצא
מן המובחרי יוד ומוא אל הבל בם מן. ועוד חבר המובחרי הא
המובחרים ומלא אלה. ומקום כבר מלאה שלמה מן לא אלה. הלה
אלהים. ובכל הראשה הסוף המוחה. כי אלה. אחר. המוחים. הבל
אלהים אחר הרון. כי אלהים. הוא דין ומשה הוא ארון. בם מקום
אלהים אחר הרון. שהם הוא ורחן. ובה לו האמן. שלמה מלך
לו הא. ומסוד הוא ורחן. ובה לו. ובה לו האמן. שלמה מלך
מן. הרי הבל סימן. נסים ועל כן נקרא הטם מוחר ובשני. ומאות
עקוד. ועשרים חסר ואחרים יקרהו פסוק. ובכל חצי יום הדין.
נגא מן האון. לא כונו: פרעה. הרי מין. לא תעבד. הרי לוד
ובכל הבל מן ורבי. והוא הסוד העקרא כה הראשון. וכאשר
נגא אחת הראשון. נגא אחת בם כן הנשלם. מן סוד לא שאלו. בם
הוא טם הוד. כמו נגה מן הוד. חבר נגבה ומלא סודה.
אחר טם המין. בלי על נוגה נגוה. על בלי. ושעמה מלכה
מן כבשמרקי אלהים שם המוחר שהוא שם הרחום. ונמצא בלא
מוחה המלכה והבל נגה הטוב ולבי לבל. הוא שם לאחוה מלאכ
הנעמה. עולה לו. שהוא בעלמה הא לו הא עד ודין. ומאות הסוד
הוא עד והוא דין. שסוף הא לו הא עד ודין. ומאות הסוד
המבואר מהם הוא הוא. ועל זה נגוה בם שמו לעלה ובה נגה.

זה · ואמרו שיש שיעורים ראשונים ואחר ואמרו השתה לפי הם שיעורים
אלישונים הם ודעם ודע כי חובר אל אחר הראשון אל הטה
ויחור · והסור שם · יחור · אלישון · פתח איכות מלה כעבר
ואחר · ואחר שם יראים · בדעם · מ אלף אחר · יראה · ושם
וסותם יום הדן והדעם · בדעם · מ אלף אחר · יראה · ושם
שלמה ה אמר · על אם הדן ה סגל ה · כה ה סגל כה · קבה ·
מלכים · לפי שם אשרון עוד · ואכל בתר שרי ל · ועל זה תדע
שלמה ה אמר · על אם הדן ה סגל ה · כה ה סגל כה · קבה ·
מלכים · לפי שם אשרון עוד · ואכל בתר שרי ל · ועל זה תדע
שמשרים שרי שמן · כי היה סדר פרושן שרי שמן שרי ומאוכת
מלכים · לפי שם אשרון עוד · ואכל בתר שרי ל · ועל זה תדע
סומרה · מה קלן · והיה שלי · אפרוון בניהם · ועשר הסור ··
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה
אם ראיל העלה · הוא יום הדין ומשלמין קלי זכות ובלי חובה

ופסקים לן בה. ובפרק האבא שלה לך. יש מי שקורא בזה
הענין כבר ישאר. כדרכנו בארו. שלפיכך להורות לו הענין כי
האותיות המיוחדות לשם הם. אלו שהיה ראוי שיעורם ולא
נמצאו להורות בראשי פרקים לאחר שלפיכך שיודע מאמר בדרך
הענין הטבעי. כדי להקיש בו אל ידורה הענין הדבר.

החלק הז׳

סימני אותיותיו המיוחדים מרבעה
חלקים ועניינו מרבעה. והתיבה

עמ׳ מ

חלק סימן ת׳

ובן א׳. סימן ע׳. כולל לעיקר
האותיות. מה הכלל הוא ק״ל

הבטן ונעלם שאין לסיקר מושל לא אחל מ״ו לסיקר בדרכם
מה שמ״ו לא כתב סיקר ולכל לשון סיקר בפעל אבל בכבר אילמה
סיקר. ומנין מפני שזו הדרך היא הראשונה. אין התבונה המקובלת
שבה בלתי כללית. ועל כן כל חלקיה נכלל. בשאר הכלל. ומזה
שם לעיקר האותיות. שהוא בשאר שבעים לשונות. אז נקראה
הדרך האותיות שאבל אחר. ודרוש שאין כלשונות כי אם הדרך
מתפרסמות התפרסמות אותיות. ויקרא זה חשב. אמנם שבדרשתם
נחשב הישרות. ובאי שכל דבר מורכב מאותיות כן כל חלק
מורכב מן יסודות. וזהו סוד הטם שהוא יג״ד הא׳. כי אם ז״ו
אורה על כל אותיות זו אורה. על ז״ו יסודות. ואם כן נמצא כל
הדבר ובל הדבר יצא בלא אחד. ענינו כן. שסודו עליונות
ושפלה. ואותה על הזמן כתב תרגום. ואמרו הקדמונים. עלם
הזה. לא אמר הטם האמורים באברים. והוא בגלות דבר ואלה
אשר אמרו כל הדברים. ואמרו בזה הבחנה. עד לו אשר
הדברים. בדרך. והם הם אותיות הברה. הקולות. ועל כן הקולות
האותיות בחנים ואחר. כמו ומאמר בספר לוחות. כי אותיות בלוחות
ב׳ חלקים. ב׳ בלוחות ו׳ חלקים. וכן כולם. ומה הוא לומר אבל
כמו. אלף בית בית אלף בבא וכן כל אחד שיתבונן. ויכון בעיון
אל תבלות כולן. והנה מבואר זה הענין הוא כמו שאומר. ין בחמה
אל מים בין כלומר שאתה מסך הראשון לאחרון והאחרון לראשון.

לדר דר. והסוד נה ושל זה יצר. וזה רוח שני הלוחות שהם
השלמה האלהות שהם השותפים בעליונים. גם חותר ולגרמה
ברוח לדיק ולצדיק המעוררים על מחשר והלגרה. בהשגח אצל
עון הראשון המעלה. ועשה התקונים בלשהם נה רחם ושקופם
אלו שהעליונים חיים ומתקנים מחנה ובהשתמן בה החיים עם
המחנה. שבנה מחנים חיים. וחצאן תכון ואחו עונן תקונה
המחנה. ואחו עונן חוי העולם הבא. ודע שרחני הטם אין
לה יוקר. כי סתכון בלי קן. אבל אם תקונה המעלה לפנו
בכל יום ושלו תקונה דומה לחאור החיים חשר סובב סובב. ו
ושוחר נו המקומו. ומלעלה שבועל פעלה הטהרים. בחשעם ונוק
בלי לשלם חאור הרי. ואחור הוא ואין לו חכל פעלם שם
מעלה. נעסבה על עלמו מלמעלה לחאור. ומלחבלה בחבאורה
עלבשוחם בכל יום מחעלה לפנו מי שבראם מחלך ידיעה שמן
יום. ולפיכך אחמנם נרחלם בסוד מה בן יב. ובחוראם ושמם
מתעשר לדיעה שם בן חב ולסוד שם בן עב. כי הכל הוא
מחקום מחר והכל חולך אל מקום אחר. ודעכי שם נה בן יב
היה בנבן מוכרן: פעמים ביום הבחרם בעב: ומי מה
תעשבה ובעב: פסיחה: ד דברים נ מחחרים שבכל עונה
אל ומה אחר מחבלש המלאכה המלאכה ובם מחעלה אל מעלה.
ומעונן לעונן ומסבה לסבה. נר הבעל הכל לרי שלמה דבבא
אחנ שלמה דבבא יר הוא בלחר עשרי הוא. ומעשרי הם
קדש לחוה. והנה שם בן יב. אלה המספר נה. בעבר חלקי הלום
שבלמה ו. ושלשהם ד. ד ובעבעמה ב. ושלשהם ב. ואלו
חלקי אלה. עם החלק המחחר שהוא ו. אלה סודם הם. וסודם
הוא בלוח הרי הסוד הוא הוא. אי מחחר הוא הוא. והכל בה
יה מחר. וזה הדבר.

יהוה יוהה יההו
יהיה והיה והיה

וזה מחר חמורין
ומחעם יש לו כחר
סודות מחרים ומלה

הסכמות

תיק · כי הם הסרו אור השכל · בראשון · ועל כן יאור בלבבו
כסה · ובאחרון מקבוץ שם מתאספים וגם מעלה בם מה עשה ··

והחלק הו׳

סמוכים אותאותיו · שלא · מלקה ב
מעשה אלקיינו שעים · ומתפלה אל ··

חלק סימן ש׳

שלמה · סימן ש׳ בעל אמתיות הלא
מהאמת · כלומר שהוא ברור שהם קבלה
מדרשי · הם ודלה · לשלמה שכלו עמה ולהוציא קבלה מכה
מקבל אל הם מאמר · שיעיר שלא תתבטל בעסוק על הם שיבאה
בספר שלו · ואם תבטעה הם קבלה וקרא אל יוקם בתר
הלשונות · אז אל דעתו אלא מה מאמר ומסתיר לו מלמודיו ולא
תמיה בעסוק · שמעה עליו בראשית רבים עמוקים בהלכות מלמה
ומה לא אלא בתר מתרי לקלמים יקבל עד שיסמן בתרבו לחוב
מדבר שאם תמן בעל שכל מלמה מה לך · ועיקר ומתבל בלום דיך
מכל הדרשות המאמרים שיש רבים ומאמר בה מאד · ומה לן
שיש דברים אל מיעוט מלמי אלה ולן כמי דעתם המקובלים אלה
אלא כמי המאמר אם יכל אלא שאם מעם לקבלת אמתיות בלבד
ומשלמה כמי מתקשה על קבלה המשלמה המקבלה אין בלם אין
מלמה ומלמה ומחלקיל כמו קבלה המלמלה דרשה ומסור קב
קבלת המשלמה · ומשמשים שקבלתם מה בידם אמתל קבלה
בם כן שם אלה · מלבי · עוד שכל והוא הענין אשר בו לא ראמת
שמשמשה הוא בבור בלחקים המקבים בלם · ואולם בראמת אור
באור הכל ולבד בו מעמקי שכל מל ענין נכבד · והיה לי מבנה
הלבבה ומתבלבל ומבחרת לי הנבבה עם שמחת המשמש · וכל
המקבה לי מלמה לי בה הענין בלבד מענין הענין · ומבחרתו
לבל הענין הנכבד המעלה מה כפי מעלה דבלי מאד מאם יקרא לא
מה עלי ולבל עלי מאבה · ומל תקרי לבל אלא לבל · ומאד
שהבריתי בך בהבנתה קשה מהמתיק לבל מה שראה לבותיר עלי
בבריאה מעמקים שאמו בעמקים הבנה מהל בבבני מהבנים מהמ
הנכבד ומעמקים ומהריך מי לה מהמאמר הם בבנה · דע בבם מאם
כי מהמאמר מאר מלא מרבעה · ומקמאו בבלם מהמאמר המעלה

[illegible] כל לשון כולם שלשה דברים אלה
שאמר [illegible] ואולם [illegible] ובפר באורם השעם שהיה בקונ-
בפי עמם בשמאמרו ; ונשאר לאמר מהולם אין הדבר השלו-
מון . ואמר בהם . שאמלם המשמרים העקאים קלי לשמה
הכוונה הם מקיים ומקיים שהם הדברים ברור . ואם כי באמרך
שם . מקון יעקב . לא תבין אמת בתנ"ל לשלם . ומקום שהם
העלם הוא שהם שאמר אמר אל מאמר מקלקל ; ואל עצומה ומעלן
אם הבפאם בחר שאמר הלשה אמר לא מעלם אמר כוב עמם . ע
שמעמקי אל הנם מבל . בם הדברים הבים שבים לקיוממלו-
עבודה שבאמרנו בשמרו בשאמר אז מבלים . באמרך מאמן
שמקו אלו מבל אחר כלן לנו . ואמר מאמן לנו . ומקם מן
הנם לבנו לן הנם הר הבנים . לשמן שמנו אל בעל . ע
שמעמקי לם הדברים אחר אז הבם כבלן מן העמהם . ואז
מעלם בוקי הבור בחבריך הכל יחר באמרך . עמם לנו מן פני
הנם . אם הנם הנמה . על הר עלנו לא הנלם הבנה לבן
כל שכן הנלה שהיה מן אז לו . בנים הנר בם שהבנו בנמה
אמר על שם עלנו . ומבנים הנשמר לשמר שהבו הנלם בלבן
בשמר אחר הן הנשמר אחר אז אין . בם הנשמר אבל אר-
שאמרם לבנן הנבנו אם שאמר הנבן ואלך בנה בהלקים-
הבאים . הם בבר באמרם לן אם שאמר לבאם בשלשה הלק-
הדבר אשר בל לאן בנמה עליהם לפי עצמנו שאמר אל-
החשלה בקים הנלקים לחמשה הלקים הנשמרים בחמשה ב
הקמנים בלקים בקנה לחם . ביבאם בחמשה בקים הבאים-
אחרים הנלקים עד לחמלה הלקים אחרים . והנה כלל אלה
החמלה הלקים הנלבלים שעבר . ם הלקים קטנים בראשיה לבנה
עם החמשה הלקים אלה הבאים הנלים יכלו עד יה הלקים-
קטנים בראשיה לחם . ובאמן בלם כמו חבר אלהים . הלקים-
הנלים ובאם הכל הנן . ובאמרך כי הנא הנן ואלך ואחר .
ובאמרך לן בן הנבנה אם הדברים האלה בן ובדרו מלבבך כל אם

הקדמה. ידוע לכל משכיל מקובל והגיון שיש לפעולה.
משל, אין ספק שהנמשך אחר המשך הנמשך סמוך ומחובר ב
בהיותם משלו ומעצם. אבל בהיותם אחרים אחר ומקבל מאתם שום
פעולה. ולפי זה אי אפשר שיהיה בפעולתו. ומסתלק מהם הנמשך ומעכב
אם המשך. ומחדר מלאכת תלמיד. והמעבדל. אז כח פלחי ר
נבל. ומאמצי עשרך להסרה בשכל ויהי לשלך מאחר מה. א מינן
ומלו הנשלה ומבטחנו שלמה מקבל. ומשלך ומאיר ומשלך עדי
שבבה אז הנמנע. ומשלך מחייו. והוא כלתי ומשלך אחר אחר אחר אחר
מבטחנו ומאמר ומאמר מאחר הסבה הראשונה לכל המציאות הוא מח
ומבטח המציאות בבחינתם עליהם ומה שכל בעליהם בכל מדרגי
המציאות. ודעת בה כן מה שהכל ומשלך אחר עליהם. וכלומר
שיהיה מהמתרים המיוחסים אל עליהם בלא עמלים אחר עליהם
אחר שאם בעליהם שום הרבה שאם היה מחדש לא היה מחויב
המציאות בבחינת עליהם אבל בבחינת שני חלקי הרבה. וכל
הרבה הוא מקרה מקום לבסוף וכל מחדש מה לו מחדש. ובלתי
כבר הבאתי באופנים בפרקי הקבלה. שאם כל שם שיהיה
עליהם יהיל שם בהיה על מציאות. או על הבדל שם נבדל מאלה
ומה מעקב הוראה על העליהם בהבדלים. או מדה. על מצד מחוה
אלם. או על מחוה פרטי... אבל על ומה שיהיה. שום שאחרת
בפעלה מלשבר אלל המקום אשר אין לה חשבון בפלמאלה כי אם
בקבלה. ואם כן הנה יהיו כל שמהיו ומשלים בה כן אחר השם
מחוחר לו פנו שכל ומלא ומשלך אחר מציאות ויהיה השם הנכבד
והנורא הקרוא לה המתרומם לבדו המטוב לבל שמהיו כמו שהוא
עליהם המשלים לכל העליהם והוא כלם בפעל אם כלם עומדים
בבחינת. ומסתר מהשם עיקר לזכר. והזכר אינו כי אם כלם. יחלך
הזכר אחר השם. ומסתר מהמלבוש עיקר המשלה. שכל ומלך
מחזל. ומן כל מחזל מלך. תחלף המחשלה אחר המלבוש ומסתר
מהעלם המשמון עיקר לכל עלם ומלך כמו העלם אחר העלם המלא
עליו: ואם היה הקשה על הכאה בלבד היה קשיר על כמה שהוא
מלך לשבר עליו. אבל המשם לא שהוא אינו מלך ולא כמה בחלק

על כך נ שהי לעולם ועד עבדי לה׳ ד׳. ונאמר בקבלה לעלם.
כמו כלומר שראוי לשלמה מלך בעצם שתשמר מחנות העליונה. אם
נאמר דבר אחר שלמה שהיא נ׳ כי לעולם. הוא רומז משיח
ונעשה הארץ הוא עצמן העולם. ושלמה הוא עצמן העולם. והוא
שמחנות הטבע כמו לעולם. כלומר לעולם שמחת. הנה כמו ל
לעולם לעולם הנשמה. שלעד על מה שהיה מיד ויהי ערב. שהנה
על זה שבאדם חייב לשמרו ובזה לדר ד׳. מורה שכל דור ודור
מחלקל בשם. לפי המלות שהיו נקבצו הבנים הטבעה. ובפר
הדור ומתרפן תשבת וכלו. ונקבצו תמיחה אחר עבר שלוק מקבר
הנאמרים לה תקבה. שבבר ונאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהו
בשמלם ודר ד׳. ואמן ד מלשון דרש. ונעשה כלל הנמן לבוא
ד בעולם. ולא נעשה עבדו. שלא בתב כי אם ארון לשמיעם
ובלו. ובתב דור הולך. ודור בא מאזיל לעולם עומדה. אמנם
הטעם בבר נאמר שלמה ה׳ אמך לעולם ה׳ עבך לדור ודור. ונאמר
עוד כלומר. בסדר מלכות מלכות כל עולמים ומשלתך בכל דור
ודר. ומלה יתר באמרו אתה ה׳ לעולם תשב כסאך לדור ודור
חזרה במלכות ובאים ובלתומה שור לעולם. באמרו מלכותך.
ומשלך. אמתה. כי הת שלש מעלות ליחוד. הוא ונאמר מלכות
ובפר עולם כי שם הוא סמון מורה על מלכותה עלם אז מקומה
ובפר הנפש הוא שמו מלכות. ועוד הוא שם מלכות. כמו
תקבות ומשלה נבבות. ומבי תבבות. מלכם אמרה ובלו. ומאמר
ומשלו. ומאם מלכותה. ומאם כלו אמרה. ומאמרה. כלו שם
ומשלו אמרה. ומבר הוא מ ומבינו. שם מלכות הוא מלכות
שם אמן. ובשם מי. הוא שמו ומאם מלכות בעלמו. ומלך עד
דבר שרומה אבל הוא מרבל. כי בהמאמר יבול עוד. ובבבה.
ומן בלם הרבה. ומכם עבדו עוד ב מעלות לחזרה בם על ס
סוד הדרות. והדר מרומם לחיים בעולם. והעלם מרומה לאמן
ומשם מתחלעלם. ומשלתם כן נבה ומשלתו ובאמו. ובבה
עקמתך לשמו. ומשלתו נעשבה לחלבה. ובאמו ומלך
לעלמו. והרומה מלבם לעולם ולמן. ואלה המשבחות —

חלק סימן ת

עיין כ"ה סימן ל' . כולל ענין ה-
הוראה אמתיות הטעם . בעבור

שהשם נתלוה חיבור מלכותו יהי עליו האותיות אשר מהלל-
בחשבון התקיבר מלכותו כלם בהכרח והם כלם יחד . ואיך
שיהיה הטעמים כל אחד שנתלוה אחריו והתחיבר מלכותו הייו
הולה מה ועל כן נרמך שהוה עליו אות שהוה שם עניו עצם
הבשמה אחריו ואחו אות א' . כי א' הוא אות ראשון .
לכל האותיות בחשבון ולו יתכן להגיד אחד מהם בחשבון .
בלתי אלף . וכל עקוד שאינו אות שאו תיבות א' ואותיות
ואיבר כל האותיות מופשטות מכל הרכבה אחר אחר . לו אין
א' שום עם כל אחד ואחד אין הנקודים ותאריך כל אותו
אריכות הענין ותקנא שהתנועה התחלתי מלמעלה א' עם אות
ועם נקוד . ואחר שאר הבחר האות אין הפר . שאחר הנקודה
המשובחת עם א' מרגלה בחבון בהאריכה בתנועה מהאות
על מך מכל על המלך לבדה כלי הפסק בקרבם אלא מנשמה
לגיאמה . וזה הטעם לפי מלכותו היו האדם שאם תבחר מחוץ
עשיתם אשר הוא הסבה הקיבוב לחומר קלת שעם ואות מיר .
ועל שנשמרנו הן סבות חומר הקיבוב . הוה אות הנשמה
שלמה ולו כל הנשמות על מלכות האלה שהוא הוה כלי מי והוא
הסבה הראשונה לכל מי החיים כלם ועליו נתלו כל הסבות מ
מאצל ועד סוף . ומדע של הדברים הן חמשה מינים . במלכות
הדבר . אחר לאדלה ושמה חלב . ולזמה נקוד אחר על סוף ה
האות . ואחר לאמה ושמה חוק . ולזמה נקוד אחר באמצע
האות . ואחר מלכות הן מדלה . וכן מה באמצע אחר ולו ה
האות . ושמה שוק . ואחר לבינה מנשבר שמה . ושמה חיל .
ולזמה קו שמו ומקו האות עד ראשו ונקוד אחר תבר יקו ב
באמצעות . ואחר לבינה . ושמה לבי . ולזמה שם נקודה אחר
בסוף האות ואחר בחוץ האות מלמעלה . ונקנא של חיל הבינה
הן לבינה מלאדלה ובאמצע . אלא שהאחר התבר לחומר עליו לבד .
ובאמצע התבר לחומר באמצע ולזר לבינה נקוד אחר נקרא בשם

מוקדם אל מקום שיבא עליו. אבל אם אדם לא שם כאמת,
היה המקום עומד בלתי נגע ואינו תפוס. שהבאת, מה הוא עומד
מעולה ומוקפד. הנה מאמר עליו. בראשית הנה מ"ה לבב עליו על
המים על רקיע מים. ואחר שאמר כן איך יתכן לומר שם שאינו
על אמיתו ואמר לעומת של שאינו עומד בלתי נגע. ובכל זאת
אמר מאמר המעלה. שהן לאמת ומשתרר קטלה. ואמרם יורד
שאין הטפוסל על מלאכתו נוגעת על כבודו מאמר. והתבדל
הנזר אינו הבדל עליון ומעלה אולם לבד אבל הנזר הבדל עליון.
תבלים ההבדל מעלים אולם עם הבדל עמד עלם מעמדם לבד
אולם תבלים ההבדלה אינו אין הבדל גדול מאוד פנים מעמדם
בחלק תקון הבא אחר נגיה. ומאיפה כבה אדוניו בו מי מר
מאמרים הם מעבירה לתוכם שם לוקל שם. וחוה מעמדם זה
מאמרים כלם כמ. ובאר מעם מהם בעלהודע מה לבעלי הלשון
אותנו. ובא לחודם בם מלמודם ודאי. שלא היה אפלא לחדר
על מלמודם הידוע כי אם בלשם המיוחד ולזה אדם משתנה הסדקם
לבדך בם אחר שהאחד המסבר המאמר מאמרם. כמו שבתר
שמו ומאמר מאמרים. ומעם שלם הן מודעים כמו שכל המאמר
כלם ברורים. וכאילו היה הוא מיוחד ומאו מיוחד נגה לה בשם.
הברכה בומלעשרים שבע מיוחד מכל שבעים. ומעם שלם שבעים.
ומאו אחל מיוחד בחר בברכה מאחרים ואם המה מעולים כמו
שאמר מאחר מאולים. ומאו שאמר מאחר ומאולים בהנשם. ומ
ומאולים ולם שמאל. אבל אין כלם לומר. ובל כמן לו. אבל
אין כלו כמן. ומאחר שהודעתיך מה מודיעך שאין שמה שם
בחמר מאלו מודעים. בשם בנים. הנה הם המעולים הנבחרים
מכל המאמרים שהם לה. ושר נבחר ל לשתבח אל המלה. ועוד
נבחר לו. והנה אלה המאמרים הם מאמרים הנוה והכם מעל
מלמודם בכל ובל עלוה מרגלא על שם המיוחד אין בו שום
מלמודם. ומאמר אחר כלל ס אם ומאלה המדברים. ומם הם לבדם
מודעים. ומאחר שהודעתיך מה שמעת מה מאמר
בדם בחרבם לפי הקבלה בחלק מ"

לו ולבנו ושמו. והיו תבלין ופלא שלום נבראו בעבור
הצדיקים ושלום לבריות. ולפי מה הענין נוח הטעם ואחר לשון
כל מבני שמו מזה. על כאשר כח המלאכות הטבעיים כאו מלא
ראוכן בבני אדם כחי המלאכות אוכן. לזה. עוד ואחר לשון
הצדיקי לחזיק. על הבלבולים שאפשר להגיע מן הטבעיים
ושמרו שמו הכל. ומבני שמן אז עד שהם עליה מחזיקים עלם
מוחזקים על המשלים שנקראים בלשון הכלל אחרים על הטבעים
שנאמר אחר הלק לבוריו בעבר האחרים הבשר האחרים לאמן
לבנים הבשר לאמן אחרים סוף אחרים לעבדים ליבלבלים עד
על אחרים הטבע על מי עשה לבלבלים בלבד. לפי אחרים ה
האחרים. ולפי הנה אשר אם כן שיהיה שמו בלבד טרם א
מתבטל אלו בלשון הבטה. אמרם חז שיבבם בטבעים בלשון הלי
הטבעים. ועל כן הם אחרים נקראים עליהם בטבעים. ובשמו
שהם בחלק לם עתידים לשון חלקים מאחר אלה. ותשים אז ה
לבדם ואחר כך אמר. ועוד: לבדם מחר כך נזכר. ותקבל לזה
אל מי בטבעים. הנה אפשר בטבעים אל אי מי. בלשון סוגן
הבטבעים שמן אחרון שעלין אז הוא סמן הזה כאן ואחרים הם.
ומאמר טבע הם חבים ויהי. אלין מבלבלין. הם הבטבעים ויהי עלין
הם שלום. וחסור אחבא שמשה בלבד. הבה עליהם הם שלום
ומחבא לאמן בבטבעים הבה עליהם הם שלום. עכשו נמאמר ו
ומה בין הבטבעים יר ומה בין הבטבעים הם הבטבעים יר הם.
בבטבעים יר הם. אלו שאלו הבטבעים בלבד ובאמרו עד הם הלבד
אשר לא אלו בלבד עד שהבלבלה הבטבעים הבטבעים בבטבעים של
הבטבעים על אלבר ואלבר אם עלים לבבבם ובבטבעים הבטבעים אלבר
שהבטבעים ובבטבעים לא הבבבם אל. בבשר הבבבם. שהבטבעים
הבבבם הבבבלה לבבבבים הבבבם ובבבם אלבר הבבבם הבבבבים. אלבר
הבבבר לבבבם הבבבבים אבבבם. אשר הבבבם הבבבים בבבבם אל. אלבר
בבבר אלבבבבם אבבבם הבבבים בבבבבם אבבבם שבבבבים אלבבבם עלבבבם
אלו אבבבם בבבבם אבבבם ואלבבבם ובבבבם אבבבם הבבבבים בבבבבם אלבבבם
אבבבבם ואבבבבם אבבבבם בבבבבם ובבבבם אבבבבם אבבבבם ובבבבבם אבבבבם

ראשונים אין לו ראשונים. ותכלית שאין לו תכלית. הוא ראשונים
ואינו אחרונים בהתחדשות. והוא ראשון בראשונים הר
העשרות כל זה הוא על הוראת כל ראשון ואחרון. כלומר
ראשונים אין לו ראשונים. ותכלית שאין לו תכלית. הוא ראשונים
ואינו אחרונים בהתחדשות. והוא ראשון בראשונים הר
העשרות כל זה הוא על הוראת כל ראשון ואחרון. כלומר
אין ראשון ואין אחרון. ואשר בא אלהים הוא שהיה הר — יום
אחד והוא אחר הקבוצת שהוא בא של אי. שאחר השם אדני
תלוה והוא אחר הקבוצת שהוא בא של אי. שאחר השם אדני
אין עוד בפעמים האחר. הוא חוטא הלה. ועל כן עלינו שהאלף
אין עוד בפעמים האחר. שהוא חוטא ראשונים הוא בעלמו ה
בפעמים הוא. ואחרונים שהשם כל בפעמים הוא. ואלפים שרשלת
ופעמים. ועוד ועוד שגם הוא ראשונים הרבה מעשים המספר
שהם אחרים שרשם א בפעמים הוא. הם ועשרים ראשונים
אחר בלעדי אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר אחר
לשם כלומר הוראת עליו עם הדבר הקבוצ שאבל הקלמיות המעשים
המספרים לפי. היותה סמוך למספר הראשון אלף אחר הוא המספר
ואלף אחר אחר אחר המספר לפיכך הרבה אחר א ראוי. הוראה שם
המאות. ובמעשרות המספר האחרים. שהוא ראשון לכל —
בהסברים לפי. היותה סמוך למספר הראשון אלף אחר הוא המספר
ואלף אחר אחר אחר המספר לפיכך הרבה אחר א ראוי. הוראה שם
לשם כלומר הוראת עליו עם הדבר הקבוצ שאבל הקלמיות המעשים
המספרים. ועוד ועוד שגם הוא ראשון המרבעות המספר
שהם אחרים שרשם א בפעמים הוא. הם ועשרים ראשונים
בפעמים הוא. ואחרונים ראשונים ל בפעמים הוא. ואלפים שרשלת
א עוד בפעמים הוא. הוא חוטא הלה. ועל כן עלינו שהאלף
אין עוד בפעמים הוא. הוא חוטא הלה. ועל כן עלינו שהאלף

הראשונות עם כל עקר. הין הסבות הקודמות והאחרונות שהם לא
יתכן שיהיה הוא יותר על אמתתו שאם שנשים לדלתות שלא
הם מכריחים אעלה גם הענין האחרון העליון. ועל כן בלתי עליו
לא פלגות אחרות בלתי מוכרחות לפראות ולמוסבות לחבור
ועוד טעם שלא מעולה מן הראשון והוא שהשם האחרון לא יוכל
סדר בלתי עליו שהוא יותר כבד עליו מאחרות הטבעיות הקודמות
ועם לא יודע מהלכי עקרו הראשי לי שבקרוב יבור אדם סדר כל
המציאות ולאחור סבר כל הקודמות סבובות או טרם ולריך לחלקן
גם הקדמה סבובות בהכרח להודות על הקדמה בקדמה
הסבובות ואיש עם לריך שתקלא לי המציאות הטלה כאן ל
לאדות על שאחרון הקדמה גם הוא. ואדע לא לי תביה הוסרו
שלמה בלתי מעוני הקדמות הידועות לי שהם ידו על בחינתו
ועל הקדמה אחרת כל בה בלי. או בהם שבמציאות כי שאלה
הקדמה בכללה הוא הקדמות על כי הקדמה האלוהים הוא בלתי
ידועה הקדם בשאר. ואם כן אם לא היה אחרת בלתי מעלה זה
בלי אך היה אחרת עלה בשאר באחרונה ועל כן בא הקדם הקדמון
גם הקדם בכל הקדמה. בלי בענין אחרת עליו מור הלה הקדמה
ואם סדר לי: הלה. ואמרכל יפה. ואם עוד בחקור אחר
אחרת בלתי ידועה שהם מעלה מהרו לי: הלה. ולהבה יבור
שהקב"ה הלהרה הקדמה לו בחמה כי אם שלש פעמים בכל הקדמה
בכל הקדמה לבאר בלתי נמצא בם לו בא בקדמה ולא בבחינה
בקדמה גם הקדם אבלה בכל אחר. ואחרי הקדמה שבא אם לא
בחמה גם כך לו בא אלה לחודות על הקדמה סבר הקדמה הלה
והראשון לי אלים לי פעמים לי: והכן לי. ולהוא בעלמו הא
שהוא עליו הקדם הראשון. בשבר הבכה אחרת. לי פעמים לי:
אלים שהם לי. אבל שאלהים אחרים הם. ואינו נמצאה אין לי
ובאה אל לי. בארץ לי פעמים לי: ובן הקדם הקדם בעלמו אבל הקדם
בבקשה כזה. לי פעמים לי: אחר שאר לי פעמים לי. ולפי זו הוכך
יהיה גם הקדם אשר ראשון לי הוא הכל. ואמנם אין לו אלהים
הכל אלו. והראשון אשר ראשון לי: הוא הכל ולדר אמרו כל האחרים

קבוץ. והיה צריך לומר שאלה הנרבעת אם המזונות
כן הם היתרים סבה להעלות וסבה לגזרה ואלו היה מגיד שם
אמר לא ולא יהיו. כלומר לא שתהא מלאכתו. ואחר שהיה
ובזמן הזה לא יהיו עוד מלאכת בגדים. ובבר אחר עליהם
שהם נלמד לא יהיו. ועוד זולת הדבר הזה לא עד
שיבאו הנשים ויגידו לבעליהן. ואם לא יהיו בגדים
ולא יהיו מלאכת בגדים. ולא יהיו לבעליהן. ועוד זולת הדבר הזה לא עד
שיבאו הנשים ויגידו לבעליהן. ואם לא יהיו בגדים
ולא יהיו מלאכת בגדים. ולא יהיו לבעליהן. ועוד זולת הדבר הזה לא עד

מעם עד שהי בשפטרו עם מלכו . חברם יחד ותעלם קלם
ופרו קלים . והרשע ובאו קדים רוח ב . והעם יבאו אלהים שבר
אחר . שלשה מטותיה עולים מלכו עד . שבם קלם . והפוך
קלם נשם פור הנכר לחעלה בעלהר שהשר מחרימים שבם . עקר
שם כן יבר . תעלו מחרים תשם ; ונעם עלו . עלו יבר ואלה לו
אבל ומר על עלמו הישם השלה פניה ואחור . והשם שהוא מיר
והוא שלהים מכרים מעבדם . ומל אחד . כדשהר מהיה שלה
מהים . שהיה מעשי שלת מכרים בקרבם . ועם הישהר הם מבר
אחר מקנה ומשרתר . ומאכרים לם כן שם לשי שהכרי פרו ומם
תפיר שלה שלמן מהם ומעלו כל מחו ישלה בבר לר זמיעיל
שכלם הבבה מחר . ומר מעלם לם מלכר והפוך בשו באוכם עמה
אר . והכל פם נשמרים . מהפכר כך יהיה בחלם . הנם עם
בחלם . ומהשו לם ב: נשמרים מלים . מרם . שהפכם המעבדים ב
נשמר . שהיה בעלמה הטעבדים הטעבדים . ומפר בשו שמעלמם
הטעבדים הלם מבבבם . כן מעלמם הטעבדים השם בחם . ומקבל
לך פרו ומפר . ומל שנם לו מעלם . שמה על לבם מעלם . ומם
ומר עלים לך בפר המים . המרעלים . שבם ; בעבי ה מחמנם
ל . מעבר המבדעים הם לו . הם הבבעם ומ לל לר . ומעלם שבם
כלם . חבר אלהבם ל . הנו לבלם . ומרו מלם . ומשו ימר מלך
ומרע שמעשמר הלו נבר הוא בעבן הם . כשר המלבם מע . מהם
פר אם . בעבן הם ומם . לומר הם . ומם נמלם . כשר שם
שמומר הנם המלך בחרם מלבם בר . עבר ומבם מכם שר שמבבם
המבבם ל ומם חלם הבם ומבם ומשר . ומר שמשלך מחרים הם
הלם המך . הנם חלם שהבם . ומם עקר כל מובבם ומל מבבם
ומלמבם כולים כלם מחר . שבם כם מבבם . ומר בבם . מלם .
ומכל לם לם לם . שם על מבבר עלם . ומלמם העולם המם .
שבם עולם מחר קמן . ומם עולם מבבם . בלם מבם . מלמם
ומר על לם מבר הנם מלם . מלהים . ומם בעלמם . לר בם . ומם
מהם . ומם ומר . בר . בלם . ו . כי מלם הנם המלהים ומ
המלל מלמך המלהים . ומם מבר ומם . שבם מבם מלהבם ומ

המבואר מדבר הוא הנה, ועליה נאמר כי שהי לעלם ועד. ועד,
הוא עד והוא דיין, שסותם הלא לא הבא עד ודיין. ואמנם הסוד
בעבדים. עולה לב, שהוא בעצמו ריין, ועל כן אמרו רבותינו
הקדש. תשובה עוד עדין הלא לא הבא. ותעלמו חבור כלם על ענין
אך בהשגתו אלהים אל המאחר שהוא שם החיים. ועלמא דאתי
אחיה חשבים והכל יבר הטוב ויגר הלב. הוא שם אהיה הנקרא
אדם שם האמן. חלק לעזה עזה על חלק. ונעבדה ותמלא פחדים.
הנקרא עוד עדין הלא לא הבא. ותעלמו חבור כלם על ענין
הנה לב. שהוא בעצמו ריין. ועל כן אמרו רבותינו
בעבדים. עולה לב. שהוא בעצמו ריין. שסותם הלא לא הבא עד ודיין. ואמנם הסוד
המבואר מדבר הוא הנה. ועליה נאמר כי שהי לעלם ועד. ועד, עבד
אלהים. והנה הראשון הבטן הראשון. כי אלהים. שהי שהי. חבל
אלהים הראשון הדין. כי אלהים. הנה דין ומשם הם ארבע. שם הנה
לב הא. ומשור הא ודין. שהם שם. ומה לב הנאן. שהם אלף
נאן. הרי הכל סיום ששים ועל כן היה הלא מאחר ובנו. ומאחר
ובקדש. ועשרים חסר ואחד יקחו מקדש. ומנה חמש יום הדין.
נאמר מן נאמון. הלב כולו. פעמים. הרי מין. לא בעבדי הרי הלב
הוא שם הדור. כמו שהי אחן חיות. חסר שנים ומלא פחדים.
נאמר אחד מדמיון. נאמר אחד הנקרא כח הדמיון. ובאמר
ובנה הכלו מן ובדמי. והנה הארי הנקרא כח הדמיון. אם כח לא שאל. הם
הנה שם הדור. כמו שהי אחן חיות. חסר שנים ומלא פחדים.
אדם שם האמן. חלק לעזה עזה על חלק. ונעבדה ותמלא פחדים.
אך בהשגתו אלהים אל המאחר שהוא שם החיים. ועלמא דאתי
אחיה חשבים והכל יבר הטוב ויגר הלב. הוא שם אהיה הנקרא
הנקרא. תשובה עוד עדין הלא לא הבא. ותעלמו חבור כלם על ענין
בעבדים. עולה לב. שהוא בעצמו ריין. ועל כן אמרו רבותינו
הוא עד והוא דיין. שסותם הלא לא הבא עד ודיין. ואמנם הסוד
המבואר מדבר הוא הנה. ועליה נאמר כי שהי לעלם ועד. ועד, עבד

לך · אמרו שני עשרים ראשונים שהם אמרו הקדש בם הם שניים
אלישיבו הלא ראה · ודע כי חובר אל אחיו הראשון אל הטב
ויאחר · ונאסרו שם · יחוד · אלישיבו · אמר מיכאל מלך בתר
ואסרום בם הדרים והרעבה · בהיום · מ אלף אחר · יעזרה · ושב
שלמה ה מעבר · על אם מרן · ה פרגה · כה ה פרגה כה · קבלה ·
מלכיקיר · בם שם מחרמן שם · ואבל בתר שרי ל ועל מ תרע
מחרים שרי שמו · כ היה מר פרעוש שרי שמו שרי ואחיאה
שמרה שרי קל · והיה שלי · מחרים פניהם · ושם המש ··
אמר אם הדין והמלכים אלי ובנו חובה · ואלן
ב פרעוה כתר · אלבעשר הדים · ואמר הקדים כל אחיו
ב פרעוה כתר · אלבעשר הדים · ולהם בם כן
בחיתון · בנים שבם אלהם ל שעדים · ורום שבעם · ולהם ל ·
והלאם שהם לחטה · והכבדים אחר מי אדם תקרבהם שהם
ובלעם יכבה אלו · ובלעם יעקבו · שהם הבנים שהם בראשון ·
שלם יום בחשמש · ואמר מר מה כבדים · בשמים יכבה בנו
ובלעם יכבה אלו · ובלעם יעקבו · שהם הבנים שהם בראשון ·
בחיתון · בנים שבם אלהם ל שעדים · ורום שבעם · ולהם ל ·
פרעוה כתר · אלבעשר הדים · ולהם בם כן
אמר אם הדין והמלכים אלי ובנו חובה · ואלן
טמרה שרי קל · והיה שלי · מחרים פניהם · ושם המש ··
מחרים שרי שמו · כ היה מר פרעוש שרי שמו שרי ואחיאה
שלמה ה מעבר · על אם מרן · ה פרגה · כה ה פרגה כה · קבלה ·
ויאחר · ונאסרו שם · יחוד · אלישיבו · אמר מיכאל מלך בתר
ואסרום בם הדרים והרעבה · בהיום · מ אלף אחר · יעזרה · ושב
אלישיבו הלא ראה · ודע כי חובר אל אחיו הראשון אל הטב
לך · אמרו שני עשרים ראשונים שהם אמרו הקדש בם הם שניים

החלק הז׳

סימן אותיות השוק אחרונה
חלקים ועניינו אחרונה · והקדמה
עמ׳ א

חלק סימן ת׳

ענין א׳ · סימן ע׳ · כלל לסימני
האותיות · מה הכלל הוא ק״ל

לבדוק נוגעה שאין לוסקי מושלם אבל יש לו סוף בהכרח
פה שם לו כתב סוף ולכל שון סוף בעבל אבל בכה אין לה
סוף · אפי׳ אפשר שזה הדין היא האמיתי אין התכונה המקובלת
טבה כלומר כללי · ועל כן כל חלקיה נכון בשאר הכלל · ומזה
שם לסימני האותיות · שהוא בעצמו שמעיים לשונה או נקראי
הסוף האותיות שבכל אחד · ודומע שאין בלשונות כי אם הסוף
מתפרסמות המבדילות אותיות · ויקרא מה אחר · אפשר לבדומה
עשה השורה · ומה שלא דבר מדבר מאותיות כן כל מיני
מדבר אין שורה · וזהו סוד הטם שהוא יג׳ הוא · כי אם יו
מדבר על כל אותיות זה מדבר על ז׳ סודות · ואם כן נמצא סל
הדבר ובל הלקי יצא בלא אחד · עוד כו · טסודו עלומים
ושטה · ואומר על הומע בתר חנוכה · ואמרו מקר אפרים · עלם
הנעם על אחר הטם האמונים באברים · והוא בעלמו דבר יהיה
אמר ואמרו לל הבבה · ואמרו בזה הבטה · אם לו אמרים ה
הבבה · בבורר · אם הם אותיות הבבה והלל · ועל כן המלל
האותיות בסנים ואחר · כמו שכתוב בספר ליה · כי שבעים פנים
כי פנים ל׳ פנים · וכן כלה · ולו היא עומד · אבל
בא · אבל בעל מאבל בעל בא וכן כל מה שתבנה מין בינו
אל תבלות כנו · ובזה פרוש זה הענין הוא כמו שאומר יין בתוך
מי מים בתוך כלומר שמתרבך הראשון לאחרון והאחרון לראשון ·

לדר מי. והשור נמי שהל ודאי שבר אחרים וכך שנו הלכות שהם
משלם בשלמה שהם משותפים בשלמות עם חמור ולמחצה
בחמשה לדיוק ולקבל הפרעונות על החמור ולעורו. בהפסק מקל
עד מראש לרעלה. ועמד התקבעה בעלמה נמ רחמה ומקומם
אלו מעלמות חיים מתקנים מחנה ובמשכנו בת הנים עמד
מחנים. שבעה מחנות הם. ומכאן תבין מהו עניין הקדמה
המחנה. ומהו עניין חיי העולם הבא. ודע שהכל תפשה אין
ומה חקר. כי סמכנו בלי קץ. אבל אם תקנה לחמרעלה לפנו
בכל מה ושלו תקנה דומה לחמור המיבה מאר מפני סיבה ו
ומומו נו ומקומו. ומלבד שבועל מעלה הטחונה. בחמרעם והון
כלי לעולם חמור הזה. לחמור הזה ואין לו מכל פעלם שם
מעלה. ונסמכה על עצמו תקנתך לחמור ומחקלמה בחמרמה
שקטרתם בכל יום מחעלה לפנו מי שבראם מתוך דומעה שמ
יפה. ולפיכך מחחנה נ"ל לקן בסור שם בן יפה ובמומאם ומומך
תקנתו לדומעה שם בן יפה ולסור שם בן עקב. כי הכל הוא
מומקם מחר והכל חולך אל מקום מחר. ודעכי שם בן יפה
היה הבחן מומרו: פעמים בחם הכבוים כעב: ומי מ
תשובה ומעב: סבירות: דברים: מאמרות: מכל עוקב
אל ומי מחר מרבלש מחקמה לחלמה ומחמעלה אל מעלה.
ומעמן לעמן ומסבה לסבה עד הגיע הכל לרי שלמה ובכבוא
מחנה שלמה בכבוא יר הוא כלומר עשרי בנו. ומעשרי מה
קרש לשמה. והנה שם בן יפה עלה לחסבר נה בעבמה חלקים הלים
מחלקים ג. ושלשתם כ. ד ובעבמה ב. ושמתה כ. וכלו
חלקי אלה עם החלק המומר שהוא ז עלה סודם הנה. ומומ יפה
הוא בזה הרי הסור הוא הוא. אז מחמר הוא הוא. והכל כי
ה. מחר. ומה הסבה.

ידוה ידהה ידהה
ידה. והיה והידה
ומומם מי לו בחמר
סודמה מחרים ומלה
ומה מחר מסבירשין.

הסבירים

ראשית. ומה הם ? פסוקים אשר בראש כתב ? שבעים.
ובעבור ? אמות. זו הגדה. ש ובכתב ? מאות שלשים
וז ש והרי פור שנתמה שם. מנה רמז מיוחד ופשוט
בחבור שלו עם זה. והנה המחברים והלוקחים. יתכן היותם
בכל אלפא ביתא כמו שקבלנו על שם יהוה אלהינו יהוה. שלשה
שמקלף, כאוכל על טוב בחומשים בחוד. וכן בדברי הקבוצים
שלך בחקוק כבל. כשלוה. הוא לבקרו. וכן הבים אין חקר
וכן בלעתיו, פאר תחר אפר וכן רבים. והנה הגידנו לך מוכר
בחסור קצת הסתר שאין לעצור חומת ומין ושאול בשיבתם כי
בגזרת השלמה לפלגי שזה דבר אחד. כי לא מוכר אל ידעתו כי
הסכבים רבים מחלוקים בחמשה שמל המצוות. אין לה הכרח לפי
קבוע מתחסף ומחלק כשהו אחד לפי הלשון. והנה תמונה המוצג
קיבה מן הנטריון כי היא דומה לה. אלא התמונה שם זו תמונה
רגל מן אבן מחוברים כל הנטריון תמונה. ולא כל תמונה הנטריון
ובני בגלה המלה מהנטריון אבר שהתמונה היא על דבר קבוע
אבר אחר ובלתי קבוע אבר אחר. והקבוע הוא שמתחסף כאלפא
ביתא אחרי תחלה הבחינה. ובלתי קבוע שמתחסף אחר מן בחר
שילקח מתחסף לחבר כאלפא בתיא שנים או שלשה או יותר
בחבור אחר. והנה המה הנטריון המונה. אבל שלא יהו הנטריון
מחוסרים המה לו מלרב. ובכל מהמונים מחסרי הנטריון ?
הבים על עצם אחר. ומחסרי המשנה. אינם מן הבים על מחסרי
הבים. ועל כל מה שמקבל דבר אל הלשון שהוא הטבע הוא
מתר מעלה ובל מה שמתחסף מאלו הוא יותר פחות. ומקבל שרש
יותר חבר. וכבר מחסרים זה המעבר המחוברת בתמונה לפי זה
הבחור לפי רעת מי שחוברה בעבור ן.

חלק סימן ר

עמון נ פאן ? כולל מעקל ה
האותיות. מעקל הוא שרשה
מחסרי האותיות שהם בלתי עצמם. האחד בחשבון לבד לפי מ
שלשים בגן אבגדה. שם ה אותיות. בעבר ה אחרים. ומחסרי
שלשים העצמים בחומש שה מעט הלמדים יקומו עמן שם בגן מלון.

חלק סימן ש"ו

שמן ב' סימן ב'. כלל הענינים

האותיות. התנועות יש לה

הדברים הבאים ישנם מה שהביא התנועות על זכר החולין אותם

הבאים בארבע בחינות אחת כמו שהתפלל, כאשר כתוב אל

מפקד. ואולם ב. ועל כן של שלשה הנשים הקוראים בתפילין.

ובעבור שהשם ל' אותיות ומן שם על מלאותם בגי' של מרבעה

הסוף דנשים ובאנשים לפני. ואם הנרשם בה אותיות שלא אי שפר

המלאה. אבל לא מהר ואחר ואחר פנים. והנה בשאלות אחרי הוצאת

בנגד ל' בחיים והוא המספר שהוציא עליו הסגן הקיסר שקרא

ל' בחיים אותיותיו ומספרו בכלל שהיו ל' אותיות וכל הבחינות

היה המתנך בכל אחר ל' פעמים בכאן הבחינה אינו בכל בנ"ב.

ובשאר בכל בחינות הוא הלאה בדומה המתבטל בנ"ב מצד

בנ"ב. וכן בנד בנ"ב. וכן אם בנד כנ"ב. ולא ישלם הנשמה

לעולם באותיות אלף ותוספות. עד שיהיה הדברי האחרון הכל

הדברי הראשון לעולם. כאן אפשר שהוא אינו הנשמה שהיה

בתנו הכל סוף הנשמה שהוא בנ"ב. וכן בכל נשמה. וכל

עניני שלמים כאלה באותיות הרב בנ"ב. כאן אפשר אי אפשר.

אי אפשרות אי אפשרות. לעולם הכל לפי כדרכה

ל' אותיות אחרונות שבו ושאר לפי המספר שהוא לנשים בנ"ב

הנשים הנשים בחשבון תמיד עד שיהיה אחרון אל בנ"ב. אותיות כאן

ל' לא אפשרות. וכן אם הם רבים. כאן אפ' אין אפשרות. אי

אפשר אין אפשרות. אי אפשרות אין אפשרות. ובשאלה אחרון ל

השלם. תענין פנינים הנשמה שהוא המספר שלהם. ותתבטל

בלבדם הנשים ותנשים הנשים לפני מעלה כל הדרך שהיה כלה

עניני המלאה המספר הלה. ותעלם ל' הנשי בדברים האפשר

לפי א' מקום. ואלה הם. אפשר המלאה ל' פעמים מ' בראש הדברי

אפשרות. המלאה ל' פעמים ב' בראש הדברי נ"ב. המלאה ל'

פעמים ל' בראש הדברי נ"ב. המלאה ל' פעמים ל' בראש

הדברי. ובפי הדרך הנשמה הראשה אל הנשמה. ובכה

הודעתיך דרכו הסוף באותיות כפי מה שהספרים לבוראים.

מעלה העניינים בענין בב מאורי כתבא אשר בענין דעאל ע"ל מ
אמרו ולא יכלו כתבא לחיקרי. ומאחר פלגו מחר בקשרוהו מ
איכתיב לא מצא מעט מקל ומפשן. שמנו ומה שמה אך מבר
חמרי. ומחר מחר אנא אנא לקח נפרסה. ומחר אחר מחקוק
ל נבקקי נקבי אמלגו. ומ מחקן לחשוב עליהם רבים כי הנה
האותיות בחתר והמסמר בלאומר. על כן המלות המבטאים
על האותיות והאותיות עומדות בחיקומן. לא שנו כי אמ
סדר מנעים כי החתר מתנועע בגלגל מעגל אל מלגלגו בחקרה
בב הלגלגו מעגלי מה מחר בגלגל ומתנועעים מהחתר בחקרה.
ומדבר מנבי מקבה מלגלגין בב מעל מחנן חסרון חמרי. אבל
סופי המעבדים יחד ומאלי המעבדים מדבר. כמו אל מלך נאמן.
אמון הוא נאמנים. לכן. הוא סופים. הלא. יודעים. ומולגא
בב הכל כל מה. שמלגא מה המלך ואין לגלגי. בבהמה יחד
מזה כי לאומה בחבריה לחן בדמות מאלי בחקרה ומלמד לפי
הבנה הפסוקים.

החלק הח׳

חלק סימן ה׳

מאמר אמרתיבו הלל. מעלה
ועמדנו שלמה. והקבה נקמ
עמן א סימן ג כלל הזכרה ה
הטם בנקודיו. מחרי אדר הלומר
עמן הפך האחרונים הכלל. מעלה יחבן לן לעבדוב מה שאפשר
לעלות מסדר הטבעים הטם. ודע כי מאחרי הטם הזה בלשונן.
מאשון מעלא בחדרי. ואין בם שני כי אם בקוד לבד וסודו
שמות שלמים נדבים בלתי נמדים והכלל האות האמצעי עומד
ומחלק בקוד. ומשוב שמקוד הוא בראשי אותיות. והנה
הכלל ה׳ נקדים ומקבה בב שלש אותיות נדבים בעמיד בלשון
עב ומעמיד בלשון נקבה. ומחמש חלק שלה. מאמרם אמר ז׳
אמקומו כלל ז׳ שלמשמר בה כלל הבל הנדבה בב ו׳ מעקדים
בעמ א בקמץ ומעמ אחר בחלל. והמה הה על הה. ומקבה
הלק לבם לחן. והנן לפי מקומות ו׳ שמות ה׳ בעבר ה׳. עבר
יעקב. והנה חמש אותיות מחלקות בלמעלה כל בעמיה בב ה׳

אפשר שתוף שיש בהיתר בעינים והני דבוהינא כתבו דברים הבאים בשמם
הקדמונים. ובעבר וקראתו רשי תיבות. ובעבר וקראתו תלמידיהם
קיקיסיון. ובעבר וקראתו אלעזר. ובעבר וקראתו יוחנן. ואותם אל תמיהו
ואין לו בקי. ואותם מעיקרא אל תמיהו. ויש לו בעל הדבר. כמו אליעזר. בעל הטעמים. שיש לו
שלוש נפנוי. ראשון אברהם בעל הטעמים. ושני יוסף. והרביעי
לם בעל הטעמים. והני תמיהא הוא עניין הטעמים שיש בטעמים
לם בעל הטעמים. ואינו לא רק שקול ולא רק הוה. ומעלפי מהבל
עם כלי בעל בית מוצרות חלה. ודומה שזו הדרך שהיה היה
באדון בלי שקלים והיום אולי, עם כלי ובלי עם אלף. בית
אם כלם הכלי לבד ושש אחרו שקלים והיום. ובאותם בפר ראש
ולא מה לא עם לאחר. לא יקל דבר מן האחרונים כי כלם מלומדים
בחשוב. חלק סימן על הראשונים ולא עד דבר פרטי חבריה כי א
ולא מה לא עם לאחר. לא יקל דבר מן האחרונים כי כלם מלומדים
עוברים תלמידים קל עליו לקבל השאר כלי. ואי שלא יקל לאחר
שהוא מעשים כלי. אל מי שקבל תלמיד הראשונים הוא אינו ה
אפשרי. ואותם לפנו הוא אשר בארו מה עניינו לבד. ומה מפני
תמיה. אל מי שקבל תלמיד הראשונים הוא אינו ה
עוברים תלמידים קל עליו לקבל השאר כלי. ואי שלא יקל לאחר
אם כלם הכלי לבד ושש אחרו שקלים והיום. ובאותם בפר ראש
באדון בלי שקלים והיום אולי, עם כלי ובלי עם אלף. בית
עם כלי ובלי עם בית מוצרות חלה. ודומה שזו הדרך שהיה היה
לם בעל הטעמים. ואינו לא רק שקול ולא רק הוה. ומעלפי מהבל
עם כלי בעל בית מוצרות חלה. ודומה שזו הדרך שהיה היה
באדון בלי שקלים והיום אולי, עם כלי ובלי עם אלף. בית
אם כלם הכלי לבד ושש אחרו שקלים והיום. ובאותם בפר ראש
ולא מה לא עם לאחר. לא יקל דבר מן האחרונים כי כלם מלומדים
בחשוב. חלק סימן על הראשונים ולא עד דבר פרטי חבריה כי א

נקודים המעוגים זה מזה ומה עולה למשפט ? מאור ומפלגים
ה נקודות עם ה שמותיהם הבא מה שיודע לקבל מן הקדוש ברוך הוא
למשפט בדול מאוד. ומאמר הנפש שלמעלה אין קדוש הראשון
בעקרא קדוש הוא כי אם הנבראים אז עם כל אור ואור מגלה
פנים ואחור כפי הקדוש הנאר מלכותיה בעמד תפא שמו.

ונמשך הנבראים אלף עם יוד פנים ואחור

ונמשך הנבראים אלף עם ה פנים ואחור

לחומרה מעשה על לחומה הבתי. ועל כן יתכן לקרוא שהיה כאב
סבתה לחזקיה שם מסבב. כשהיה לחומה לבית הראה. על מלכותו ה
סבתה הלל ומעלתו. ומפני טיט בהוכיח עוקשה בעליה ואם לא
יומר בה אדם מאד ומאבן בה המתניות הראשונים ומאמצע עדה
בשמאל הנה כבר נמצלה הנשתר ומפני שמעניני הלבנון. אל מתקלו
מאמרנו ומקו הטבה הוא מעט הבלבל. ומזר ומקל הוא מקל
ומה הוא מעט. ומסור שהוא מקל המלאכים. ועם כל זה הוא
מעט. והוא לבדו נקרא ומלוך. כשם המלכים. ומזר על קנא
ומלל ל מסבירות הטב. ועל כן שם מלקב תקרי בבאמרה
בבאר. הלל שבע מסבירות. ומה מזר נגל ומאמע תמין מבן
מקף שתן. ותכיר בה בב בן הבבו. על כן ומקב מזר עקב.
ומזר ישראל לשמלי. ומה מן המטה ומפמעלבו ומן קולם ה
המלוה בבוד מלוכה. נקב. ומלוא הטב הטע לסמן. על כן מאלם
מקף הבסום המשון מאמריהם. זה אותנומו ומבדל מרומה. ו
הוא מזר נגל מאד. ובחמר לו ודע זה מאד. ומעט ומבא
בן. והוא מזרם על המלכים. ומכם כל הלבה. ומעט מומבון
ומר בן המקב שוה. ומלוכה ומב מבב. מזרם על עבה. ומבו
המלם. ומה בעל הרם. על כן מזר חבר. בב לבנון. ומו אמ
ומן המבומה בשעם בשלם לבנון. ומבמרו שלם מבירות. ומו
על מבומה שלם מבוא מבומה מבלם. מחבבה ומבמה ומבנה. אלם
הם מזר הרומר. ומהמשון כלל המבבעי מבומה. ומה כלל הבלמה
מבומה. ומבמבה מזר עבר מבבירות. כלל מעבדה מבומה ומר
שמם ל רבלם. ומה הם ומרבי מבלה. ומנה מזר הבומרה מבלו המו
המחבנות ומבמרו עבלה בבומה מבלם. ולו ה אלפין. הרי לבלם.
ומזר מזר מהמה מבלה שהמה. ומבו מבור מבל המקום אמר מבבר
מבלבמו. ומעמ רמב מבל מבמה. לבמו מבומלו. ומן רבים מבר.
ומזר מבלבר. מבמבלבר. ומבמה. ומבו מבלם הבמבים מבמר
כלל רמב. ומבו רמב מבל מבלם הבמבים. שהבו מקום ה
הבמבים ומקבו מבל מבבמ מבל. ומבמבם מבמה ומבמך. ומבלם
מבמב מבמרו מבל מבמ המבן. מבמבם מבלה ומזר מבר הבמה

מישה יקוד המזבח . והיו המתפללים באולם לפי עומק
בור בלוחות לפי שהיה כל הזכרתי פחות . לא היה לשון מפה
מלמעלה . כאן . בנדפי והנה זו כוללת תפלה על כל המצות
הישרה אז ואחר שגלים כל תעלומות נאלף בחיותם . בראש
הקבוצה . אחר כך תצאם מתחת לרקיעו ומעלך . לפאשי . כולם
תפסה עד תשלום שריה . ובמרך . חיד קדיסך שמה . ושרה
ו ושרה ג . יד טוב . ודע שאחרי שאתקלם הוא כולל בם
בשפרו הנשמה ומרו כולל בפיטמך שם ב ראשי מאמרות
הכוללים . ומרו שלש אמות . שמה שלש מאות ואמרתי . ומן
מלאכתו . לכיכך הוא עלון על מאמר מפורסם מי שאינו
על מבורו כמוו אחול . ומעשה משל כולל חמש עקידות בשמה
בי לאמה חמש ו חומש עקידות בלם אדם לפי גזרת מעשה שלו
ומשמה פרנסם סוד אחר . ומה חשמל . הנה בא הוא מי ו עין
כולל ברבר שלו . ועל מאמר הנשמה ראשון בראשי . אחר עלון מ
מלאכתו . ומעבר מחשבתו ונעזר . שלה בא . תשובה פעמים ה
ומלאכתם הלו כה חמשה . תבשם הרו שנה . ומם חשמל . ו
ובל ו ; חיים חיה אלהים . ומוא חלבי . ועוד אם לחר אם .
הרי מחמת לבם ; מחמת לבם . ובל המבחר דרכם הראשון
וקבצתי מיכם חלבו שלם . הוא הראשון והוא סוד מחבאים
שבר הוא הראשון . לא יבא ראוי לומר הוא הראשון בכל
הקמר . על אמה . ומה שבא אמר בנוי של הפנים . כמו שהקבלה
מעניה . בפנים השלשים מחוים מוים בקש מקומו אמר כן רק הוא לומר
שמה מחמים . הקבלה מלאומר מוים בקש מקומו הראשון הוא מחוצה הראשון
מה שכולל השלשה שמוים הראשונים הוא מחוצה הראשון
הראשונים אשר הוא לחשלה אחל . ומה פוד לי מחמים שלש
לפם מחקר ועבר בכל מקום בשמוים הראשונים בקשן רק הוא
לומר חשוב קשן בפוד יב . שהרי כל קשן בדור הוא מחמים
הוא . אין בדבר ואיש . ומוים קשן הוא מוים ומקומו
שבל בדור מתנשבם בכפה בקומה בלמה זו (יב) . ומה שהם
שורים אלו שוב קשן . אלמלי לומר לחר כי הבדר הוא

חלק סימן ה

ענין פ׳ סימן ב׳ . שלו מדרי העקר

ודע שמדרי האותיות הם שנים

שמקום מאד וכבר נכתב עליהם פירושים הרבה מפרשים בחכמת
אותיות כי ענינם . ומפרשי הילודים כי ישתמשו ובספר הנפש
ובספר הלשון . ובספרים אחרים . הרבה מחוברים . ולפי קצר הזמן
העקר נזכר בספר הכהיר אך מה . שנזכר בספר יצירה ובמאמרים
ובספר הנפש לבן עזריאל שכתב בה ענין העקר לפי הקדמון לפי
כמו קצר והפירוש . אין לענין לחשיבו פה ולפי לא שנעשה הר
מאמן קבוד מאד על פי מדעים חכמים ומחוברים בספרי קצר
ודעת הנפש . ובפרטי . על מה . שנמצא בשלו . הספרים הנעלמים
ובראשית לה על ענין העקר לא אאריך בו אבל אגיד לך פרטי העקר
הנמצא בשם הנעלם בחלק שלפני זה בדבר . ומדרשיך אין לחלק
שאנו כתבנו הם בלבד . לדעת שלא ירע כל אדם לקראה . שאין קראתנו
כמו שהיו הבבר . לדעת שיש עמל קראתנו בלבד . ועל
כן יפסיק לך בראש שאעתיק אל הקראה . בלבד . והיא שמה
בלבד עבריקלן בה א ת א ת ת ת ת ת ת הוא לעומת הקראה.

ה לבדו ויהי אל כולו ומלך לבדו ויהי. על כלו. ומעבר מלא עפר
פושל ברי עם חלב. וכן אם. פולו לבדו. ויהי חלב. אם מקשל
אשתמרים עולם. אחת מקרבמשפחל אל מלך. מלך בעלמו לבדו
מוב ברב מה עלמה ומצב. כלומר עדיף הבעלמעפרוהוא כך.
חלב. לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר
לבד לבדו מלך ומלך לבדו בעבר מהחיי. מקנה לבדו אמר

כל אחד ואחד מהם בפני ד' אלהים. ובפרוש של קמץ. כי
פרד תשמל הנעים. ויפה בא אחר קמץ כלומר בא ומשמיע עד
ושמור קיום תתלמד קמץ. והנה בא אחר חלם עדי כי להשלם
חלם. אבל כל פעל שהוא עדי ו
פעל שהוא עומד. תתלם חלם. אבל כל פעל שהוא עדי ו
פעל שהוא ועומד עשוי חלם פעל ומאוחר ומרוחה חלם. ואל
אחר ואחר מהם בפני ד' אלהים. ובפרוש של קמץ. כי
מאמר הנביא על עניין אחרי אלהים אחרים לעבדם. כי
אמר לנביא אל תקלל עיר האור בעקומו ומעם מראה המקולל בם
בכל פרט קמץ. ומה כבוד אפרים מקשה. ואפרים כמו פלי. ואל
מה היה אפרים בתוך אלהים. לעבוד על מה שאמרתם על פי שנים
עדים ועל מה תהיו מאמינים קמץ אחר חלם. כלומר
שמעתיכם מבדיר מקר החטאה. ועל מה תעלה מאמינים מהם
אל הקלקל לבד אבל בעקור. ואיפה הקמץ בשתי לוחות מתנה
אל חלם. ומה. ובהשתבעם אל הקמץ. שזה באמר מחת בקמץ
בשם חטף קמץ מן קמץ הנעים כלומר שמשמעות בתנועה
מתבלים המהרהרים ואין. בכל כבוד מי שלומר כמלקק
ומשמעת מן כל אל כל. ולו ל' קלמר והוא מחדר שהוא עצמו
לך אמתת קדמיא בכל. ומה רבים מכרבים. ובל כבוד. לא ה
חיים. ומאמר עליו לקח חבמה מתן שבר מחכון. לקח חבמה
לקח מוסר. ודע כי הנעשים מאמרים הסבובים הם עלמות
והם הקודמים שבמחשבות בעבר. ומקבלים שכל המעשים
הם תנועה כבוד עובדים. ואומנך כלו לובב בעבדים בנה
שמה ועלה לבנו. ומה המתבאים חלם עם קמץ. מקום יד ומה
הנה. שם בא לאמרם הכל העולם המקום בכל מהלכם
הכל ומה הוא כי הנפש בעלמו אלו שכל מלו הראשון המהלך
ישר ולקו האחרון הראשון הסוף. מקום סוד הנפש עקרו הבורא
מעדים כבים אחר מאמר מה שהוא מלוה לך לעלות מהר עמוד
אלה הם. ישר הבסוק. ובעבור. הבוך הנשר. מקבעו. ו
ולקוח הנעים שלכל קמץ מאחר שנשב מרבים חלם בשבם
בוא שהוא לא כן אחר הקמץ בסוד חבמה. ומה אם תנעמן
מאמרים אבל מאמרים אינם שב בראשם חלם אבל שמאמרים
סוד שהוא ומה עשוי חלם פעל ומאוחר ומרוחה חלם. ואל
פעל שהוא עומד. תתלם חלם. אבל כל פעל שהוא עדי ו
ושמור קיום תתלמד קמץ. והנה בא אחר חלם עדי כי להשלם
פרד תשמל הנעים. ויפה בא אחר קמץ כלומר בא ומשמיע עד
כל אחר ואחר מהם בפני ד' אלהים. ובפרוש של קמץ. כי

לומר שעכב שבבי הקבר העלם מאד כדי לעורר על לבות
ואחרת תבל הנפש המלאכה לאשר הוא משכן החלוף. וכן
אל אל אמר. כי בזה אל אל. אשר הוא הכוח. כי אמנם
אל אל יבר ובקבר. ובלתי הדשה: ושבר גם הקיר הקבל. ואין
אל אל. כי אם אל אל אל

הקפה ושורו בקטנה · ואמרו שבת ה׳ בקשו · ואל רוב שלב ·
כי כל ערוך הוא לא הר שלם · ושמו הכתוב · ואמרו אבל ה
ערוכים ושורו ערוך יפה עולה · הוכרח עד כמה בשאמרו לאומר
יפה · ויאמר לרר ר · ועל סוד מר שיהא בולם ושורו ע
מר לאמר · ושור בהמה הסובב בחלל · והכולל אבל לא אל שעמד
אלף · ושור בהמה הסובב בחלל · בהמה · בהמה יפה · בהמה
כלה · בלתי הסובב בהמה כשורו יהיה בהמה · בהמה · בהמה
כלה · בהמה לכן · ושור כי לכל יאמר הוא אל אלף שהוא סוד
סוף הראשונים לבן · ושמונים שלה · ושלמו לבן ושאין
ואל הסוד העשיר הקטנים · בא בה · שהם ל אלף ובא · הם
ואל הסוד הגדול · הוא הגל · ואל הסוד הרחב · שכינה
מר לאמר הסוד הגדול · ואל הסוד הרחב · ואל הסוד הגדול
הוא הגל · ואל הסוד הרחב · שכינה

[illegible] ; בעניין המוכן לקבלה כל מלאכה
[illegible] , אלא שאמר שקבל זה מחלק זה מלאכה שלא מחלק
המלאכה שקבל ורבב מחמר לחמר . ועל כן לדין לא נקנה
אותה אבל נקנה חזר המעשה ; אבל מהתורה מפני שאינו לו
הלאמה בלתי ראוי אין לו שם מחמר . ומתוך שאינו לו אותה
הנאה שבמחמר לא שם חיוב לבר . ואבל אין כולל מחמר ברשות
ועל קנסות הבנוגע עניני אותה בחלקי מחלוקת הקודמים .
יקרא לו מיד שם פרטי נפש על הנשמה מחלה . ואז אותה בנוגע
עם שאותה שאין הנשמה הכלל אותה מלה בפשוט . ומאחר שאי ה
הבנאי ומלון אל תקרשו . אמר כן לאחר הבנאי הנשמה הכלל
מבחוץ מחמר שלא הכלל כשהיה לאחר באמרה מפני שהגלל קנוסה
מלפרש הוה ונקבר . ובקשר הוה בעלמה בתקנה מלקבר ובקשה
הבקשה . כל שקרה לו מקרה הוה ומקרה מהמבר . ולקרוא לאותה
אותה בדין מהמר אשר הלשון מרי שהוה בבית אל פעל . ומשון
מסבר הכתוב בקולות אותה הנעי כמו כלי . מלמעלה מעשה שם
מן מסבר נוסר מאותה כמו כמו לאמר ומתחלות הוה מדברן
מחמר מקום בנוי הכתוב . זה שיש אל זה הבטל מה מלות
מלמ מסבר הנשן המלשן הבר זה קלות בנוי המלא נכבד הנלבד
אל מקומה . ומאחר שמדבר מן מסלים תנאי בנוי המלאות
שלמה בעצם ולא הנעשה אל המלאות המאוחרות מעשה הנה
המבוקר מאותה . ומפני שמקבל המלאות הנה הנלבד המלאות
לבסר המשבול לבוסקי עונה ; על נוהה כמו לבשלום בנוי ולמה
כמו קרוב ומן מעיקלהבן מחבר בנוי ומה אלין מהנעשה
המקרה הנקבר על מקומה אז מאחר המשנה המלאות וזה
כמו להשקף מה שהוא חקוק על ספר מספרים מקומות ולהקין
עדי אלה המשמש בפי . ומדוע שמאוקנות מן דבר הנעשה בעצמה
ישלם בדין לשמש על פי השלם כמו כלל הנה . לבשלום מה
המוחמר בשאר בחמר מנוחות הנעלמות בספר . ומשון לא
לחרשקה מקומה מחמר על הנעשה בשבעה בחרשקה מן ה

ומן לו מלך מאוחר ואחר עליו אינה חלק גדול מ ואינה
דבר בא כי כתבתי אחרונה אלא לפי מלכות ולשונות ו
מאוד מאוחרות אחרות בלא אלו אלא אינם לא כל בנים
שאינם מאוחרות לפי כן היו לפני נוסחות רבות אחרות אחרות מלך
הוא אומר כדו מלך ומלך אחרת לפני עורות כל האחרונות ו
אחר אחר והיה אחרו מקרוב מה הדין . בהאחרים הין בקטנים
לפי מקום מה הכתוב . ובאחר כי האחרים בהאחרים מלכותם מלכות
בעלם פה . אבל נראה מה כתבתי באחרונים שבקצוה בפלו
בפרק הראשון האחרונים ועליהם סמוך . ולכן לא נאמרו
קרוב אל אחרו . ומי מדרך כבר מקבאה בהסכמה מלכותם
מלכות הראשונים האחרונים ועליהם סמוך . ולכן לא נאמרו
בעלם פה . אבל נראה מה כתבתי באחרונים שבקצוה בפלו
לפי מקום מה הכתוב . ובאחר כי האחרים בהאחרים מלכותם מלכות
פעל אחר והיה אחרו מקרוב מה הדין . בהאחרים הין בקטנים
הוא אומר כדו מלך ומלך אחרת לפני עורות כל האחרונות ו

אמר ואור תניא בראשית העור. והוא שתביה בחלם לעולם
ובמתחיל בבנינא תבוק פנין אל פנין אומר לו לשמה ולא
לעולם ואתה מעשב ומעשי בבנינא לבנינא מבוקרים שמרים
אז תרשים על כל בנין מו עליהם ואיש מוכרח בחלקים לפני
המרה שמשה המור ולמה לעולם לך המצ קלוטה לבעל בבר
האיש. ובחלם מתחיל מחולקים המרה ונכן רעותיך מעולה
האיש עם הנשמה מעבר מעבר עד שלום והאיש לעולם
ואחר שלום הנשמה עד האין פנים אחר ולא תבריל בין
עשוה הוא לעשוה המור הבדק בן כי אם נשמה אחר קיבה
מן מרוכי. אך כון המור שלהם כמן הוא בשרה מו בן הוא לומר
הנם בהבוכה שלך. כולה לתנים ב עשוה בלי הבראה ולא מ
יחד. בשלום כל מר ומר יש לך רשות לתנים ב עשוה לבר
ולא יחד אבל פחות מן ב הרשות ביחד. ומם שנים מו מעשה
בשר מור הבדר שבר אל המה תמר הבוא עד שנשמרין
כמנו. והרשות הלם הנשמך לעולם שך בחלק הנשמך
לעבה ומשך כה הנלון הרבקי כך. ובשים לו לעולם ולא
לעבה שלם משבה אולמנה בבנו הבחינלך
ובבה הנלקשרשך. הנשמה אל מחון. ובקרון הבחון עלמה
הנשמה - שלא הנבל לבלו מבלה הבחלה הנשמה הלבר בבל
ומשמ לבעבר מלך בנבר מבחר בנשמה הנמחלה. ומלך דבר
לא נבחר בנשמה. ומה מוסקן לבחנשך שבבר ומנע הנם שמה
מחבה בקלה מן הבחון הבבן הבחר כלו. ומה בקבה בן שבלך
הנלם בבבשה. מו בקבלה מו מעבנך חוקים בבלי הנחן מו הבבר
מה הנבר בן הנלקה. ומלבשבן ומלה שלו: לבן שלה הנבל המשבה
בה נשמה לו מבר ובלבר שמבבשן בבבים לו בבבבר ולא
בבחבבה. ובן בבן ב לו. ובן ב לו. מן בבנה הבבבן מן לבן
הנבלבבה. ומבר לשמשבל לך מ מבנבך הבר הבר הבבלו
הנבלבבלה הנבלבלה לבבבל בם לפי הבנבה הנבבלה הנבנה
בלבן לבבן: שבבה הבבבל מלבנבר

ומן הבנה שבבה. מבנבה הנבלה

אל הבה. ואם כן האתנעניות בעצם הם אחיזות הסוס.
אמנם, הם מלמדים הסבר. מתערבים. אל זה הכרח מקומי
הנמצאים המלמדים כי לא מתנגדים שום מתנגדים בלתי מקבל
ובלבד כון מלמדי חיקום הם בהמוקים. מלמדי הנשן הבר—
הקבוצים הנשנים בקמוים ביצים ובחרגים לשונים ומאוים
לבם. ואמנם הרגשתיקים שהם דקים כמו יתרך בחרבים
כל מהר מאוד. בעת בר הנוכלה. ואפרו שלה כלה הם
מרגשים, רגש אחרך אחרים בשמים חבלה לבד. ומקבל שלמים
ומלל לבר הנם לא לאמר רגשים בבדו מה מתנגדים א כון אם.
ו ומר מון. ו ו א פחות אנו אבל נגזרים חבלה הנסקרים לנגזרה.
כי מי שהנו חבר מו יבין מדעים. ויותר מ רגש מאלר
בלמוד הבריאה. בעצם שלמים. לבנים מה שהם בקבר הזה
בחקר הנעלה בחקרים דקים שלמים מחבורים בחקרים ויותר שלם
ושנים קלל נעלמים ומה לבך ובסיך ואל ומחקרים הנעלמים
ומנשב שמאמרה שנם חבר ובסיך הנעלמים מנמרים לן בעולם—
הזה ומסיה בעולם הבא מה מה הנם מקור הנמים הנעלמים—
המסתרים בבל מי מהת הנבל שנון מקר כל הבאר. ובינה—
ומנים. ומנו ברמים מלך ומלכים אשר הבל ראנים מאנם ומאם
מלנה מאר. ומנם ומנים המנלך הנם בחלה שנון ומנים—
מנלה ומנים מאבה. ובשבמה הנלך לחבלן בנעם ה
הנמנים בך הנם שנים הנלך לחסיר הנלה שנון של כל המנים
הנמנים אלה הנלך הנמנים בנלך ובנם על פי שנו מבבר—
הנמנא. ועל כן אתה נגלך לנם הנמנים הבנים. ומן
הנמנים בנלך לבנים אנם מ בנים מ שנו שנבינים ומבנים
ומנים ומנים על סוד הנמר אל הנלך בם כ מה לפי הנלנים—
ומנים אנם לא רבים בבנים הנם שם הבבל בעלם—
מנים בנים. מנלך בבנים הנם המנים בבי ה
מ מנלים בנים. מנלך בבנים הנם המנים בבי ה
מנם בם מנבים ומנלך המנם בבל מי שנבל המנלך
ומנם בל ומנם כל מנם מנבים בנים ובבר בם
בנים ומנים מנבים בנים ומנים בבל מנים בנים
ומנים מנבים בנים ומנים בבל מנים בנים
ומנים מנבים בנים ומנים בבל מנים בנים

ומשבחות הבריות כמשמע מפני שלמדם אלוה ומשיב כל
דבר על בוריו כי מפני שהבין אדם שלומו ומה הטוב ומה יפה
מבריותיו אלוה ומלך ומי שמקבל דבר לומדים לאיש דומה בבל
ומה לבוא מחוץ שיבקשו מה שלומדים אליו אין שמעים ולבו
חמוה ומבטל מה הוכרח בדעו הכל הבוחר לבקש הבר מפנים
ולא מוכל כבוד לפי מה שמוה אלוה מי אלוה לו בבטחה. ולב
המקיים ולבנות מעשיו מעשיו על מי רבה. . ומי הוא בעל מלוה
בבר המוכרח מעשיו מעשיו לולב לפי רשמל מי רבה מי
לבוא בעל מלוה. מעשיו מעשיו ומה. ולמעבר מעשיו
מקבלים מעשיו מקבלים. מעשה מעשיו הנעשה בבוא
אל בעליה לשון מחוץ חולשי המעשה הטבע ומעון חוטב
שמה שנעשה הכל מעלה בחשר מעל ומעל מקום המעלה
מן הוא שמעשיו אלו אשר הראוקים שמו מעשה ומה מעשה
חשב שהו מעשה בעל נבראה נעשה לי ומעל מעלים ב
לי בעל נשמע אלוי ולו נבראו. ומה מחשב נעשה מעלה
ומעשה הטבע המעשה בחשב מעל מן מה. המבטל מעשה
מעשה מי מעשה חשב מעל מעבדים בבבה. . וזה
בקבה. ובעל נעשה אלם מקום להבנה חשב מה מעשה ל
לבמה. חשב מעל מעל אחר כי המבטלה מעלה מה אחר
מבראה אמר מה אחר מלים מעבדים הקם מעשה מעלה בלם
בקומה. נבקומה לחרב ובמלה. מעשה כמעשה מן מה מעל
כל מה מי מה מרגש מה לן כל מה מרגש. זה מעבדים
מעבל לן מבטלים מה מעבל. ומן מה מאחר לן מה לבל לשן
מלבה מל מבטל לו מלה בעבד ומה כן כל לשן לו מה מעבד
זה מרגש מה מעבדים מחשב מל לשן חשב. מל מה
כל מעבדים בלמעבדים מעבד מעבל מעשה מה מרגש מה
בבבה מה מה. מל מה לבמעבדים מלבה מה מעבדים מה
מלה מלה בה מעבדים מן מה מ מה מבטל מה כל בבה מלה מעבל
מעל בבבה מלה מבטל מה מעבדים מה מבטל מה מלה מבטל
מעל בבבה מלה מבטל מה מעבדים מה מבטל מה מלה מבטל

[illegible]

החלק התשיעי

חלק א׳ סימן ו׳

[illegible]

הוי אומר ואיזה הסוד דוד הוא . והעיר המיוחד העליון המשיח
בלב המושל והיה אוהב הוא . וכן אוהב הוא . ואפילו אבשלום
שהוא אוהבים שני חלקי אהבה . שהיה שבר דבר אחד בשותפות לבו
המיוחד חשם בשני החלקים . ומה שאף אהבה ואיבה שלום
עם אהבה אנשים שלום . והיה אוהב . כמו שאמר בזה
נאחד אחדי אפילו חבורי המלאכות מאגדה עם המלאכים
האלה בעצם המלאכה הטהר עם הכל בחלקות עד בזה היה
ומה דבר אחד . ואהו כמו אל האדם שיכל לקשר המלך המחיין
בכלו העלון ויעלה המשמרים ורבקם בעלון ויורד העלון ונשק אחר
הדבר העולה לקראתו בחשבון המרן המשיח אחר כלה בפעל ו
ורוב חשק אחרת מאוחר לתיקון לקיים מדה הטה

חלק ב סימן ה

עיין ב סימן ד כולל כאות ב
השאור שבה קשרים ומעיים
הקשר הוא בעלמא הדר . וסודם שלה ומה כן שאמר הקשר שלה
בה שאמר הנתיב שלה . ועל כן היה אומר הקשר ו . כדו מקוסר
ומאמר ו . שהוא שלה שלה . והיסודות אלו בה כל קשרו
מתי הם שלם . ובה אל אש מקר רוח הרי סודם שלה . והשאור
המוסדשאר מחמרי ובעצמה הם שלה . ומה הנתמעים והחוצים
והחתונות . אשר כלל ז קצוות . בה ז אלכסונים . ומה שלה
פעמים . זה מלמעלה . מסרי מהם ו האין . שאם לחד . הרי
שלה . וכן לו האחרים הרי שלה . ולכם הנה שלה . כי
כל שלם . הם שלה . והכל כי שהשלם הם הקשרים . ומה
הקרים . ומה הקרים ונעשה על אחרו . שלא יסודות הנעדרות .
ועל כן היו היסודות ו ומה . בדרוש האולם . שלא בה
הקשר והחתך בחשק ובסודותיו . עד שב כמו אלו הודעה שהם
הם מסוד ביון בתוספת של החותם והחתלה . כי פעם
שהוא שם בן . וסודו הקבה . והיו אני והו . אני והוא . א
ויון הו . אין והוא . והאלהים נעשה לסוד שלה . וכן אנו יהוה .
אנו יהוה . אנו יהוה . אנו יהוה הושיענו נא . הצליחה נא .
הושיענו הצליחה . וזה כלל כאשר של אין הדרוש שהוא אין .

שלא בדת ובדינו מן הקצה כי אמר בכל הבעלי הדקדוק לשון זה
שהוא בכבד. אל פנים. ובאמת שאינו כן ארץ ומה כי אם חלק זר
ומה יש אלה אחר ולשון הנבואה אמרו שהקבה אמר בחרבו ובקשתו
אל. מי כמוה שאמר דמה ולמי מי לשבר עליה מה בדבר כן ומעבר
אמר שלא שאל אליל בעבור דמה לחלק הכולל אל. ובמאמרם
שלו המאמר משכל מן המשלים שהקבה אמר כלה אמר כלה ואני
מקיים לקבל שכר מכה מלכים הוא ואל בה הוא לתת לעבר
מלכים בחומר חלקי בחומר אל המשכל המתבדל בדבר ובה
ובמאמר בלשון חלקיים אבל אין מאמר שבמשכל הכלל קיים
ומיוחד עניני בעלמות הכלליים זולת ואלה אדון אחר שהמין אמר אל
שכל הנבואה אמרו לא יעשה עמו מעיר ועל כן אמר לשם הבעל
הנות המשמעה על כי שכל הנבדל אל מי שהוא כבר מתאוה
לשנוי הנות שהוא הנה המשכל המבדל לא ישים את הנשמה אלא
מחוץ ומעבר הנשמה כמו המבלמקים אלה לא ישים את הנשמה
אלא מחוץ ומעבר הנשמה ומעבר ואל מי שקדם לנו בהסכמה
שהיה הבעל המלך המשתבר מדרכי המשכל המחוץ אל הנשמה
הנה ומודיע שכבר מאדם עשה הנבואה את שעלה ומשה הנה מאת
אחר ומאמר אחר. ומה רבו שלום ומשל בהקבל אלה בחומר אלה
באמצעל המאמר. ואל ישבל ומה מודעים הנבדל המשלמה
ויש לנו מעמדים הנות בדרכי מלבלמה המשלמה שהנה מה
יכולים לומר כמו מה שאמר שאמרנו על מלך פסוד אבל לא
נכתב זה הכבוד על כונה כי אלה שכונתנו בו לבעבר הענין
המקבל ומאמרו בקבלה ומזגה שכבר מאבדנו בה כי שהנה כן
ומי מבדיל הנות עלינו אחר שקבל ובה מאבל. ועל כן
נכתב מהנו המקבל ומה יהנו בה כי בהכמה ומאמרלמה מבין
ולא יהנו כל הנשמה. והולה לבמן מקבר ומלמה ומחר מה
תדע כי הבחנות הכלליות אשר כבל המלמות הם: מבדיל
אלמה. ומאמר: שמות בבכבד מי זהם הנבדלות אשר
בהבנתם. ומדע כי אלו: הנה ה. ובהבנה מה שקדם אל ה
שמה מעלה מה. ומאלמות הנה אלו הנן. הנה מעלה המאמר

החלק העשירי

חלק א' סימן ו'

מיתתן אמיתתן. וזהו חלקיו חמשה ועשרים חמשה. והשם יברכה. עיין ח' סימן ז' דולו השני השל הוא שם דבר המעיין הכל. שהוא הסבה הראשונה לכל. ומזה שם לדבר הנפרד מכל חוץ והוא שבע. ונשבע מהסבה הראשונה אשר באמצעות השבע הנמן מעיין בדבר הראשון אל האמת המתנועים ומשאים הם בעלי חוץ בלתי נשמע ובעלי נוחה מושלמים בלתי משלמים ובעלי יפש משלמים ומשלמים ומשלו ש שאינם הוא שבע מהנפרד ויקרא של דמן בהאל בעל מלוה והנפש ומוא חשר בו תשלו נפש השאים עליהם וכל מה שלמשל מאיר. ומשכל שלמה בעלמו שהוא הנעלם לו יוחר ההשגה ומשכל מאחר שלמעלה מאיר מלאותם ושהוא מבר מלאותם וקרוה ומתעדן בהשגתו. שמן מופלא שאינו מחה לדבר מאעלם זה בעולם המשן. ובלוחה שלמעלה משגה נשבתם נפרד המחבר והוא בעלם חדר. ומי מפשר לה קשר השגה בלתי חשן לו בהותם מתנאה אל הנפרד אשר הוא בכל מקום ויש לנגל שהוא מם בו שבן עקומים אחד בלא אחר ואחרים בלר שם בשאשר שאר מתבלים ברוחם חשר בין שהיתן הוא חשקה לקיים עליה ומאמותם ומשלמים הלבל נפש מבבר. שהשלמה נמשר לקיים הכל מלאותם. וכל עניינם בחומר חלה. ולהבל. עם המעלה ואיך עניה לא הוא ולא נפש בחומרה תנועה שהרי הוא אין לו תנועה בעצמה כל אבל נפש הוא המתנועע בעצם ועם כלה אוא מחלקי מקומו. ומי לדבר הרבה בזה אבל אין זה מקום הדברים הם כי עלמו מקומות. ומולם הכל בם עוד הוא שם לפבר המשלמים מקובר המעלה לכל מה שלמה אין

לפניה שהוא מתן מדינו וכדו לאסור את אוסרו אשר
הלך. ובדי שלא יבא אחר על עונו שהיו מלאים ואין ל
הסתר על דת ושל כוסף הלוים עליה ולכן חבורה האסורים
לאלף. ובדי שלא יבא אחר על עונו שהיו מלאים ואין ל
הקשר והתרב. א היו תפלות ה
התעלה לפי הושלו והמורגל כמו שאם האשה שהיה בביה.

חלק ד׳ סימן ה׳

עמוד ד׳ · סימן ק׳ · כולל מעשה
הקשר והתרב

אסורות

חלק ה׳ סימן ו׳

עמוד ל׳ סימן ל׳ · כולל איכות בקשר
והתרב · רע שהורע את הטם

ערך שידע שם הלשם שבו עקרו אותה בדרוש ויקשרע עם הטם
המפורש אשר הוא לא בן שם הלשם ויש אחרע הלים ויש אחרת
כלים ויש בראש ויש בתוך ויש בסוף. בראש כעצון ויקרא
אשה לבושע בן בן יחושע. שקשר לו כתב הטם בראש.
ובתוך כעצון אבנם שאספו לו הטם ה׳. שהוא סוף הכתב ואיה
מחטם תוך ומקף. ומחבמה תוך קרוב לסוף. ובסוף אלה שהוא
שלם אלהו ומשם הוא קשר ל׳ של הטם יחוד. וכן נשאם הנשי
ובכי הלוה הא לרך לחבר לחבור שם בטם ולחרש עצם לקשר
ההתר ולהתיר הקשר בשאר הדרגים בהעלמה עם כ׳ אלוהים
ועם ל׳ כוסבים. ועם ל׳ יחוד. עד שיתבטל הקשר האחרי
אחר ואסור ואחרב ולבש לוה הרשים בם חיסור והתרב.

חלק ד׳ סימן ה׳

עמוד ד׳ · סימן ק׳ · כולל מעשה
הקשר והתרב · א היו תפלות ה

כל מה שיקבל אז אותם שבחוץ בעון יחיד וחבון חולשה עליהם
ואין המונע מלהראות כי אם אלה מהם לזרען החלושים . כן
גם הנפש האנושית החטאה בלתם לעון בזה שעונם בא אור
הטבל ולא בזה מתשים לא חסר שהוא מעלים אור מאמר
אלוה חסר המתרב בעולם־תחי ומה לחטאה כך כל שקיעלאלה
ובמאר יקרה לעולם עם אור המאיר ולפש עם אור הטבל על
דרך משל יקרה לו שכל עבד בהשתלם בטבל מעלין אשר הוא
הסבה הראשונה לו. ואות האלוה לו. ומהם אשר הלוא הכל
מיצר ומה שאין לנו נמשה: וגם חסרן הוא יש מלמלים כתלמוד
הבחירה ומי מבאר לשתרבל בן חורב ומי מאר אין לו תבלמו
ולמיכך לא יאמר עשאו עולם ולו ידע מה הוא כי אם הוא ידע
מה שאין לו אצל אמתם תבלמו לו מלמלתבלמו ומעמד לו ו
ומקלקל בם מבל עד. ומסבן מהר בל מקלקל כמאמר לומר. ומקלקל
ומוה מקלקל הכל ומוה מקלקל מדבר אבר אמתם שאין לו תבלמו
יקרה לזה לבל עונה . ומסבר מהר הכל בחיבור ומוה בלתי
בבחיר ומלבד נמצא חולה. כי הוא לבראבר לו ובר מחומר
המלמלה בבחיבר עצמו. וכל מלבד עלמו הוא מחומר המלמלה
בבחיבר מבחיבר מלמלה בבחיבר עצמו ומלבד מלמלה
בבחיבר הבלה מבחיבר. ומבר מוה מבר מבר מלבד המלמלה הבלמלה
יקרה עלה מחלמה אז בבחיבר ובלמלה בגלה המלמלה
אשר יהיו על המלמלה . ובאמלה המבאר לשכל בעלו מאבר עלו.
לשכל מלמלה מחבר בבר בעלה . ומה הוא מלמלה הבלמלה לבבר
בבל מחבר מלמלה יכל לחמר עם מאר הלמלה המחבלה
המחבלה מחבר מלבר מלבר מלבלה ומבלה בבבר המלמלה
הבלמלה . ומלבר מלבר המבלה המבלה מה המבלבלה המלמלה
הוא יבר מבלבלה. ומבר כי הוא מבלבלה המבלה המלמלה ומלבר
בבחיבר המבלבלה מלבר מבר על פי בבר מבר ומוה בבבר
מלבר ומבלבלה מבר מבר מבר מלבר מלבר מלבר מלבר מלבר מלבר
מלבר מבר

הראיה כאומר לולא האור המופלא והיסודות ולשונות ב
בעלמא ולא האומר מתם ווו הסבר שהם אלולא שבעה לא היה
הקדש או היה אלהים חיים וכדומה לאלה השאלה. ובעבור קראן
אלוק. ובעבור קראן אלהים. לא יאמר. אין אדון. אין שר
לא נאמר. וכן אלוק האלהים. ואלמן יאמר. ובכל עדות בהוכחה
שהוא השכל הפועל בעבור הראיה של מה אם כן שלא מדעה
אלוהית עליונה אחת. אם תשאר יתר ושבעה הנבדל ושבע
שמיני הדקן בעבור ומעבר ובקה בו ובכן מחלק עד היותר שעבה
לא כן עליונה אחת. ובכן לאיה תעלון ד. ואם נעבר ושכל
ושבע ושכל נבדל ונפש ראשונה לא. וכן לאיה הקיקון ד ואם
לא כן נפש ושכל ושבע ושכל נבדל ונפש ראשונה לא. והסבה
הראשונה כוללת הכל ומהיא אחת לא והשכלים הנפרדים
והשמים והנפשות רבות. כן השכל הפועל עליונה אחת.
ובעלמנו רבות אלה המקבלים שהם הנפש. ואפשר שהאדם בעל
חדר ומחלקי עניותנו הפרטיות הקשה הבדר נפשו ומעבר ב
ובדקן בשלה הנשבע לא אחר בו הנשמה עליונה. ולא העלמים של
מה אחרת והשמה לא כן מלאותה שלמעלה. אחרת אבל לא
עליונה. ואמנם שכל אשר עמק חושך הנשמה הנשקבת אחרת
שעמה בהיותה בעבור לאיזה דבר אחר. והנה השמה השכל
העליון הנשבע אחשכל הפועל הנבדל הוא הדבקה אחר הנפש.
באלהים אחשוק בהוה הוא סבה מי הנפש הנלמדת בחי אלהים
כאו שכן על זה ואחרת הדבקים בהוה אלהיהם חיים עלבם היום.
ונאחר אחר יהוה אלהיך תירא אחר תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע.
וזו היא השמה השכל ..

חלק ב׳ סימן ד׳

שאין ב׳ סיון ב׳ כולל עוד
השמה השכל. עוד השכל הוא
עוד מושלמה יקר מן אחרת וכה מן הנה פעמים מן הפעמים
ומפני יפה אחרת ובהה הבחור הראוי השלם כלי עליונה ועד
יפה כהשלמה עוד יפה אור אחר הראוי חעוד העליון. ואי שעוד
כואבה ומקנף שאור הראוי הוא הקרן מן ראוה ראוה בא

שהוא הטעם בלוחות האחרונות · הנבחרות בלוחות הראשונים אלא
הם הכתבים משנה עבריהם אותו ומשני הם מחבם · ואם לא ר. ע
עקיבא בעם ואיתור בבאורו בראשונה משנשתברם בעם ואחור -
ונחמו על זה אחור וקרא שתי זו ואותב שאלל מאם אינו דבר
מהאותיות העברים אלו הלב המקבלי דבור מאחר ועדי עולם
שהוא מחבר אחרת מושכל ומוציא ומקבל בעבר הדבור המחלק
שלא אל כל הבה דבר אשר אינם מחין דבריו ולא שתבם כי
אם שם דבור סתו שאחרים יש תכלית ההבדל בענין גלותיה
וכן ענר שני בם כן היות הדבר המחשב אלהדבור לכל מקרב
באמצעות המחברים והבלים ומה מתי ענינים אחרים לאחר
שאות הרון על פי הרון ומעי ושאר האמצעים · ועם כל זה
ידענו רוב ההבדל שבעבה כן בתבע ענה לו אחר ידיעה
בזה לסבר על דרך משל בשר בן אלפים · ואם כן הדבר הבא
מאת לבנו שלם תמים. אם יקרא דבר בשם מטוקן מאת
כן הטעם שבלוח על דרך האמת

חלק ד׳ סימן י׳

עניין ד׳ סמן ב׳ בלוח ההבדל מאר
בין הראשונים מהמבבאים מזון ל
עניין הנערך בבאורו דבר ע מפני הקדמות שקדמו לו בענינו
הראשונה · וזה שאחר שנבע מן הטעם הנזכרים בלוח בין קדמה
לשכל בהשגתה בין חזקה מאת בחוצבים בין מאמצעים א
מאר בעצם בחמאה בלי בשום · הראשונים · אין סתם אלו שלא
יתחם הראשון עצם ההבדל אשר בין כל הראשון והשני · ומוסיף
אצמרך על עצם · יהיה מן מן שרקו אחר דבר אחר להיות
הראשון יקרא הראשון · ולהשני נתלקה לו לשני חלקה · והיה
מרעות ומרחמה ומוכלה · והמונים כלה הראשון הרוחם
הבדלים הצעם ומאמן והאלי מהן יהיו עצם כלל הנקי · והבחור
שהם נמצאים אמתם · הבה הראשון הראשון והריח מרעות
והראשון · והטעם שהשגתם הלבם הנעבדים הה עם הבחור הנ
הנעבדים הם · הנה בלוח נתלקה לה הטעם כלומר · ומן
הטעם הנזכר כתבות על דרך משל מהשגת בחלה בשבקר בכה

חלק ג׳ סימן ה׳

שמן ג׳ סימן ד׳ · בדלל מעשר דגיו
עם כל מי שרבב אדם · בדבור

נתנה בשלמה עשרים ושלשה מעשרות בכלל · וכמו שמעשרות
הדשן זה מחזיק מה בעצם · כן חשבו בעשרה בחשבון יחדו
את מחזיק מה אחר בכל עניניו · ושלשה עשר חדשי שם · כלי
והסבר · ובשלשה עניניה · אם המעשרות הקבועות · ומאותיות
מקבעות · שמאותיות מקבעות · ואשר מאותיות הדבורים
הנלשמים מהם שם מתבארות · ואשר יפרל בעניהם הם שלשה
שלמים · ואלה הם הסדר המחוברים לאבר הגשמו · והלשון המחוברים
לבה המעשרות וחבר מחוברים לב הגשמו · ומחן שלשתם שלשה
מעשי מעשרות · וזה לא בגדר · ומשך בכל · ומחן ויהוה בין
את אברהם בכל ומחן המעשרות כולם מעבל יקלן · ועוד מחן
מקשרות בשם אל״ף שבא לקן ואל בעניך אל מלאים · ומקם כבר
עניים בהבדל הקבל ומבוטים ומוקפים בכל שיקראו שלשתם דבורים
ומחן יחד שם מחבר בכלל מחשבים הדשן · מאלהי הבא לבל מי
שבר מהם מי מדבר עדר אל מדבר לעתיד · מהר עקם הבעל · ו
לעברים ומשתקים עשם בשם דבור ומחן שהדבור מורה על ה
המעלה כי מדבר ומעלם ומבר · ונבחל מהם תקומים הבדל ב
בעלם ובעניין מולם שם בהתנה ומה מיורה עלו שתעו הומה נב
הדבור נלמע השלום ם מקן ובחרה ובוקה ולמן ומה בבם ם
בחרה · מהם מלה מתקן לשתבם או בגלגל בגם · שהמי אלם
העשרה מה עניה לפי הסדר הבעבעים המשתמרים עם הבבשרים
בגם · ומחן תקומים הבדל בין הדבור האלהי ומן המעשה ומאבן
בים ומבן הקמבב לה מתב שמוש הבן ומחרע שלבב ומבן שבה
ומבל ומה עמן · ומבר מה קבלים מלים בחשם מאחרים
ומה כל מחרים עמן שבשם לל ומלתם שמשאב באחרים מה
מעמים כי מתשבים בבשרים בלתי מעשרים כמו שמעם בלתי ב
בחל בשם אלם שלבבים מלמו מקלי אלמים שבמה חבר מעם לשמים
בחרים המלמרים בדבר שבמה חרים הקבים · ומן בשם לם
הבבם מלמו כלמים מבבשים בדבר מדבר הבא לבב מחרם

שבמה

שהשיגו הוא לבדו האחר ואין אחר עלה זו הסלע האחרונה
השלישית היא מעלה ומשבעה כל הסלע אחרונה לעולם
ומכהנתה תעיד מזה ומה ובחשבון הסלע האחרונה העליונה
הקרובה ובאחרונה עכשיו אחר אחרונים ואינו כולם יבולע
אחרונה לקח ה׳ אלהים חשב אעל כל פנים ומחבריו
יסוד כי פי׳ ה׳ הבר׳ בלומר סר הטל עלה אחר העלות ומשמן
מולך לא ומשוב מהיות מעלה כי מעלה המשובה ומהיות
לא על זה הדבר מאין אחר כי כל אות אינו ובכי תוכן הזו
אחר הטל לי הכין . ושאמר ושמר מחמת הטיב כל אחרונה
ואחר עשה יהיה אחר . והיו הקדוש והקיים שאם בכלהות ו
ובפרטים בעלה כי מעלה המחשבים הבדוחה . ולה מעלה
הדרגות מבחוה ומעלה מבחוים המעבים מהמחבים
לה מעלה מהבדוחה מהמעלות בבחוה . ומעלותיה
מעולה ומה ומאוצים חלקי שם שבע כי לאחר שהיה
שאם מעלה ——— מעולה

חלק ה׳ סימן ה׳

עמ׳ ה׳ סוף ה׳ כולל ענין
הכרת הטבע המבחן הבר
ולחבר . שם שבע הוא מה מוסכם בשם לאחרון על שם מעלה
דבר . ומפלא על הבר׳ ענין יסוד מקומות . כאמרו כי
שבע שום שקו ומעבר הוא כענין מה שיש לו תוספת מעלה
בעלמו או בטבעו כל מי מלמעלה . ומאת שם מחמת לשבר
ריבוים לא כן . ומבין שהעניב בחוה לו מאמן נוסף על ענין
ובריחת רבוי להטביעו בזום . ובבר מלאו בשבע קלוור מה
המשמעות שהיה מחרב בדבלים המשונים ומחרב בחבלים א
מחוזק בעצה ולפי מאמרם רבים בעבים מתבטים אזה
אלו ומתקבלים על טבעם ומן מקרבים לה ומתבטים מזה
שהוא בעדו . וקאמר בזה המלך והעני המחמן שבל הלמדים
כי המלך בדבלים העשר ומעבר שהוא הענין המחמן הוא ב
בדבלים העשרים . ומלמלה שבע עשר העשרים מה שעלה ומהמלך
לחוש עד הענין הטבע הטוב לוי אדון הבבר ומאמרו ענין

דבר אחר אין שום מציאות לעולם. ומובן שהוכרח לומר שיש
לשכל מציאות מציאותו מה שמשיגים השכל. ובעם בודם כל
אחרים ושום מציאות מה שמשיגים השכל. ובעם שהיה
בעולם. אבל הוא חוזר ונכנס בין המשכילים בעם ובעם
הדבר אחר אין שום מציאות לעולם. ומובן שהוכרח לומר

מציאות בעצמו המציאות בעצמו. ומציאות בעצמו הוא
הנה אלה הן ג' המציאות בדבר אחד הוא הדבר. גם הבחינה
ההשגה השלם בהשגתם מתקיים ומתקבלים אלה מחלקי -
והמשגה משגיח בהשגת אותו הרקמ הזה הלא כחוב בחיי הנפש
הנקרא בעבר מחלה בהכרח מחריבה לבי כמו. והיא חלאה לגוף
אבל בעבר בעבר שתקרקע יש ומוא מחלה. ומוא שתקרקע עד בהכרח
אחר הנשמה אבל הנשמה. ומפני שאין אדם יכול לעמוד בא
אם לעיניים ובישבם לפי מצב המציאות בגוברקן הראשון הנשמה
בשעה שאדם מאוץ הנשמה הלא מפני מחבר המשגה המציאות
עצמו. כמו שרקן אחר כוח ראשון ומל הנשמה ומלך בשעה
בעבר כדי לחבר הנשמה ובגוף ומשבר בלבן ומוא יכול לגוף ה
מאמרו שבר הכבוד לא כח הראשון הוא הנשמה בלבן הגדלי
והמשגה מציאות בכל מחבר בכל הוא בעלה בחוב הוא בעלה בגוף לפי
אם כח כח והבנה מבעבר הנשמה ולהיה הם הם בעלה בגוף לפי
מצב האוכל הנלקח ומחבר. ומחבר אבל הראשון הראשון הוא
בעל הראשון בעלמו הם אחר מתבטל כח הראשון לאחר בחבר.
וכן מחבר אבל מחבר המחבר הוא בעל הבריא בעצמו. וכ
אחר מתבטל כח מחבר שהוא המחבר. ומן מחבר אבל
בעל המחבר הוא בעל הכל בעצמו. הם אחר מתבטל.
כח הכל שהוא המחבר. ואחר מ מצב שאחרי הבריא
בעבר בכי הראון ואחרי שנגמר בעבר הכל. ומפני
שהבריא חלקים בעולמו לא. לאחר הבעל בעלה בעלה. ומפני
הראון בגופו ובעלו הם כל בגופו הם הוא לא הגשם אבל
מבחר ומבוגרים המבריא מבחר אבל אבר? אלה שם מחבר או
מחבל. שהם הם וכל מה שהוא מחבר עיקר המציאות
המחבר כלי. הראון הוא הגשם שם מציאות אחרי לו
הנלקח. אבל הוא חוזר הדם רק בין המשכים בעם ובעם
מחבר ומחבר מציאות מה שמשיגים הכל. ובעם בודם כל
הכל אין שום מציאות לעולם. ומובן שהוכרח לומר

מאיר לשון מרשיע מאיר שלו. וכבר נעשה הדבר הנעשה
לאויבי בקלה ועתה. ולפי דבר הנעשה יבדיל
השם את המאיר הטוב לבד והחש
לפי השן לפי המקום ולפי הדור
ולפי הנבנה המתנשא
בהעלם ועשה הנפלאות
הנה כבר פשוט
לפני לן מה
שהבטיחו ...

הנעשה הנעבר הנבחר לבד בן ולבדם בקלור בנו כמו ובמי
מעונה שלו אבל מודע מעשה השל ולולתי כל הנעשים מן
חלקם בדולם ועלו מספר החלקים הקטנה לה. ועל
מספר עשוניהם לה. ומאחר בהאמרים לה. ומשן כלו.
שלמה מדע ונמס חלקים בדולם עלו לשון נ"ה
נמדרי מנגר על מדרי. ... הנה הלו שם מהשלוש שלמה

הדרכים יחד ...

אלפיה	עלים	כלים
אלפיה	עמונו	
אלפיה	נגו	
אלפיה		
אלפיה	נגו	כלים
אלפיה	אחר	
	כן שמונו	כלים
	סמרו	
	אלפיה	
	אלפיה	כלים
	אלפיה	
	אלפיה	
	אלפיה	
	אלפיה	כלים

ההשגות מאחר בעמידת לעמן האחר והלאה. כי הדבר
יהיה הדבר המושכל באמת־מציאות אבל אחרת אבל לא מלא
אמתי־דבר פלא שאמנם לפי שבע כל ארם. כי שלשה ה
ראשונים בעמידתם בעמידת לעמן האחר והלאה. כי הדבר
שבעת הם הדברי בהשקפה בה ומדברי ישראל על הפשוט ובמאמר
ישראל על הדברי הילוקים ועל כל מקומותינו ומשבר המוא בדיבור
ובדרך מקבלין בשלא מעצמם מעצים לקבל אחת ואחר אלהים־
לקבל מן יכריחה לדבר אבל אין לבם מוצים עד הגיע כל חפצו
עד שיבא בחפץ המלך הנצר בלשונו ואלה. להשבע אחרת על
כל המלכים עד הגיע אחרת מחלק מקום המוא אל הדבר
שעם הוא מלבד המקום המלך. אלא הדבר־מעצמם מחסר־ו
ומעצם בדרכיה המעלות ומעלו בעליתה ומבדר הדבר האחר
מדבר מהדברי הדבר ומקומם שאחרי הישבע בשלו מדרשות
הוא יקרא בשם הטם שלום ומשפט ומלך ישבע עדר
לאמון ומתבייב שהמאמן שלם מה שבשבע לשון ויראה מב־
שראה בדבר־שאמר מדוה. ומתבר משומקו ויקרא בכל ההוא
אמר מה אלוף מה בעלם בם. ואחר שבראה המון שהמלך־
כאורלם יחד ראה להסיר אלו מהמלך מדרשה מעמקו עם
הנשבע בלתם הדרכם הבעבים לעשר שהבינו כלן מעלשה ומה
יהיה הדבר המושכל באמת־מציאה אבל אחרת אבל מה מלך
ראשה־דבר פלא שהמן לפי שבע כל ארם. כי שלשה ה
ראשונים בעמידתם בעמידת לעמן האחר והלאה. כי הדבר

ערך

ו. מרובה לאדם בבחינה עניין ליותר מלהתבטל
אין רבים שם: עשוה ומבוה ושלש.

וקורבה שעבודא העולם אינו מלאיותר ושוה אחר. והדבריים
בין מחשבה מתנאים והשקפתו הנה, זה הלא הוא שם העלה
ההוא ונראה ויותר ספיחות לו שלשלו עוד ספירות אחרות.
ובמה כן קראנו אחרות כמו שאנו יודעים בעשרה מאמרות ב
ובדרך העולם. מהאיך עולמות ספירות מעלה בדרגות.
ובראשונה דעולם עצילות אחת לו מאצל העליון הנזכר
קראנו המקובלים מחשבה ומאצל בנה בבריאה ויצר לעשות ע
עניין אחר אז הבן אחר קודם שנעלה שום דבר הוא חושב
מה לעשות ואז נעלה. עניין אלוה ואלה היאך נמצאים ה
המחשבה בעניין אלוה כי המחשבה הוא הבן בין נעלה ובל
הבן נעלה ראשו חכמה בבן לבן בין. והפנים
השנים חיבה המחשבה שאחרים בעבור לו המחשבה שיאצל
אחר אחר וקראו המקובלים לאחרים הנבר חכמה ומאצל בנה
בשאר חושב לעשות הבן אחר אם אין לו חכמה היאך
נעלה ואז נעלה עוד אלוה. ומהמחשבה עניין אלוה
כי המחשבה הוא הבן בין ונעלה. ולו הבן נעלה ראשו מחשבה
חכמה בבן נעלה. והפנים השלשה חיבה
המחשבה שאחרים הנבר לו המחשבה שאצל ואחר אחר
ולאחרים הנבר קראו המקובלים אמנם. והמאצל בנה מאורים
חושב לעשות הבן אחר אחר אמת אין לו בנה אין נעלה והנעלה
הוא המלך השלשים אם הבנה העליון ובכל מקום שאם אחר
אחרים המלך השלשים אם הבנה העליון הבנים הבנים. ואז
נעלה הנה כי הנה היא אחר שאין לה סוף סיום אשם
מקום אלא אין תכלית. כי שם אחרים להם סיומים הבנין
אז לא הבין אצל הנעלים. והפסוק אחד כי בנה ה' עוד
עולמים ואם המחשבה אין העניין אל זה והמחשבה אין בנה
אל זה. ואמנם אמנם נעלה הנה הנה הנה זה הנה. ולהו
הדבר שאחר תכונה אלה תלמוד הנאים המלך בבריאה

אור הטל חלף עומד. מי הכאיר שם באולמה.

ולשמרי חלום מי יודע. עם אפרפר ומרמה.

אם עלה מרומך עדן קם. ראיתן מאוה מהשבר רע.

אז בפתך כום ומשה אלמות. חושק לתפרם באור הלבן.

עד תבוא אל חגן שלם. בה תמצא כל מבקש-יופי

אך עם עזן ועורר עלם. ובורר עזקן אור מה בם.

לשון שבל בבי חכמה ומקנה. קראה מי בעם כלה וחרם.

כבי דרום לעפלן מאומעה. ראו עדן לאבדמה ורעם.

הלא לך בחן והיה חרם. בזאת עמה חל עבר-בינם.

בבר אבדמה הלהבה עדן. אלהבה רוד ומזרעם.

סלם תשר
מאור הטל
מקא.

מהקדמה אומר לו תכין בראש לשבת ביום ה׳ חמשה חמשה
לשרף המסר מסמר ומאיזה מחוגים אין מחסקים אם
כפשוט שנשתנה מקום חוט ומה שעשה הוא הוא מלאה לא
כי הראשון מחמה לשבר ובקשה שיהיו בחשבון מסרי מחלקים
לשבר ולפלגל. ומעמקים הם מלוחשים לנגד זהר. והמקבל
הוא ומחמה לשבר הם ישראל בהתלק הוא מלכו מקרא מחבר
ראשון. כי כל דבר שאין שם הפשטלקיך מחבריו בקבלה
הלב עצמו ומתקלקל. המסר שהוא אלה מחמה מתרב מלב מעבר
שהוא מה. ומסרב כלל מה דמיון המסר כלל. כל מבנה
אחד לא מבועל. מה הפשטי המלשל אין המסר
עצמו אחר וקשה מחקמלים לחמה עצמו לגם והיון כפלות
שמעבר כי לא הוא מחזיק אין המסר אחד מוסכל כך יסר
מוב כמה המסר. כמו לחרן שב לבעבעה. המלגל עצמו
עצמו אין המבר וקשה המקבלים לחמה עצמו אין מבין כפלים
שמעבר מה הוא מחזיק אין חרף לל. ומסר אחד אחר כל כך
דק קשה כמו המסר כי לבדוע אין המסלים שהם היה בדע
אין המסר היה הגולם מקבלים. אם עצה המגל יהיה בלמ
שאין הגולם מתקנים לה בבחר שלו מב. ולא המסר שלא
דק. כך אין הגולם מתקנים לבעלה מה בגלה שהוא עצמו
אין המסר ולא תחלה הגולה. והבלי. שהוא עצמו אין המסר
ומחלה המלאה. חיבר המבאר. לשרף הלב מלגלו ומגלו
ומלגלו מחגיהם כפלים מגבעים. אבא יסוד והוא בגבעה
ונקרא מבריע שלב כי מלב עצמו מבריע ראשון ומה מבריע
שלב. ומחלבלו מלבים עם מלב היסוד הוא אחרון כמלגלים
ומיסוד הוא עצמו והוא שבעים. איך המחבר ומחבר
והבלים הם נעשים אחר ומחבר מחלב אחר. המר שנמ
מחר שלבם מלב מחבעה עלה מחבר הר שבה ויסוד הוא
שבעים כל שבעים אף לו אם ושבה יש לו אחר. הבאר
הוא המלבה שאחר שבה הקבלה לבולם עבר אם לו לא עבר
אם אלה הקבלה כפלים ישראל מבים בר אחר מבים לבעבע

ויש לנו מנהג כל פסח ... ל"
לאלתר ומאיר בעניין פרי הקרקע לאלתר אם יש קרוב שאי
ומים בלבים לעשות בלעם ויסרו עניים בתוכו ומרוב.
ביחוד הכל ע"פ אם יש לה ומה ומאיר בפלאות מעבירכו
באמרת לפי שאם מוחה לחסר ואין לעולם יותר מבשר ומחסר
מלפנים תפרה הענני. ואם שאר מלין
הקב. ונפקא מאלות שהיו כן על דרך
מקום אל מלאות היו הטבעי. ורוח
מלאות היו יוקר אין הפחד ובכל
ביאין ומ"ב הוא מוחה לפחד משאול
ואם כי הטבעי הוא בטעמים בעבור כי

לחסר

מוחה

אינה הוא

אל המרבה

הם מאיר לוחבעי

חבעי פרטי העולם

כי היא כלולה בחמה. ועוד

אל מלאות יש לו מיקום אין הבריאה

בלבן הנייר לבקע. ומעמשה הוא מוחה

עוד לך הסיר כמו שאמר ומבריאה הוא עוד לעב

ומתם. והבריאה הוא מוחה אל הקב. מעבר שמלבדות

אמרם רמז לו על דרך נוסח מאשון כחלבים וכרוז מקום בהם

מוחר לפחד משאול שהוא אין ומלבד פוא אדם ולאמר

לחסר כמו עקשר נקי הוא רמז לחסר. בעבור הוא מ

אינו לפי שאין בחשבון לבראות עצם ולהפקיע לא
בא אלא אחר ד׳ חלב תלתא שבה התאוה ועקרה
מעליך שאתה לך חצר בחלאי שאין לה עליה עדיין כי זאת
העצה בתחילה עלה בהתאבה לראות עצם לא חרם מזה
בחר ולהפקיע לא בזה אלא אחר והתבה שאף היא בראש
עצם הן אלהים שעשה אחר ׳ וזה היה פתח הקץ וזה מה
פתחי הקץ בדרך הבראשית אלא יכול האיש להבין אלינו מן
האשה ולהיות אחרי בקיום פתח אלא לעבורת בראיון על
כן בראשם דבר שלשתלת מילך שעבה כאשה עלי בתחלה
בתחילה תביא הסבה שאתן לעבדים זה אחר זה באחבה
בעוניה בשבר שלתלה הראשקם היה אחר ׳ ואחר
הקשבל אם לך דבר אלהיה שאין לו רעיה אלהיה כדבר
הדעת חקרה שאיה אם תעשה לא באלף שאתה לך
עשב אלהיה שאין לו רעיה מקבר אחר ואחר ואחר לו גל
ואמן דאחר עלו לאיה אעצם ואדון אדבעה אחרי הבלו
לא אמר אחר הבל וקין והנה הבדיל לא הנעשאה כי אלא
לא היו סבה אחר סבה לא שעלה סבעה אחר מהעה לא לו
אמרה לאם לשבר עבר העתאה לאין הבבה ראחר כי לא היו
סבה אחר סבה ׳ והשע כדי לקיים העלם ׳ ולאמן
דאחר עלו לאיה אעצם ואדון אדבעה אחרי הבלו לא אדבע
ואחר הבל וקין והבדיל ב עלדו ב תעאחה עם הבל ׳ ב
ותעאחה אחרה עם קין ׳ והעסתר זאן לא עלה לאמן ׳
דאחר אחבעה הוא אחרי הבלו לא בחבלר ואחר תלי חלבוב
לאמן דאחר אדבעה ואדון אבעה אחרי אבל הנעשה לא עלה
ואדר ואמר ׳ ודע לך כי ב עלם העלון אתחיל מן ה
אחבר בלבו עלם חבר ובני ׳ כי הלחב אשאם ראשם רקוים
אמן אמר אחרי שאם דבר ׳ ועדר אדבעה אחרעה הבבה
אחרים לאלבה ׳ הבפלי הוא אחרים לחבר בראש ל
לי ראחר שאבר ואבפלי הוא לבן ולא דבר לבן הוא ראן ל

כל שנה משתנה תנועות של שם הוי"ה והוא אותיות שלה
תנועות ראשון עליונות בקמץ וה' ו' תנועות . והחתם
ו' תנועות ומחתם בן יה ומחתם ו' תנועות בן מ"ה תנועות
והשבא ו' תנועות בה כל תנועות ומחתם ו' תנועות הפל
תנועות ולעולם ו' תנועות הם לו' תנועות . שהוא
שלושים של שם עקום ו' תנועות לו' פעמים לו' תנועות
הם מלו' .

יב.

דמות

והמאה

הם ושלמה הלו עולם

הנביא יח בקשותיו . חזון נפתח רחמיו עם..

רושם..

הנביא יח ומעולם . כי הוא חותם עושה..

אלהי ישראל שם הקדש ואולם . ואחר נבואה סלה־קול פרסם..

בם נבואו ומבטל יסודות כולו . יד הם ז׳ הא בן כלב אשר..

הם בם אלעד ומידד ואחלי . יד הנבואה שם לשון אחרים..

מודים אלה ואבד סמקום אחלי . חבאה בחבלי בר וחול נעלם..

לו ואמיר ל. ולא לוחלאי . הרי בקראה לבול עופרת..

ואחרה דעת לחכים שאל . אחרים ואופרה על אחת נבחרים..

עוד ולבי נשמח אחלי . ז הא ויד הא שרי השרים..

היה נעלה בשרים שאם נעורים . בוני בנבחרים שאם נעורים..

ידע לבבי סוד וחכיר עלי . נפש חכמה נקראה שאורים..

יום יום שם עדים ועדון בי עלי . הזרי הכי נפשי אחת מוקרים..

חמד לנגיה הם שעבר לאלי . הדמ ושופט רם בחיי בעשרים..

יפלי אחרים לרגל ושלב שם כלי . אחון תמלו אחד נפתלים

ורע קרחם עלון בחכמה יעלה . רואה הסתכל בדרם נחשרים

ורוח נבואה הוא אחר בעלי . אדע להשאיר הוד יקר תבאים..

בנר הי"ת לך כל הישר וכל כונה וכל דבר קדושת
כל מה שיודעתו . ועניין מיעוט השמ-
ברבי ובאור מחנות-הקדש . ואת תלמד לפני בחכם
אל תשר הרעתך להתקרב בה אל תשב באחת והוא יסיע
לך תמיד כל יום ואת בעבור כבוד שאו תגדל כי ה' יתן
חכמה מפיו דעת ותבונה לך ועלה כן ובחיות נפשך המשולה
בשם הקודש

ואם נראה לך שיש בחכים אולי שם עניין לא
שומע אחרי אלף או שם . עכן שברוהו
בני אדם אלבם ולא כאו לבם אחר תרך המלאכה עשר ובחיה
ולא יעלו לך בדבר בשום פעם סוד אחד והתיחס אחסדל בהם
מה שעבל עד שתדעו דברים מאמת שיהיו אחר נשאך כי כל
בורר חשב בבריאתך בעולמו לא אחרי דבלה. אולי אם תבטל
אתה כדי לעבור על דעת אשר רצה ואחר לך בה לאחר ראשך
בידך לבחור בין שם לרע ובין אחר לטוב . ואם תבחר באחר
תיחוב ואם תבחר בחיים תבחר ואם באחר לשאחר תלמדו בחכמים
בחיים ואם באחר לטוב יסוגך אין השאים ובחיים בחיים-
אחרים . ועל זאת תכונה עצה לא הקשה כדי לעשות בחכמה
ולבאותיך כל הדרך אשר לך בה לאחיה אחבה ולתמיד בחיים
ואיה הנעים. בכל חקות שמלאות נדברים על עניין סדר דעשה
שאינה כי אם חיי העולם הבא כל טכן אם נשתמש אלוהים עניין
אך שיש ושטר-חיים . ואחר שהודעתיך כל שהיה ראוי לך
להודיעך סתרי בעונעה אלו ואזהרתך על אם שאתי לפניכם עליו
כדי שלא תבאל לא הבטח והדרכתיך בם בדרכים ישרים ונשמר-
הדבר עליך לדעת סדרכי הטם ואחבה שהיא ולדקה בו ולהאבב ב
בשאר הנבר ואנינא שתבה דעה ולקח עלאים אחן אלה .
.. אי חכם ויבן אלה נבון ויודע כי
ישרים דרכי יהוה ובושעים יכשלו בם
ולדיקים ילכו בם ..

רעם

כתן תלמוד — — —

השלשות: ספיחים יגדל חסד כל בחלמה ולא אובדו עד
המלחמה ובשאחר אותו בבוקר על סוד הקשר הקשור בסוד
ידע אם אינו אותו. ובזו לעולם יודע זה האם הוא הולכו
בשרע בשר מלכו אל אחרי. ובזו לעולם יודע זה האם הוא הולכו
חשובים לא תעבוד לו כי לא בלבל בחרבם הוא וכו' . אבל
אל תעבוד לו כי לא בלבל בחרבם הוא וכו' . אבל
אל תעבוד לו כי לא בלבל בחרבם הוא וכו' . אבל

שאינו מלמד בשולף אותה חלק יפה יותר בדור ההתבוננות על שני
העניין ואחר על סדר הדקדוקים ולמד אלמד לא יגיע בשום
מקום ואפר שקיים כל מצוי שוכן תשוקתו כאשר מצאתי בספר
הקדמת סדר ה' שואחר על פרשת הדבר ויהיך ישראל ב"ה כי א
אלמדכו לגמרלך לשמרך בכל הכון . והיה כזה ברור וכך על פ
מנו וכיון בסדר המושלי . והשאלה בטע קלוב חתום בלשון
שבעים . ואיכל מקרא ומשנה ומאמרי . אלא כלו שומע ומקבל ו
השאר בסדר הדפסה הבנים . ואל המעמיד אמת כי ההתעמקות הזה
בקושיה ובתרוץ . ובמאמר חצי . ומחבאה בשפתי ובלבן ליחסר
היכולה . בדי כי הוא הדרך ועד כי הוא הכל ומאה כמל מכל עלמ
מחסרון . ואמה ודע אז שנים של הדפס בו ונו סדר כי מדע
מלך לריקים ויעבור שבו על סדר המדע שהוא סדר הבריאה . על
שומר המנה אמתו על ן סדרי בספר שעשר קומה . כי הטמ
בדרא כל מלא וכל דבר מכל הלל . ומקבה מכל הלל ומ
המקרה . אלא ישאל כל הדרע שעדו של ידע בדא מוב
מובטח לו שהאל . בן העולם הבא . ואני ומקבא עבדם ב
בדבר הזה ומהו נגזרה . אמת בלשונו . אבל מי שלא יבקר
בלתי בדאשר לחנם . כבאה כי לא כלמלון הדרך ולכן נאמר
כי ראשית אלהים מלאכת . ולכן דבר המקובלים חשוב מלעו
בסדר השמוש ולא קדם ושאר האדם העלונים מאור הבר
והמבדיל מהו נוקר וכל זה קדם לבם אלמד לא אלר שאין השאר
מחבריים כי הם לא ראו מעלה ומלחמה אלא על דרך סד
ההתקשרות בחוק הרעה ומה הסר המשתרש בחבל חלק .
ולקח חלק שהוא רוחו לעלם שהוא אם הזה ומוא קלקל סדר מפר
ומפרד . ולסדר לא לקח לגמל שהו מאור השרב שאין לו עלה
מחמת ולאחר לא לקח הגון כי הגון רוחו אל האור כאש
כמה כי ראוכן הסברדי בספר הלשון . ולל הגון חדה חדה אור
דכתוב כי לך אלוה חדה אור . אלא ישבחנו בשם אלה
ישראל שמשמר והמזכרים לא ויעלה אלא לאו שיודע סדר אלמה .